

راهنمای مطالعه کتاب مقدس

سه ماهه اول ۲۰۲۴ | ژانویه | فوریه | مارس

کتاب مزامیر

Justice

فهرست مطالب

۱. چگونگی مزامیر را بخوانیم — ۹-۱۵ دی ۱۴۰۲ ۴
۲. دعا کردن را به ما بیاموز — ۱۶-۲۲ دی ۱۴۰۲ ۱۴
۳. خداوند سلطنت می کند — ۲۳-۲۹ دی ۱۴۰۲ ۲۴
۴. خداوند می شنود و می رهااند — ۳۰ دی تا ۶ بهمن ۱۴۰۲ ۳۴
۵. خواندن سرودهای خداوند در سرزمین بیگانه — ۷-۱۳ بهمن ۱۴۰۲ ۴۴
۶. اینک بر می خیزم — ۱۴-۲۰ بهمن ۱۴۰۲ ۵۴
۷. رحمت تو به آسمانها می رسد — ۲۱-۲۷ بهمن ۱۴۰۲ ۶۴
۸. حکمت برای عادلان زنده — ۲۸ بهمن تا ۴ اسفند ۱۴۰۲ ۷۴
۹. متبارک باد او که بنام خداوند می آید — ۵-۱۱ اسفند ۱۴۰۲ ۸۴
۱۰. درسهایی از گذشته ۱۲-۱۸ اسفند ۱۴۰۲ ۹۴
۱۱. اشتیاق برای خدا در صهیون ۱۹-۲۵ اسفند ۱۴۰۲ ۱۰۴
۱۲. عبادتی که هرگز پایان نمی گیرد — ۲۶ اسفند ۱۴۰۲ تا ۳ فروردین ۱۴۰۳ ۱۱۴
۱۳. در خداوند منتظر بمانید — ۴-۱۰ فروردین ۱۴۰۳ ۱۱۴

Editorial Office: 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Come visit us at our Web site: <http://www.absd.adventist.org>

Principal Contributor

Dragoslava Santrac

Editor

Clifford R. Goldstein

Associate Editor

Soraya Homayouni

Publication Manager

Lea Alexander Greve

Editorial Assistant

Sharon Thomas-Crews

Pacific Press® Coordinator

Tricia Wegh

Art Director and Illustrator

Lars Justinen

Design

Justinen Creative Group

Middle East and North Africa Union

Trans Media Managing Director

Jean-Jack Kareh

Publishing Resources Manager

Ashraf Fawzy

Farsi Team

HH & BK

Farsi Layout and Design

Joanna Touma

Sabbath School
Personal Ministries

حق چاپ محفوظ و مخصوص "کنگره عمومی ادونتیستهای روز هفتم" میباشد. هیچیک از بخشهای این کتابچه راهنمای مطالعه کتاب مقدس مدرسه سبت ویژه بزرگسالان بدون اجازه قبلی و کتبی از کنگره عمومی ادونتیستهای روز هفتم (جزال کنفرانس) قابل ویرایش، تغییر، اصلاح، اقتباس، ترجمه، تکثیر یا انتشار نیست. دفاتر بخشهای تابعه کنگره عمومی ادونتیستهای روز هفتم مجاز هستند تا طبق دستورالعمل ویژه ای ترتیبی اتخاذ نمایند تا کتابچه راهنمای مطالعه کتاب مقدس مدرسه سبت ویژه بزرگسالان ترجمه گردد. حق طبع و نشر مطالب ترجمه شده و انتشارات آنان متعلق به کنگره عمومی است. عناوین (ادونتیستهای روز هفتم) و (ادونتیست) و آرم شعله گون جزو اسامی و علامت تجاری ثبت شده متعلق به کنگره عمومی ادونتیستهای روز هفتم میباشد و استفاده از آن بدون اجازه قبلی از کنگره عمومی ممنوع است.

مزامیر: جایی که خدا و مردم صمیمانه یکدیگر را ملاقات می کنند

مزامیر، علو دعاهای و ترانیم روحانی کتاب مقدس است. مزامیر که در قالب حمد، خوشی، حزن و حرمان بیان شده یا در خلوت و یا در انتظار عمومی، توسط مردم عادی، پادشاهان، شاعران، و کاهنان ادا گردیده است و از عمق دل گنهکاران عادل و نادم بر آمده است. مزامیر به عنوان کتاب دعا و کتاب سرود، برای ایمانداران تدوین گردیده است تا نسل اندر نسل از آن بهره گیرند.

مزامیر نقش بارز خود را مدیون این واقعیت است که، در حالی که اکثرًا، سخن کتاب مقدس با ماست، لیکن مزامیر از طرف ما و با ما سخن می گوید. مزامیر مرجع برکت، امید و احیاست، راهنمایی برای تأمل بر خود و تأمل بر عظمت خداست، و رهابخش فردی است که از اعماق

دل فریاد بر می آورد، و کسی که تسلیم و مجذوب خدا می گردد.

از اینرو جای شگفتی نیست که تلاوت مزامیر توسط بسیاری از مردم، طنین احساسات و تجربیات آنهاست و آنان مزامیر را به عنوان دعای خود اختیار نموده اند. لوتر با احساسات عمیق از مزامیر سخن می گوید: «چه کلامی اصیلتر از مزامیر حمد یا سپاسگزاری را برای ابراز شادمانی می توان یافت؟»

در آن کلام می توانی قلبهای تمامی مقدسین را ببینی، گوئی که در حال دیدن یک باغ مصفای دلپذیر هستی یا به ملکوت خیره شده ای یا در کجا می توان کلامی عمیق تر، توابعانه تر و اندوهبارتر از مزامیر مرثیه و ماتم را برای ابراز اندوه یافت؟

در مزامیر قلوب تمامی مقدسین را می بینی، که گوئی به مرگ می نگری یا به جهنم خیره شده ای، آنچنان ظلمانی و مبهم که سایه های تغییر غضب خدا را در صحنه ای به تصویر کشیده از این رو درک این موضوع ساده است که چرا کتاب مزامیر، کتاب مقبول و مورد علاقه تمامی مقدسین است.

برای هر انسانی، در هر شرایطی، می توان مزامیری را متناسب با نیازش یافت، که آنچنان مناسب و مقتضی است که گوئی فقط برای خاطر او در آنجا قرار داده شده است. انسان در هیچ کتابی نمی تواند کلامی برابر یا بهتر از آن پیدا کند.» - مارتین لوتر: - مرجع زیر: Martin Luther: Selections From His Writings, ed. John

Dillenberger (New York: Anchor Books, 1962), pp. 39, 40
منظور تجربه قدرت متحول کننده زندگی مزامیر، دعوت شده ایم تا با آنها دعا کرده و سرود بخوانیم، همانگونه که نسل های ایمانداران از آن استفاده کردند تا حمد، درخواست ها، اقرار ها، ماتم و شکرگزاری خود را به خدای فرمانروای فیض و عدالت تقدیم کنند. پس آیا ما نیاز به مطالعه مزامیر داریم؟ مانند مابقی کلام مقدس، مزامیر در چارچوب مسایل تاریخی، الهیاتی و ادبی خاص خود نوشته شده اند. با مطالعه مزامیر، دیدگاه های خاص مزامیر [دوره کهن] را به دیدگاه مخاطبین امروزی [دوره مدرن] نزدیکتر می کنیم.

باید توجه داشت که در حالی که مزامیر دعاهای امت خدا و حتی دعاهای عیسی به عنوان خداوند تجسم یافته است، مزامیر همچون دعاهایی درباره عیسی می باشد. مزامیر مکاشفات خدا برای بشر است. تکلیف دیگر برای مطالعه مزامیر، آموختن تمامی چیزهایی است که خدا برای جهان در عیسی و از طریق عیسی مسیح انجام داده، می دهد، و خواهد داد.

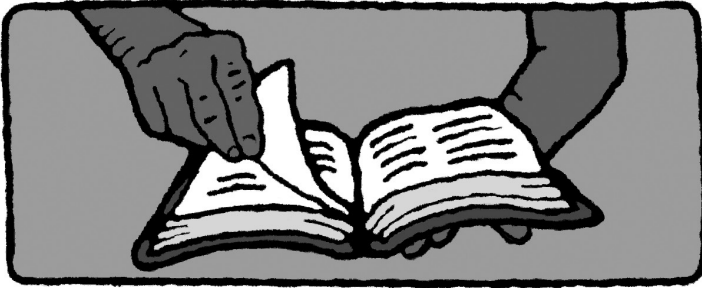
گرچه مزامیر کلکسیون از ۱۵۰ شعر می باشد، لیکن این مجموعه آنگونه که بنظر می رسد بطور تصادفی در کنار هم قرار نگرفته اند. مزامیر حامل شهادتهایی برای یک سفر روحانی است که برای بسیاری از فرزندان خدا مشترک می باشد. سفر با ایمانی آغاز می شود که بر پایه حاکمیت و قانون خدا بنیان گذاشته شده است

مبنی بر این که نیکوئی پاداش در بر دارد و بدی مجازات می شود. در حینی که در مطالعه کتاب مقدس به پیش می رویم خواهیم دید که چه اتفاقی می افتد زمانی که دنیای منظم و انتظام یافته ایمان، توسط اهریمن به چالش کشیده شده و مورد تهدید واقع می شود. آیا خدا همچنان حاکمیت دارد؟ ایمانداران چگونه می توانند سرود خدا را در سرزمین غریب بخوانند؟

آرزو و دعای ما این است که مزامیر ما را در سفر زندگی تقویت کند، و از طریق آن بتوانیم روزانه با خدا بطور صمیمی ملاقات نمائیم تا اینکه روزی رو در رو، عیسی مسیح را ببینیم.

خانم دراگوسلاوا سانتراک، دارای مدرک دکترای عهد قدیم، ویراستار دایره المعارف ادونتیستهای روز هفتم در ستاد جهانی مجمع عمومی ادونتیستهای روز هفتم است. او تفسیر مزامیر ۷۶ - ۱۵۰ را در یک جلد برای کتاب مقدس تفسیری بین المللی ادونتیستهای روز هفتم به رشته تحریر در آورده است.

چگونه مزامیر را بخوانیم

بعد از ظهر سبت

برای مطالعه این هفته بخوانید: اول تواریخ ۱۶: ۷؛ نحمیا ۱۲: ۸؛ مزامیر ۲۵: ۱ - ۵؛ مزامیر ۳۳: ۱ - ۳؛ رومیان ۸: ۲۶ و ۲۷؛ مزامیر ۸۲: ۸؛ مزامیر ۱۲۱: ۷.

آیه حفظی: آنگاه به ایشان گفت: «این همان است که وقتی با شما بودم، می‌گفتم؛ اینکه تمام آنچه در تورات موسی و کتب انبیا و مزامیر درباره من نوشته شده است، باید به حقیقت پیوندد. سپس، ذهن ایشان را روشن ساخت تا بتوانند کتب مقدس را درک کنند» (لوقا ۲۴: ۴۴ و ۴۵).

برای یهودیان مزامیر در سراسر اعصار بعنوان کتاب دعا و سرودهای روحانی بوده است. و گرچه مزامیر غالباً کلمات نویسنده مزمور است که خدا را خطاب قرار داده، لیکن مزامیر ریشه در افکار فانی بشر ندارد بلکه اصالت خدایی دارد که آن‌ها را در اذهان ایشان الهام نموده است.

در واقع، خداوند آنها را به ایشان الهام نمود تا بنویسند که چه کردند، و بدین خاطر است که در تمامی کلام مقدس (دوم پطرس ۱: ۲۱)، خدا در مزامیر از طریق خادمان خویش بواسطه روح خود با ما سخن می‌گوید. عیسی، رسولان، نویسندگان عهد جدید، همگی به مزامیر استناد نموده و آنها را به عنوان کلام مقدس خدا نسبت داده اند (مرقس ۱۲: ۱۰؛ یوحنا ۱۰: ۳۴ و ۳۵؛ یوحنا ۱۳: ۱۸). آنها [مزامیر] یقیناً کلام خدا هستند همانطور که کتاب‌های پیدایش و رومیان چنین می‌باشند.

مزامیر توسط نویسندگان مختلف از دوران اسرائیل کهن به سبک شعری و به زبان عبری نگاشته شده اند. از اینرو مزامیر بازتاب دهنده دیدگاه یا جهانی‌بینی خاص آنها بوده است، با این که، پیام‌های آنها جهانی است. پذیرفتن مزامیر به عنوان کلام خدا و توجه دقیق به جنبه‌های شعری مزامیر، همچنین درک بستر تاریخی، الهیاتی و مذهبی پیام‌های آنها که از هزاران سال تا به زمان ما امتداد یافته، حائز اهمیت است.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت ۱۶ دی - ۶ ژانویه آمادگی داشته باشید.

مزامیر در عبادات اسرائیل کهن

اول تواریخ ۱۶: ۷؛ نحمیا ۱۲: ۸؛ مزامیر ۱: ۱۸؛ مزامیر ۱: ۳۰؛ مزامیر ۹۲: ۱؛ مزامیر ۹۵: ۲؛ مزامیر ۱۰۵: ۲؛ کولسیان ۳: ۱۶ و یعقوب ۵: ۱۳ را بخوانید. چه رویدادهایی مسبب نوشتن برخی از مزامیر شد؟ قوم خدا در چه مواقعی از مزامیر بهره می بردند؟

مزامیر برای استفاده در دعای رازگهان و یا در دعای عمومی تصنیف گردیده است. آنها به عنوان سرود عبادی در معبد ترنم می شدند همانطور که توسط حاشیه نویسان آلات موسیقی (مزمور ۶۱: ۱)، آهنگ صدا (مزمور ۹: ۱) و رهبران موسیقی (مزمور ۸: ۱) اشاره و پیشنهاد کرده اند.

در کتاب مقدس عبری، عنوان کتاب مزامیر، تهیلیم، «مناجات»، بازتاب دهنده هدف اصلی است که شکرگزاری خداست. عنوان انگلیسی [Psalms] کتاب مزامیر از واژه [Psalmoi] یونانی اقتباس گردیده که در سپتوژانت sePtugiant یافت می شود، که ترجمه های اولیه یونانی از کتاب مقدس عبری است (و به قرون دوم و سوم قبل از میلاد باز می گردد). مزامیر بخشی جدایی ناپذیر از پرستش اسرائیل بوده است. برای نمونه، آنها در وقف معابد، اعیاد مذهبی، راهپیمایی ها و در زمان بر پا کردن تابوت عهد در اورشلیم بکار برده شده اند. «سرودهای تعالی یا [درجات]» (مزامیر ۱۲۰ - ۱۳۴)، که همچنین به عنوان سرودهای زیارتی مشهورند که بطور سنتی در طی زیارت در اورشلیم در سه عید اصلی سالانه ترنم می شدند (خروج ۲۳: ۱۴ - ۱۷).

شکرگویی «مناجات مصری» (مزامیر ۱۱۳ - ۱۱۸) و «مناجات بزرگ» (مزامیر ۱۳۶) در سه عید اصلی سالانه ترنم می شدند که شامل اعیاد ماه جدید و وقف معبد بود. ستایش یا هلولیاه مصری جایگاه خود را در مراسم پَسَح یافته است. مزامیر ۱۱۳ و ۱۱۴ در شروع خوراک پَسَح خوانده می شدند و مزامیر ۱۱۵ - ۱۱۸ در پایان (متی ۲۶: ۳۰). «ستایش روزانه» (مزامیر ۱۴۵ - ۱۵۰) در عبادات روزانه در مراسم صبحگاهی کنیسه گنجانیده شده است.

مزامیر نه تنها در عبادات، مردم را همراهی میکردند است، بلکه آنها را راهنمایی می کرده که خدا را چگونه در معبد پرستند. عیسی با کلامی از مزامیر ۲۲ عبادت می کرد (متی ۲۷: ۴۶). مزامیر جایگاه خاصی در حیات کلیسای اولیه نیز یافته بود (کولسیان ۳: ۱۶؛ افسسیان ۵: ۱۹).

البته گرچه ما، خدا را در حرم مقدس زمینی مانند معبد، پرستش نمی کنیم، لیکن چگونه می توانیم از مزامیر در عبادات خود، چه در رازگهان و یا در مجامع عمومی استفاده کنیم؟

با نویسندگان مزامیر آشنا شوید

پادشاه که نام او در عناوین اکثر مزامیر هویدا است، در سازماندهی عبادات مذهبی اسرائیل دستی فعال داشته است. او «شاعر شیرین سخن اسرائیل» نامیده شده است (دوم سموئیل ۲۳: ۱). عهد جدید تأیید می کند که داود مزامیر گوناگونی را برشته تحریر در آورده است (متی ۲۲: ۴۳ - ۴۵؛ اعمال رسولان ۲: ۲۵ - ۲۹، ۳۴ و ۳۵؛ اعمال رسولان ۴: ۲۵؛ رومیان ۴: ۶ - ۸).

مزامیر متعددی توسط نوازندگان معبد سرود شده اند که لاوی بوده اند: برای نمونه، مزمور ۵۰ و مزامیر ۷۳ - ۸۳ توسط آساف؛ مزامیر ۴۲، ۴۴ - ۴۷، ۸۴، ۸۵ و ۸۸ توسط پسران قورح؛ مزمور ۸۸ توسط هیمان ازراحی؛ و مزمور ۸۹ توسط ایتان ازراحی نگاشته شده است.

مزمور ۲۵: ۱ - ۵؛ مزمور ۴۲: ۱؛ مزمور ۷۵: ۱؛ مزمور ۷۷: ۱؛ مزمور ۸۴: ۱ و ۲؛ مزمور ۸۸: ۱ - ۳ و مزمور ۸۹: ۱ بخوانید. این مزامیر چه چیزهایی را درباره تجربه مولفان آنها آشکار می کند؟

روح القدس، الهام بخش نویسندگان مزامیر بوده است و از عطایا آنان برای خدمت به خدا و جامعه ایمانی آنها استفاده کرده است. نویسندگان مزمور افرادی بوده اند که تعهد آنان اصیل بوده و ایمانی عمیق داشته اند و با این وجود، گرایش به یاس و وسوسه داشته اند، درست مانند همه ما. مزامیر گرچه مدتها پیش نوشته شده است، لیکن مطمئناً بازتاب دهنده برخی از چیزهایی است که امروزه تجربه می کنیم.

«دعایم به حضور تو برسد! گوش خود را به فریادم مایل گردان. زیرا جان من از بلایا آکنده شده است، و حیاتم به هاویه نزدیک گشته» (مزمور ۸۸: ۲ و ۳). این ضجه های فردی در قرن بیست و یکم است، به همان اندازه که فردی در ۳۰۰۰ سال پیش ضجه زده است.

برخی از مزامیر به سختی ها و دشواری ها اشاره می کنند؛ و برخی بر خوشی ها تمرکز دارند. نویسندگان مزامیر نزد خدا فریاد برآوردند تا آنان را نجات بخشد، و مورد لطف و تفقدی قرار گرفتند که سزاوار آن نبودند. آنان خدا را برای وفاداری و محبت او تجلیل کردند و با او عهدی ناگسستگی بستند.

از این رو، مزامیر شهادتهای نجات الهی و نشانه های فیض و امید خدا هستند. مزامیر وعده های الهی را به تمامی کسانی که آن را با ایمان بپذیرند اعطا می کنند، یعنی عطایای آمرزش و زندگی تازه خدا را وعده می دهند. با این وجود، در عین حال، آنان تلاش نکردند تا سختی ها و مشقات رایج در دنیای سقوط کرده را مخفی کرده و ببوشانند یا آنها را بی اهمیت جلوه بدهند.

چگونه با علم به اینکه حتی افراد وفاداری مانند سراینندگان مزمور با برخی از کارهای

سرودی برای هر دوره ای

مزمور ۳، مزمور ۳۳: ۱ - ۳ و مزمور ۱۰۹: ۶ - ۱۵ را بخوانید. این مزامیر چه جنبه‌هایی متفاوت با تجربه‌های بشری را بازگو می‌کنند؟

مزامیر جامعه ایماندار را از تجربیات متنوع بشری آگاه ساخته و نشان می‌دهد که ایمانداران می‌توانند خدا را در هر مرحله‌ای از زندگی پرستش کنند. در مجموعه مزامیر می‌توان موارد زیر را مشاهده نمود:

(۱) سرودهایی که خدا را به خاطر شوکت و قدرت او در کار خلقت، فرمانروایی پادشاهانه او، داوری و وفاداری او می‌ستایند. (۲) مزامیر شکرگزاری که عمق سپاسگزاری خود را از وفور برکات خدا ابراز می‌کند. (۳) مرثیه و ضجه‌هایی که از صمیم قلب برای نجات از گرفتاری به درگاه خداوند بیان می‌گردد. (۴) مزامیر حکمت که رهنمودهای عملی برای زندگی زاهدانه ارائه می‌دهد. (۵) مزامیر سلطنتی که به مسیح اشاره می‌کند که پادشاه مقتدر و نجات‌دهنده قوم خداست. (۶) مزامیر تاریخی که گذشته اسرائیل را خاطرنشان می‌سازد و وفاداری خدا و بی‌وفایی اسرائیل را برجسته می‌کند تا به نسل‌های آینده بیاموزد که اشتباهات اجداد خود را تکرار ننموده، بلکه به خدا توکل کنند و به عهد او وفادار بمانند.

نظم یا سبک شعری مزامیر، قدرتی ویژه را ارائه می‌کند که نظر خوانندگان را جلب می‌کند. گرچه برخی از این سبک‌های شعری در ترجمه از دست رفته‌اند، لیکن همچنان می‌توانیم با زبان محلی خودمان قدرتان بسیاری از آنها باشیم.

۱. موازی‌گرایی یا ردیف‌سازی یا ساختار موازی شامل ترکیب کلمات، عبارات یا موازی‌سازی است. ردیف‌سازی به درک معنای اجزای متناظر کمک می‌کند. [در دستور زبان، موازی‌گرایی، که به عنوان ساختار موازی یا ساخت موازی نیز شناخته می‌شود، تعادلی است در یک یا چند جمله از عبارات یا بندهای مشابه که ساختار دستوری یکسانی دارند. کاربرد موازی‌گرایی بر خوانایی تأثیر می‌گذارد و ممکن است پردازش متون را آسان‌تر کند.] برای مثال: «ای جان من خداوند را متبارک بخوان! و هر چه در درون من است، نام قدوس او را متبارک خواند» (مزمور ۱: ۱۰۳). در این ردیف‌سازی، «جان من» «هر چه در درون من است» می‌باشد، یعنی تمامی وجود یک فرد.

۲. تشبیه ادبی یا صنعت بدیع از زبان تمثیلی استفاده می‌کند تا احساسات فیزیکی

خواننده را مجذوب خود کند (برای مثال، ملجا و پناهگاه خدا به عنوان «سایه بال [او]» به تصویر کشیده شده است (مزمور ۱۷: ۸).

۳. مریزم یا مریسموس، بکار بردن دو واژه متضاد را در یک گلیت بیان می کند. [مریسموس (یونانی) شکل گفتاری است که در آن ترکیبی از دو بخش متضاد به یک گلیت اشاره دارد.] «شب و روز نزد تو فریاد کرده ام» که مبین فریاد بدون وقفه است (مزمور ۸۸: ۱). تضاد دو واژه.

۴. لغت بازی، از صدای کلمات برای ساختن مترادف و برجسته کردن یک پیام روحانی استفاده می کند. در مزمور ۹۶: ۴، ۵ واژه‌های عبری «الوهیم»، «خدایان» و الیلیم، «بت‌ها» یک بازی با کلمات ایجاد می‌کنند تا این پیام را منتقل کنند که خدایان ملت‌ها فقط «الوهیم»، «خدا» به نظر می‌رسند، اما صرفاً «الیم»، «بت» هستند.

در آخر واژه «سلاه» بیانگر یک میان پرده کوتاه است که یا برای مکث و یا تأمل در پیام بخش خاصی از مزمور یا تغییر در ادامه موسیقی است (مزمور ۶۱: ۴).

۱۳ دی

چهارشنبه

دعاهای الهام شده

دوم سموئیل ۲۳: ۱، ۲ و رومیان ۸: ۲۶ و ۲۷ را بخوانید. این آیات درباره دعا چه تعلیم می‌دهند؟

مزامیر دعاهای الهام شده و حمد‌های اسرائیل هستند و بنابراین در مزامیر نوای خدا با نوای قومش در آمیخته است. مزامیر چنین مفروض داشته است که رفتار متقابل بین خدا و انسان شفاف بوده است.

نویسندگان مزمور خدا را شخصاً «خدای من»، «ای خداوند» و «پادشاه من» خطاب می کنند (مزمور ۵: ۲، مزمور ۸۴: ۳). سرایندگان مزمور اغلب به خدا التماس می کنند که «گوش کن» (مزمور ۵: ۱)، «دعای مرا بشنو» (مزمور ۳۹: ۱۲)، «نگاه کن» (مزمور ۲۵: ۱۸)، «مرا اجابت کن» (مزمور ۱۰۲: ۲) و «مرا نجات بده» (مزمور ۶: ۴). اینها به وضوح عبارات کسی است که نزد خدا دعا می کند.

زیبایی و ملاحظت قابل توجه مزامیر به عنوان دعا و حمد در این است که مزامیر، کلام خدا در قالب دعاهای زاهدانه و حمد‌های ایمانداران است. بنابراین، مزامیر لحظات صمیمی را برای فرزندان خدا فراهم می کند، مانند آنچه در رومیان ۸: ۲۶، ۲۷ توضیح داده شده است: «و روح نیز در ضعف ما به یاری مان می‌آید، زیرا نمی‌دانیم چگونه باید دعا کنیم. اما روح با ناله‌هایی بیان‌ناشدنی، برای ما شفاعت می‌کند. و او که کاوشگر دلهاست، فکر روح را می‌داند، زیرا روح مطابق با اراده خدا برای مقدّسان شفاعت می‌کند.»

عیسی نیز از مزامیر نقل قول کرده است، از قبیل آنچه که در لوقا ۲۰: ۴۲ و ۴۳ آمده است، زمانی که مستقیماً از مزمور ۱۰۱: ۱ نقل قول کرد - «چرا که داود خود در کتاب مزامیر

می‌گوید: خداوند به سرور من می‌گوید: «به دست راست من بنشین/ تا دشمنان را زیر پای تو اندازم».

اگرچه برخی از مزامیر از وقایع خاص تاریخی و تجربیات خود سرایندگان مزمور و همچنین تجارب اسرائیل به عنوان یک قوم منشا گرفته یا به آنها اشاره می‌کنند، اما عمق روحانی مزامیر از موقعیت‌های مختلف زندگی سخن می‌گوید و تمامی فرهنگها را در بر می‌گیرد. مرزهای مذهبی، قومیتی و جنسیتی. به عبارت دیگر، هنگامی که مزامیر را می‌خوانید، آنها را در حال ابراز امیدواری، ستایش، ترس، خشم، غم و اندوه می‌یابید، چیزهایی که مردم در همه جا، در هر عصری، صرف نظر از شرایطشان، با آنها روبرو می‌شوند. آنها با همه ما به زبان تجربیات خودمان سخن می‌گویند.

عیسی با بهره بردن از مزامیر در خصوص اهمیتی که آنها باید در تجربه ایمانی خود ما ایفا کنند، به ما چه می‌گوید؟

۱۴ دی

پنجشنبه

دیدگاه یا جهانبینی مزامیر

مزمور ۱۶: ۸؛ مزمور ۴۴: ۸؛ مزمور ۴۶: ۱؛ مزمور ۴۷: ۱ و ۷؛ مزمور ۵۷: ۲؛ مزمور ۶۲: ۸؛ مزمور ۸۲: ۸ و مزمور ۱۲۱: ۷ را بخوانید. خداوند در زندگی نویسنده مزموری چه جایگاهی داشته است؟

جهانبینی مزامیر تماماً خدا محور است؛ بدنبال تسلیم است، در دعا و شکرگزاری، و در تمامی تجربیات زندگی به خدا اشاره دارد. خدا خالقِ حاکم است، پادشاه و داور تمامی زمین است. او همه چیز را برای فرزندانش مهیا می‌سازد. بنابراین باید در تمامی زمان‌ها به او توکل و اعتماد کرد.

حتی دشمنان امت خدا می‌پرسند: خدای تو کجاست؟ وقتی که قوم خدا بظاهر سقوط کرده اند (مزمور ۴۲: ۱۰). درست همانطور که خداوند در همه جا حاضر و خدای شکست ناپذیر است، پس قوم خدا همیشه خداوند را در مقابل خود دارند. نهایتاً، مزامیر زمانی را پیش بینی می‌کند که همه مردم و جمیع خلائق، خدا را پرستش کنند (مزامیر ۴۷: ۱؛ مزمور ۶۴: ۹). محوریت خداوند در زندگی، مولد محوریت عبادت است. عبادتی که مزامیر در آن حیات داشت، اساساً با آنگونه پرستشی که بسیاری از مردم امروز می‌شناسند، متفاوت بود، زیرا عبادت در فرهنگ کتاب مقدس مرکز طبیعی و بلامنازع زندگی کل جامعه بود. بنابراین، هر

آنچه در زندگی امت خدا اتفاق می افتاد، اعم از خوب یا بد، ناگزیر در عبادت بیان می شد. خدا صدای سراینده مزمور را در هر کجا که باشد می شنود و در هنگامی که زمان به کمال خود برسد به او پاسخ می دهد {مزمور ۳: ۴؛ مزمور ۱۸: ۶؛ مزمور ۲۰: ۶}.

نویسنده مزمور آگاه است که مکان سکونت خدا در ملکوت است ولی در عین حال خدا در صهیون سکونت دارد، یعنی در خیمه مقدس خود در میان امت خویش. خدا بطور همزمان هم دور و هم نزدیک است، در هر جایی حضور دارد، و در معبد خویش است (مزمور ۱۱: ۴)، پنهان است (مزمور ۱۰: ۱) و آشکار است (مزمور ۴۱: ۱۲). در مزامیر این خصوصیات منحصر به فرد خدا، در کنار هم قرار داده شده است.

نویسندگان مزامیر درک کردند که نزدیکی و دوری در حقیقت موجودیت خدا جدایی ناپذیر است (مزمور ۲۴: ۷-۱۰). نویسندگان مزامیر پویایی این تنش روحانی را درک کردند. آگاهی آنها از نیکویی و حضور خدا، در میان هر آنچه که تجربه می کردند، امیدشان را تقویت می کرد، در حالی که منتظر بودند تا خدا مداخله کند، به هر طور و هر زمان که اراده کند.

مزامیر چگونه به ما کمک می کند تا درک کنیم که نمی توانیم خدا را به برخی از جنبه های وجودی خودمان محدود کنیم؟ چه بخش هایی از زندگی شما ممکن است در پی دور نگه داشتن خداوند از شما باشد؟

دی ۱۵

جمعه

اندیشه ای فراتر: از نوشته های الن جی وایت بخوانید: «معبد و وقف آن»، صفحه ۳۵ - ۵۰، از کتاب انبیا و پادشاهان؛ «منافع موسیقی»، صفحات ۲۹۱ و ۲۹۲، از کتاب پیامهایی به افراد جوان.

کتاب مزامیر شامل ۱۵۰ مزمور است که در پنج کتاب گروه بندی شده اند: کتاب ۱ (مزامیر ۱-۴۱)، کتاب ۲ (مزامیر ۴۲-۷۲)، کتاب ۳ (مزامیر ۷۳-۸۹)، کتاب ۴ (مزامیر ۹۰-۱۰۶)، و کتاب ۵ (مزامیر ۱۰۷-۱۵۰). تقسیم کتاب مزامیر به پنج بخش از سنت های اولیه یهودی بوده است که به موازات کتاب پنج بخشی اسفار پنجگانه است.

کتاب مزامیر شواهدی از برخی از مجموعه های مزامیر را که از قبل موجود بوده ارائه می کند: مجموعه های قورحی (مزمور ۴۲-۴۹، ۸۴، ۸۵، ۸۷، ۸۸)، مجموعه آسافی (مزمور ۷۳-۸۳)، سرودهای درجات (مزامیر ۱۲۰-۱۳۴)، و مزامیر هللویاه (مزمور ۱۱۱-۱۱۸، ۱۴۶-۱۵۰). مزمور ۷۲: ۲۰ مجموعه کوچکتری از مزامیر داود می باشد.

در حالی که بیشتر مزامیر مربوط به زمان پادشاه و اوایل سلطنت او (قرن دهم قبل از میلاد) است، مجموعه مزامیر در طول قرون بعدی به رشد خود ادامه داد: سلطنت تقسیم شده، تبعید، و دوره پس از تبعید. می توان تصور کرد که کاتبان عبری تحت رهبری عزرا مجموعه های کوچکتر مزمور موجود را در یک کتاب جمع آوری کرده اند، زمانی که برای تأسیس خدمات معبد جدید کار می کردند.

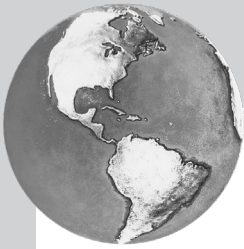
این واقعیت که کاتبان، کتاب مزامیر را تلفیق کرده اند، الهام الهی آنها را از بین نمی برد. کاتبان، مانند نویسندگان مزور، خادمان فداکار خدا بودند و کار آنها توسط خدا هدایت می شد (عزرا ۷: ۶، ۱۰). ماهیت الهی-انسانی مزامیر با اتحاد خدا و انسان در عیسی خداوند که تجسم یافته قابل مقایسه است. «اما کتاب مقدس با حقایق خدادادی اش که به زبان انسان بیان شده است، اتحادی از خدا و انسان را ارائه می کند. چنین اتحادی در ذات مسیح که پسر خدا و پسر انسان بود وجود داشت. بنابراین، در مورد کتاب مقدس، همانطور که در مورد مسیح بود، «کلمه جسم شد و در میان ما ساکن شد» صادق است. - مرجع زیر:

Ellen G. White, The Great Controversy, p. 8

سوالاتی برای بحث:

۱. این که مزامیر، دعاها و سرودهای الهی-انسانی است به چه معناست؟ چگونه این ایده، هرچند درک کامل آن دشوار است، به ما کمک می کند تا نزدیکی خدا را با قومش ببینیم؟ خدا چگونه به شیوه خود نشان می دهد که چقدر به بشریت و به هر یک از ما نزدیک است؟

۲. در کلاس، در مورد زمانی صحبت کنید که موردی در مزامیر یافتید که مستقیماً درباره موقعیت شما صحبت می کند. چه آرامش و امیدی در آنجا یافتید؟

جستجوی عیسی در کتاب دینی

نوشته: اندرو مک چسنی

پاول در یک شهر اروپایی از خانه‌ای به خانه‌ی دیگر می‌رفت تا مردم را ملاقات کند. او انجیل و نیز کتاب دینی یکی دیگر از ادیان بزرگ را به همراه خود داشت. یک روز زنگ در خانه‌ای را به صدا درآورد، مردی که در را باز کرد، از دهانش بوی سیگار می‌آمد. پاول گفت: «من امروز بسیار مشتاق هستم تا هدیه‌ای به شما بدهم».

مرد پرسید: «چه هدیه‌ای؟»

پاول گفت: «من کتاب انجیل را به همراه دارم».

مرد گفت: «من انجیل نمی‌خواهم. تو مسیحی هستی و من به مذهب دیگری اعتقاد دارم».

پاول گفت: «من کتاب دینی را که شما به آن معتقد هستید را نیز همراه خود دارم».

مرد بهت زده شد. و ظاهراً به سخنان مرد علاقه مند شد. او گفت: «بسیار خوب، پس کمی

از آنرا برای من بخوانید، اما فقط از کتاب دینی مورد اعتقاد من، نه از انجیل».

پاول کتاب مذهب او را باز کرد و مطالبی را در مورد عیسی خواند. مرد بیش از پیش

علاقه مند شد.

او پرسید: «آیا این همان عیسی است که در کتاب مقدس از او بحث شده است؟».

طی هفته‌های بعد، او چهار درس در مورد عیسی را از کتاب دینی خود مطالعه کرد. مرد

متوجه شد که این کتاب درباره مصلوب شدن عیسی صحبت نمی‌کند بلکه پیش بینی می‌کند عیسی

دوباره خواهد آمد. او دید که هم اهل دین او و هم مسیحیان منتظر بازگشت عیسی هستند.

وقتی پاول برای درس پنجم آمد، مرد خانه نبود.

یک سال گذشت. در یک روز سبت بود که مرد در کلیسای پاول حضور بهم رساند.

او گفت: «من می‌خواهم به این کلیسا بیایم، آیا امکانش هست؟».

اینبارنوبت پاول بود که بهت زده شود.

مرد گفت: «من می‌خواهم از مسیح پیروی کنم».

پس از آن مرد در هر سبت به کلیسا می‌آمد. او گفت که کتاب دینی او، او را به پوچی

رسانده بوده و هیچ نجات دهنده‌ای را برای بخشش گناهانش معرفی نکرده است. او بسیار

تمایل داشت که غسل تعمید بگیرد.

پاول گفت: «عیسی می‌گوید بدن ما معبد روح القدس است. آیا می‌خواهی سیگار را ترک کنی؟ عیسی گفته است: «پس اگر پسر شما را آزاد کند، به راستی آزاد خواهید بود» (یوحنا ۸: ۳۶).

تو باید بین عیسی و سیگار یکی را انتخاب کنی.
اگر بخواهی می‌توانی امروز سیگارهایت را کنار بگذاری!
مرد که بنظر میرسد ترسیده است، گفت: «این ممکن نیست!» اما بعد دست در جیبش کرد و پاکت سیگار را داخل سطل زباله انداخت.

سپس مرد دعا کرد: «عیسی، مرا در غلبه بر سیگار پیروز کن. من می‌خواهم آزاد باشم».
اواخر آن شب، او به پاول زنگ زد و گفت: «این غیرقابل تحمل است. حالم خیلی بد است. من نمی‌توانم بدون سیگار زندگی کنم».

آن دو مرد با هم تلفنی دعا کردند. خداوند دعای آنان را شنید و مرد را در غلبه بر سیگار پیروز کرد. از آن زمان تاکنون به مدت چهار سال و نیم است که او هرگز سیگار نکشیده است. امروز، او رهبری یکی از مراکز بشارت جهانی کلیسا را بر عهده دارد. پاول به بخش بشارتی کلیسای ادونتیست گفت: «او مشتاقانه در انتظار بازگشت عیسی است».

برای حمایت شما از بخش بشارتی کلیسای ادونتیست که مراکز بشارت جهانی آن به آموزش مردم جهت انتشار خبر خوش نجات با مردم ارزشمند سایر ادیان می‌پردازد، متشکریم. جهت اطلاعات بیشتر، از سایت زیر دیدن کنید.

globalmissioncenters.org

دعا کردن را به ما بیاموز

بعد از ظهر سبت

برای مطالعه این هفته بخوانید: مزمور ۱۰۵: ۵؛ کولسیان ۳: ۱۶؛ یعقوب ۵: ۱۳؛ مزمور ۴۴؛ مزمور ۲۲؛ مزمور ۱۳؛ مزمور ۶۰: ۱ - ۵.

آیه حفظی: «روزی عیسی در مکانی دعا می‌کرد. چون دعایش به پایان رسید، یکی از شاگردان به او گفت: ای سرور ما، دعا کردن را به ما بیاموز، همان‌گونه که یحیی به شاگردانش آموخت» (لوقا ۱۱: ۱).

به نظر می‌رسد که تنها دعای فی البداهه و ناآموخته دعای واقعی است، البته این عقیده در میان برخی از مسیحیان رایج است. از این رو، شاگردان عیسی زمانی که از عیسی خواستند تا دعا کردن را به آنها بیاموزد، اجر وافر یافتند. خدا یک کتاب دعا یعنی مزامیر را در قلب کتاب مقدس جای داد، نه اینکه تنها به ما نشان دهد که قوم خدا در عهد کهن چگونه دعا می‌کردند، بلکه به ما بیاموزد که چگونه می‌توانیم امروز دعا کنیم.

مزامیر از همان دورانه‌های اولیه دعاهای قوم خدا و از جمله شکل دهنده دعاهای عیسی بوده است (اول تواریخ ۱۶: ۷، ۹؛ نحمیا ۱۲: ۸؛ متی ۲۷: ۴۶؛ افسسیان ۵: ۱۹). در این هفته به نقش مزامیر که به قوم خدا کمک کرد تا در گذار از خط سیر زندگی در رابطه خود با خدا رشد کنند نگاهی خواهیم انداخت. باید به خاطر داشت که مزامیر مجموعه‌ای از دعاهاست که نه تنها از منظر الهیاتی آن مزامیر، بلکه به خاطر اینکه می‌توانند به طریقی دعاهای فردی و جمعی ما را غنا بخشیده و متحول کننده باشند، از ارزشی والا برخوردارند. دعا از طریق مزامیر به بسیاری از ایمانداران کمک نموده تا زندگی عابدانه منظم و سرشار از دعا را ایجاد کنند.

در این هفته به مرور مزامیر ادامه می‌دهیم، خصوصا در بستر شرایط و زمانهایی که امور به خوبی برای ما به پیش نمی‌روند.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت ۲۳ دی - ۱۳ ژانویه آماده باشید.

استفاده از مزامیر را در دعا تشویق و ترغیب کنیم

مزمور ۱۰۵: ۵؛ کولسیان ۳: ۱۶ و یعقوب ۵: ۱۳ را بخوانید. جایگاه مزامیر در تجربه عبادی و پرستشی ایماندار چیست؟

یک راه ساده برای معرفی مزامیر این است که در زندگی روزانه زمانی را برای خواندن مزمور اختصاص داده شود که با مزمور باب ۱ شروع می شود و بتدریجی که در مزامیر آمده است ادامه یابد.

روش دیگر خواندن مزامیر اینست که آن مزمور با وضعیت فعلی شما مطابقت داشته باشد، هر چه که باشد: مزامیر مرثیه و ماتم، مزامیر مرثیه عمومی، مزامیر شکرگزاری، ترانیم روحانی، مزامیر ندامت و توبه، مزامیر حکمت (طلبیدن حکمت و هدایت خدا)، مزامیر تاریخی، مزامیر حاوی خشم و غضب، و مزامیر زیارت.

در طی این سه ماه، به بررسی بسیاری از آنها خواهیم پرداخت و این مزامیر را در بستر محیطی که در آن ظاهر می شوند مطالعه خواهیم کرد.

پس، چطور مزامیر را بخوانیم؟

ابتدا مزمور را بخوانید، کمی بر آن تامل کنید، و بعد دعا کنید. تعمق بر مزمور شامل اندیشیدن بر جنبه های گوناگون مزمور دارد: شیوه ای که سراینده مزمور خدا را خطاب می کند و دلایلی برای دعا.

در نظر بگیرید که چگونه شرایط و وضعیت شما با تجربه نویسنده مزمور مطابقت دارد و چگونه مزمور می تواند به شما کمک کند تا تجربه خود را بیان کنید. به حیرت خواهید دید که غالباً وضعیت خودتان را در آنچه که می خوانید خواهید یافت، بگونه ای که گوئی مطالب نوشته شده طنین انداز وضعیت و صدای شماست.

اگر چیزی در مزمور شما را به چالش می کشد به این بیندیشید که برای مثال، آیا مزمور در خصوص مشکلی که با آن مواجه شده اید اصلاح کننده امیدهای کاذب فعلی شماست. پیام مزمور را در پرتو شخصیت مسیح و کار نجات بخش و امید طویل المدتی که کار مسیح به ما می دهد، کنکاش کنید. همانطور که می دانیم، یا، باید بدانیم، نگاه کردن به همه مطالب در کتاب مقدس در پرتو مسیح و صلیب، همواره کمک کننده است.

همچنین، در پی انگیزه های جدیدی برای دعا باشید که مزمور ارائه می کند و به اهمیت آن ها برای خودتان، کلیسایان و جهان بیندیشید. از خدا بخواهید تا کلام خویش را در قلب و ذهنتان قرار دهد. اگر مزمور با وضعیت کسی که می شناسید مطابقت دارد، در دعا برای آن شخص شفاعت کنید. نکته این است که مزامیر جنبه های بسیار زیادی از زندگی را پوشش می دهد و ما می توانیم با خواندن و جای دادن آنها در قلبمان اغنا شویم.

آیه «کلام مسیح به دولتمندی در شما ساکن شود» (کولسیان ۳: ۱۶) به چه معنی است؟
چرا خواندن کتاب مقدس اولین و مهمترین گام حیاتی برای آن تجربه است؟

دی ۱۸

دوشنبه

در زمانهای سختی اعتماد و توکل داشته باشید

تمامی مسیحیان زمانهایی از رنج و حرمان را در زندگی تجربه کرده‌اند و با آن آشنا هستند، زمان‌هایی که به حیرت افتاده اند خدا دارد چه می کند، یا چرا خداوند اجازه می‌دهد این اتفاقات بیفتد. نویسندگان مزمور خود نیز از موارد مشابهی عبور کرده اند و از طریق الهام الهی آنچه را تجربه کرده بودند نگاشتند.

مزمور ۴۴ را بخوانید. این مزمور به ما چه می گوید و چرا به ایمانداران تمامی اعصار مرتبط است؟

انتخاب مزامیر در مراسم عبادی کلیسا غالباً بازتاب دهنده خلق و خو و کلماتی است که در دعاهای جمعی خود ادا می کنیم. چنین محدودیتی ممکن است نشانه ای از ناتوانی یا ناراحتی ما در درگیر شدن با واقعیت های تاریک زندگی باشد. اگرچه ممکن است گاهی احساس کنیم که وقتی مصیبتی بر ما واقع می شود، خدا ناعادلانه با ما رفتار کرده است، لیکن مقتضی نمی بینیم که در مراسم عبادت عمومی یا حتی در دعای خصوصی یوغ از اندیشه های خود برداریم.

این بی میلی می تواند باعث شود که از محور و هدف عبادت خارج شویم. ناتوانی در ابراز احساسات صادقانه و آشکار و بیان دیدگاه های خود در پیشگاه خدا در هنگام دعا، اغلب ما را در بند احساسگرایی نگاه می دارد. همچنین باعث می شود تا اطمینان و اعتماد خود را برای نزدیک شدن به خدا از دست بدهیم. دعای مزامیر این اطمینان را به ما می دهد که در هنگام دعا و پرستش، انتظار و توقعی نیست تا تجربه خود را محکوم یا انکار کنیم.

برای نمونه مزمور ۴۴ می تواند به عبادت کنندگان کمک کند تا تجربه رنج معصومانه خود را فارغ از هرگونه قید و بندی ابراز کنند. دعا با مزامیر به افراد کمک می کند تا آزادی بیان را در دعا تجربه کنند. مزامیر کلماتی را به ما ارائه می کند که نه می توانیم آن ها را پیدا کنیم و نه جرأت گفتن آن ها را داریم. «دلهایمان برنگشته بود، و قدمهایمان از راهت کج نشده بود. اما تو ما را در هم کوبیدی و به مکان شغالها بدل ساختی و به تاریکی غلیظ پوشانیدی» (مزمور ۴۴: ۱۸ و ۱۹).

با این حال توجه کنید که مزمور ۴۴ چگونه آغاز می شود. نویسنده در این خصوص می گوید که خداوند در گذشته چگونه کارهای بزرگی برای قوم خود انجام داده است. از این رو، نویسنده اعتماد خود را به خدا و نه «به گمان خویش» ابراز می کند (مزمور ۴۴: ۶).
برغم این موضوع، مشکلات و گرفتاری همچنان به سراغ قوم خدا می آید. فهرست غم و اندوه، طولانی و دردناک است. با این وجود، حتی در میان همه اینها، نویسنده مزمور برای رهایی نزد خدا فریاد بر می آورد، تا «ما را به رحمت خویش نجات بده» (مزمور ۴۴: ۲۶). که حتی در مخمصه، او واقعیت خدا و محبت او را می داند.

دورنمای زمانهای گذشته که حضور خدا بسیار ملموس و واقعی بود، چگونه به شما کمک می کند تا زمانهایی که فکر می کنید خدا از شما دور افتاده است، با مشکلات دست و پنجه نرم کنید و کنار بیایید؟

دی ۱۹

سه شنبه

مزمور یاس و نومیدی

دعا با مزامیر بیش از آنست که عبادت کنندگان را قادر کند تا دعاهای خویش را آزادانه ابراز کنند. مزامیر بر تجربه آنها بر اساس معیارهای خدا نظارت می کند و آنها را بردبار و صبور می سازد و امید و اطمینان از حضور خدا را به ارمغان می آورد.

مزمور ۲۲ را بخوانید. از این مزمور در خصوص اعتماد به خدا در میانه مصیبت عظیم چه می توانیم بیاموزیم؟

کلام حزن انگیز مزمور ۲۲: ۱ می تواند به افراد رنج دیده کمک کند تا اندوه و حس تنهایی را بیان کنند: «ای خدای من، ای خدای من، چرا مرا واگذاشتی و از نجات من و سخنان فغانم دوری؟»

این کلام البته در میان مسیحیان مشهور شده است زیرا آنان همان کلماتی بودند که عیسی خودش در حالی که بر روی صلیب بود بر زبان آورد و به ما نشان می دهد که تجربه مسیح برای مزامیر چقدر محوری بود (متی ۲۷: ۴۶ را ببینید).

با این حال، حتی در میان رنج ها و مشقات، این کلمات نیز ابراز شده است: «نام تو را بر برادرانم اعلام خواهم کرد و در میان جماعت، تو را خواهم ستود» (مزمور ۲۲: ۲۲).
به عبارت دیگر، اگرچه ممکن است این احساسات دقیق با مشکلات و معضل فعلی نویسنده همخوانی نداشته باشد، نویسنده مزمور همچنان ایمان خود را به خدا ابراز نموده و اعلام می کند که هر چه باشد، باز هم خدا را ستایش خواهد کرد.

نکته این است که مزامیر با دادن کلمات دعا به ما تعلیم می دهد که به فراتر از وضعیت جاری خودمان نگاه کنیم و با ایمان، زمانی را ببینیم که زندگی ما به فیض خدا ترمیم و احیا شود.

بدین سبب دعا با کلمات برآمده از مزامیر عابدان را به افقهای روحانی تازه ای می برد. مزامیر به پرستندگان اجازه می دهد تا احساسات و دلهره های خود را ابراز کنند، ولی آنها به حال خود رها نشده اند.

عبادت کنندگان در هر شرایطی که باشند به جیتی سوق داده می شوند که بار سنگین درد، ناامیدی، خشم و عجز خود را در پیشگاه خداوند رها کرده و به او توکل کنند. حرکت از ماتم سرائی به حمد و شکرگزاری که در بسیاری از مزامیر مشاهده می شود، حاکی از دگرگونی روحانی است که ایمانداران هنگام دریافت فیض الهی و آرامش در دعا تجربه می کنند.

چگونه می توانیم پیاموزیم که فراتر از مشقات فعلی خود را ببینیم و به این ترتیب، در هر آنچه را که اکنون با آن روبرو می شویم، به نیکویی و خوبی خدا اعتماد کنیم؟

۲۰ دی

چهارشنبه

از یاس به امید

همه ما احتمالاً با مواقعی روبرو شده ایم که حضور خدا بسیار دور از ما به نظر رسیده است. چه کسی اینگونه فکر نکرده است که: چگونه ممکن است این اتفاق افتاده باشد؟ نویسنندگان مزبور مانند ما بوده اند که بطور یقین با موارد مشابهی روبرو شده اند. آری، گرچه گاهی اوقات گناهان ما مصایبی را برای ما به همراه می آورند، در مواقعی دیگر بسیار ناعادلانه به نظر می رسند، و ما احساس می کنیم که سزاوار چیزی را که اکنون با آن مواجه هستیم، نیستیم. چه کسی دوباره در آنجا حضور نداشته است؟

مزبور ۱۳ را بخوانید. کدام دو حالات روحی اصلی را می توانید در این مزبور تشخیص دهید؟ به نظر شما چه تصمیمی باعث تغییر اساسی در دیدگاه کلی نویسنده مزبور شد؟

«تا به کی، خداوندا؟ آیا مرا تا ابد فراموش خواهی کرد؟ تا به کی روی خود را از من خواهی پوشانیدی؟» (مزامیر ۱۳: ۱). مجدداً، چه کسی نمی تواند با این احساسات مرتبط نباشد، هر قدر هم که اشتباه باشد؟ (آیا خدا هر یک از ما را فراموش خواهد کرد؟)

از این رو مزمور ۱۳ به شیوه ای برای اجتناب از اشتباه رایج اشاره می کند، یعنی تمرکز بر خود و مشکلاتمان در هنگام دعا. این مزمور می تواند دعای ما را متحول سازد به این شیوه که ما را هدایت می کند تا ماهیت تغییرناپذیر و وفادار خدا را نسبت به قومش دوباره تصریح کنیم. قدرمسلّم، اگرچه مزمور با ناله و شکایت آغاز می شود، اما به همین جا خاتمه نمی پذیرد. و این نکته حیاتی و حائز اهمیت است.

مزمور ما را هدایت می کند تا بطور هدفمند و آگاهانه به قدرت رستگارکننده خدا اعتماد کنیم (مزمور ۱۳: ۵)، تا ترس و نگرانی ما (مزمور ۱۳: ۱ تا ۴) به تدریج جای خود را به نجات خدا بدهد و از ناله و حرمان به شکرگزاری، و از عجز و یاس به امید، این تحول را تجربه کنیم (مزمور ۱۳: ۵ و ۶).

با این وجود، صرفاً تکرار کلمات مزامیر با درک جزئی معنای آنها، دگرگونی واقعی مورد نظر در اثر استفاده از آنها را ایجاد نمی کند.

هنگام دعا با مزمور، باید روح القدس را طلب کنیم تا بتوانیم به روشی که مزمور خواسته عمل کنیم. مزامیر کلام خداست که با آن شخصیت و اعمال ایمانداران دگرگون می شود، که به آسانی از آن آگاهی نمی یابند.

به فیض خدا، وعده های مزامیر در زندگی ایمانداران آشکار می شود. این بدان معنی است که ما به کلام خدا اجازه می دهیم تا ما را مطابق خواست خدا شکل دهد و ما را با مسیح متحد کند، کسی که اراده خدا را به طور کامل نشان داد و به عنوان پسر تجسم یافته خدا، با مزامیر نیز دعا کرد.

آزمونها و مشقات چگونه می تواند شما را به خدا نزدیکتر کند؟ چرا، اگر مراقب نباشید، می تواند شما را از او دور کند؟

۲۱ دی

پنجشنبه

آه، ما را دوباره احیا کن

مزمور ۶۰: ۱ - ۵ را بخوانید. فکر می کنید که این مزمور برای چه رویدادهایی می تواند دعایی مناسب باشد؟ چگونه می توانیم حتی در دوران شاد زندگی از مزامیر مرثیه و ماتم بهره مند شویم؟

مزامیر ماتم و مرثیه عموماً به عنوان دعاهاى افرادی شناخته می شود که در زمانهای سختی اعم از جسمی، روانی یا روحانی زندگی می کنند. یا در هر سه مورد. با این وجود، نباید از این مزامیر حذر کنیم، حتی در اوقاتی که همه چیز بخوبی به پیش

می رود. گاهی اوقات ممکن است بین کلمات مزمور و تجربه فعلی عبادت کننده هیچگونه ارتباطی وجود داشته نباشد. یعنی مزامیر مرثیه و ماتم می تواند حتی برای عابدانی که در پریشانی نیستند، سودمند باشد.

نخست، آن مزامیر می توانند ما را بیشتر آگاه کنند که رنج و مصیبت بخشی از تجربه عمومی بشر است، و این که هم برای عادلان و هم برای شریران اتفاق می افتد. مزامیر به ما اطمینان می دهد که خدا همه چیز را تحت کنترل دارد و در مواقع سختی قدرت و راه حل ارائه می دهد. حتی در این مزمور، حتی در میان مشکلاتی که می گوید («زمین را به لرزه انداختی»، مزمور ۶۰: ۲)، نویسنده مزمور امید نهایی خود را به رهایی خدا نشان می دهد. دوم، مزامیر مرثیه و ماتم به ما می آموزد که نسبت به گرفتاران و مصیبت زدگان شفقت داشته باشیم. هنگام ابراز خوشحالی و سپاسگزاری از خداوند، به ویژه در ملاء عام، باید حواسمان به افراد کم اقبال باشد. مطمئناً ممکن است در حال حاضر چیزهای خوبی داشته باشیم، اما چه کسی افرادی را که در اطراف ما هستند نمی شناسد که به طرز وحشتناکی رنج می برند؟ دعا کردن با این قبیل مزامیر می تواند به ما کمک کند تا کسانی که روزهای سختی را بسر میبرند از یاد نبریم. مزامیر باید در ما حس مهربانی و شفقت و میل به خدمت به رنجدیدگان را همچون عیسی برانگیزد.

«این جهان جُزْمانه بزرگی است، اما مسیح آمد تا بیماران را شفا دهد تا اسیران شیطان را آزاد کند. او در سلامت و قدرت خود بود. او زندگی خود را به بیماران، مبتلایان، و دیو زدگان بخشید. او هیچ کس را که برای دریافت قدرت شفا بخش او آمده بود، از خود دور نکرد. او می دانست که کسانی که از او درخواست کمک می کردند، باعث بیماری خودشان شده بودند. اما او از شفای آنها امتناع نکرد. و هنگامی که احسانی از جانب مسیح نصیب این جانهای فقیر شد، آنها به گناه خود مجاب گردیدند و بسیاری از بیماری روحانی خود و همچنین از بیماری های جسمی خود شفا یافتند. انجیل هنوز همان قدرت را دارد، و چرا ما امروز نباید شاهد همان نتایج باشیم». Ellen G. White, Welfare Ministry, pp. 24, 25.

همین الان چه کسی را می شناسید که نه تنها به دعای شما نیاز دارد، بلکه به خدمت عملی شما نیز نیاز دارد؟

۲۲ دی

جمعه

اندیشه ای فراتر: مزمور ۴۲: ۸ و از نوشته های الن جی وایت، فصل «شعر و سرود» صفحات ۱۵۹ - ۱۶۸ را از کتاب آموزش بخوانید. دعا و سرود مطابق با این آیات الهام شده چگونه بهم مربوط می شوند؟

الن جی وایت مزامیرِ ندامتِ داود را شرح می دهد (برای نمونه مزمور ۵۱)، به عنوان زبان جان او و دعاهایی که ماهیت اندوه واقعی او برای گناه را بتصویر می کشد. (گامهایی بسوی نور صفحات ۲۴ و ۲۵ را ببینید).

او ایمانداران را تشویق می‌کند تا آیات مزامیر را به‌عنوان وسیله‌ای برای تقویت حس حضور خدا در زندگی‌شان بخاطر بسپارند و بطور عملی همچون عیسی صدای خود را با مزامیر در هنگام مواجهه با وسوسه و ترس ظالمانه بلند کنند.

او همچنین می‌گوید: «چقدر با کلام سرود مقدس در جان، چشمه‌های توبه و ایمان و امید و عشق و شادی جاری می‌شود! . . . در واقع، بسیاری از سرودها دعاست». - آموزش، صفحات ۱۶۲ - ۱۶۸.

هنگامی که با مزامیر دعا نموده و سرود می‌خوانیم، اصرار و مداومت، جسارت، شجاعت و امید نویسندگان مزمو را برای خود اتخاذ می‌کنیم.

آنها ما را تشویق می‌کنند تا به سفر روحانی خود ادامه دهیم و ما را تسلی می‌دهند که تنها نیستیم. افراد دیگری مانند ما زمانهای تاریک و ظلمانی را گذرانده‌اند و با این وجود با فیض خدا ظفر یافته‌اند. در عین حال، مزامیر به ما شمه‌ای از شفاعت مسیح را بخاطر ما آشکار می‌کنند و او همیشه زندگی می‌کند تا برای ما دعا کند (عبرانیان ۷: ۲۵).

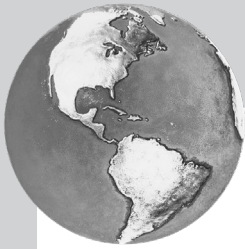
دخیل نمودن و بهره‌گرفتن از مزامیر در دعا و پرستش، جامعه ایماندار را از طیف کامل تجربیات بشری آگاه می‌کند و به عابدان می‌آموزد که در جنبه‌های مختلف آن تجربه در عبادت شرکت کنند. مزامیر، دعاها و سرودهای الهی-انسانی می‌باشند. به همین دلیل، گنجاندن مزامیر به طور مداوم در عبادت، جامعه ایماندار را به مرکز اراده خدا و فیض شفاعت قدرتمند می‌رساند.

سوالاتی برای بحث:

۱. ۱. چرا دعای خودجوش و بدون هدایت تنها شیوه دعا نیست؟ چگونه می‌توانیم در دعا‌های خود در زندگی از مزامیر که دعا‌های کتاب مقدسی هستند بهره‌مند شویم؟

۲. مزامیر چگونه می‌تواند تجربه دعا‌های جمعی ما را غنا بخشد؟ درباره روش‌های عملی که کلیسای محلی شما می‌تواند استفاده از مزامیر را در خدمات عبادی خود تقویت کند، بحث کنید؟

۳. مزامیر در مورد پیچیدگی سفر ایمان انسانی و قدرت فیض شفاعت خداوند چه چیزی را آشکار می‌کند

فریاد درونی رادوستین

نوشته: اندرو مک‌چسنی

رادوستین از زندگی خود راضی نبود. دوستانش اثربخشی مثبتی در زندگی بر او نداشتند. او به صورت تفریحی به فروش غیر قانونی مواد مخدر و انجام جرایم سبک مشغول بود. خواسته همیشه‌گی و قلبی او این بود: «می‌خواهم تغییر کنم، می‌خواهم تغییر کنم، می‌خواهم تغییر کنم».

رادوستین بزرگ شد، ازدواج کرد و صاحب دو پسر شد. روزگار سختی بود و او وطن خود بلغارستان را برای یافتن کار ترک کرد و به اروپای غربی رفت. زمانی که در اروپای غربی کار می‌کرد، دوستان جدیدی پیدا کرد. او مشتاق یافتن حقیقت بود. او آرزو داشت که دوستان جدیدش حقیقت را برای او آشکار کنند. خواسته همیشه‌گی قلبش این بود: «کسانی که حقیقت واقعی را می‌دانند چگونه می‌توانند مرا پیدا کنند؟»

پس از مدتی دوباره به دنبال یافتن شغلی بهتر، به جای دیگری نقل مکان کرد. اما طی شش هفته او هرچه داشت خرج کرد و دیگر پولی برایش باقی نمانده بود. او متوجه شد که در یک اتاق کوچک اجاره‌ای بدون پول و بدون غذا مانده است. خیلی خیلی گرسنه بود.

یک شب در ناامیدی، قلبش به درگاه خدا فریاد برآورد. او برای اولین بار در زندگی خود دعا کرد: «خدایا کمک کن، و کسی را برای کمک به من بفرست».

صبح روز بعد، مردی که کت و شلوار به تن داشت، در خانه اش را زد. در دست او یک کتاب مقدس بود. رادوستین فهمید که خداوند آن مرد را در پاسخ به دعای او فرستاده است. آن مرد که پاول نام داشت، برای رادوستین غذا آورد تا بخورد و او را به کلیسا دعوت کرد. رادوستین دعوت او را پذیرفت و به کلیسا رفت، اما بسیار متعجب شد. او هرگز به عبادتگاهی نرفته بود که در آن بتواند محبت خدا را احساس کند. قلبش لمس شد و به گریه افتاد.

پس از بازگشت به بلغارستان، او بارها برای خانواده خود درباره ملاقات با خدا و تجربه احساس محبت او در کلیسای پاول صحبت کرد. او در آرزوی بازگشت به کلیسا بود، اما مطمئن نبود که همسرش حتی با نقل مکان به آن شهر موافقت کند.

او نیز مانند خود او در یکی دیگر از ادیان جهان رشد و نمو کرده بود. رادوستین دعا کرد: «خدایا، اگر اراده توست، اگر خدا هستی، کمک کن. اگر کلیسای پاول کلیسای واقعی توست،

من و خانواده ام را به آنجا بفرست. من می‌خواهم یک تغییر اساسی در زندگی ام ایجاد کنم.»
یک روز، همسر رادوستین بطور ناگهانی اعلام کرد: «من نمی‌خواهم در بلغارستان زندگی کنم. من می‌خواهم در شهر کلیسای پاول زندگی کنم». با صحبت های همسرش، رادوستین متوجه شد که خواست خدا برای او و خانواده اش، نقل مکان به شهر پاول بوده است. او همچنین متوجه شد که همسرش می‌خواهد خدا را بشناسد. این خانواده بالاخره به آن شهر نقل مکان کردند.

امروزه رادوستین یکی از اعضای فعال کلیسای ادونتیست روز هفتم است و هر شبه در روز سبت به کلیسای پاول می‌رود.

روزگار هنوز می‌تواند برای او سخت باشد، اما او دیگر نگران نیست. او به بخش بشارتی کلیسای ادونتیست گفت: «ما دعا نمی‌کنیم که خدا همه چیز به ما بدهد، اما دعا می‌کنیم که ما را از شر و بدی محافظت کند. ما از او می‌خواهیم که به ما کمک کند تا از امتحانات الهی زندگی سربلند بیرون بیایم».

او شک ندارد که خداوند دعای او را می‌شنود. بالاخره خداوند فریاد تغییر قلب او را شنید. او گفت: «من در جوانی آدم خوبی نبودم اما، خدا را شکر که او واقعاً قلب من را متحول کرده است!».

برای حمایت شما از بخش بشارتی کلیسای ادونتیست که مراکز بشارت جهانی آن به آموزش مردم جهت انتشار خبر خوش نجات با مردم ارزشمند سایر ادیان می‌پردازد، متشکریم. جهت اطلاعات بیشتر، از سایت زیر دیدن کنید.

globalmissioncenters.org

خداوند سلطنت می کند

بعد از ظهر سبت

برای مطالعه این هفته بخوانید: مزمور ۸؛ مزمور ۱۰۰؛ مزمور ۹۷؛ مزمور ۷۵؛ مزمور ۱۰۵: ۷ - ۱۰؛ غلاطیان ۳: ۲۶ - ۲۹؛ مزمور ۲۵: ۱۰.

آیه حفظی: «خداوند پادشاهی می کند، او خویشتر را به جلال آراسته است؛ خداوند خود را آراسته است، او کمر خود را به قوت بسته است. جهان مستحکم است و جنبش نخواهد خورد» (مزمور ۹۳: ۱).

مزامیر با صلابت از اعتقاد بنیادین به سلطنت مقتدرانه خدا حمایت می کند. خداوند هر آنچه را که آفریده حفظ می کند. او پادشاه مقتدر تمام جهان است و با عدالت و انصاف بر جهان حکومت می کند. قوانین و احکام او نیکوست و به کسانی که آنها را نگاه می دارند حیات می بخشد. خداوند داوری عادل است که انتظام جهان را بخوبی برقرار می سازد، و او این کار را با پادشاه دادن به عادلان و مجازات شریکان انجام می دهد، اما در زمانی که مقتضی بدانند، نه در زمانی که ما بخواهیم.

عهد خدا با اسرائیل نقش خاصی را در بقای جهان ایفا می کند، زیرا این عهد نجات خداوند را اعلام می کند. خداوند اسرائیل را به عنوان دارایی بسیار ارزشمند خود در نظر گرفت و اسرائیل را از میان تمامی ملتها بعنوان قوم خود پذیرفت. خداوند وفادار به عهد خود می باشد و برغم بی وفایی و طغیان گری های آشکار گاه و بیگاه آنان به مراقبت از گله خود ادامه می دهد. بدین سبب است که فروانروی مقتدرانه خداوند به جهان صلابت و امنیت می بخشد. نویسندگان مزامیر بر آن بودند که خوانندگان آنها این حقیقت بنیادین را درک نمایند. با این بینش، نویسندگان مزامیر با بهره گیری از این دیدگاه به عنوان فانوس راهنمای خود، با ایثارگری بی دریغ، در پی پیشبرد و خدمت برای کار خدا بودند.

*درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت ۳۰ دی - ۲۰ ژانویه آمادگی داشته باشید.

خداوند ما را بوجود آورده است

مزمور ۸ و مزمور ۱۰۰ را بخوانید. خداوند و مردم در این مزامیر چگونه به تصویر کشیده شده اند؟ این مزامیر درباره شخصیت خدا چه چیزی را آشکار می کنند؟

آفرینش نقشی حیاتی در مزامیر و در برقراری و حمایت از حاکمیت خدا دارد. آسمانها که «آثار دست او» هستند، جلال و قدرت او را اعلام می کنند (مزمور ۱۹: ۱-۴، مزمور ۹۷: ۶). نام خدا در تمام زمین با شکوه است (مزمور ۸: ۱، ۹). خداوند همه چیز را آفریده است. او آغازی ندارد (مزمور ۹۳: ۲) و پایانی هم ندارد (مزمور ۱۰۲: ۲۵-۲۷).

او ابدی است و برتر از بت‌های ملتها می باشد، که تنها «کار دست بشر» هستند (مزمور ۱۱۵: ۴)، و نه بیشتر. بتها «دست دارند، اما حس نمی کنند» (مزمور ۱۱۵: ۷). در مورد خداوند، «نشیبهای زمین در دست اوست، ... و دستانش خشکی را شکل داد» (مزمور ۹۵: ۴ و ۵). مزامیر متعددی قدرت خدا را بتصویر کشیده اند که برتر و مافوق نیروهای طبیعت هست. اقوام دیگر بر این عقیده هستند که آن نیروها الهی هستند (برای مثال مزمور ۲۹، مزمور ۹۳، مزمور ۱۰۴ را بخوانید).

این مزامیر این ادعا را مجدداً تأیید می کند که خداوند بر تمامی آفریده های خویش فرمانروایی می کند و از نظر قدرت و شوکت برتری دارد. مزمور ۱۰۰: ۳ بر آن است تا شکلی زیرکانه از بت پرستی را نشان می دهد که خویش محوری و تکیه بر خود می باشد، و تأکید می ورزد که خدا خالق ماست و اینکه «ما خود را نیافریده ایم».

آفرینش گواهی از محبت خداست. هر موجودی، هستی خود را مدیون خداست، که حافظ و ابقا کننده زندگی و حیات است (مزمور ۹۵: ۷، مزمور ۱۴۷: ۴-۹). توجه داشته باشید که خدا نه تنها به مردم هستی بخشید، بلکه اسرائیل کهن را «قوم خویش و گوسفندان مرتع خویش» ساخت (مزمور ۱۰۰: ۳). مفهوم «قوم خویش» و «گوسفندان خویش» تمایل خدا برای رابطه نزدیک با قومش را آشکار می کند.

تنها خالق قدرت دارد تا قوم خویش را برکت داده و سبب تکثیر آنان شود و بدین جهت، او تنها یگانه ای است که سزاوار پرستش و توکل است. مزامیر متعدد تمام موجودات زنده و تمام زمین و دریا و هر آنچه که در آنها است را فرا می خوانند تا در پیشگاه خدا غریب شادی سر نهد.

جلال خدا در آفرینش مشاهده می شود حتی در مخلوقات زمینی سقوط کرده، و مزامیر به ما می گویند که خدا تنها سزاوار پرستش است.

«انسان چیست که در اندیشه‌اش باشی، و بنی آدم، که به او روی نمایی؟» (مزمور ۸: ۴). پاسخ شما به خدا به عنوان خالقتان چیست؟ وقتی خدا ستارگان را با نام آنها صدا می زند (مزمور ۱۴۷: ۴)، چقدر بیشتر فکر می کنید که خدا به شما اهمیت می دهد؟

دی ۲۵

دوشنبه

خداوند پادشاهی می کند

خداوند فی الواقع به عنوان خالق، به عنوان آفریدگار و به عنوان فرمانرواست، که این صفات در هم تنیده شده و جدا ناشدنی است. این بیانیه که «خداوند پادشاهی می کند» در مزمور ۹۳: ۱، مزمور ۹۶: ۱۰، مزمور ۹۷: ۱، و مزمور ۹۹: ۱ بطور رسمی اعلام گردیده است، اما در سراسر کتاب مزامیر طنین انداز شده است.

خداوند جامه ای از عزت، عظمت و قدرت بر خود دارد (مزمور ۹۳: ۱، مزمور ۱۰۴: ۱). او با ابرها و تاریکی احاطه شده است (مزمور ۹۷: ۲)، اما همچنین خود را «با ردایی از نور» می پوشاند (مزمور ۱۰۴: ۲). این استعاره ها قدرت و شکوه پادشاه را رفعت می بخشند و با دقت برگزیده شده اند تا کبريایی منحصر به فرد خدا را که فراتر از درک بشری است ابراز نمایند.

مزمور ۹۷ را بخوانید. سلطنت خداوند دارای چه ویژگی هایی است؟ (مزمور ۹۷: ۲ و ۱۰). دامنه سلطنت او تا به کجاست؟ (مزمور ۹۷: ۱ و ۵ و ۹).

حکومت خداوند در کارهای خلقت او (مزمور ۹۶: ۵)، نجات (مزمور ۹۸: ۲)، و داوری (مزمور ۹۶: ۱۰) نشان داده شده است. خداوند سلطنت خود را بر تمام جهان برقرار می کند (مزمور ۴۷: ۶-۹).

پادشاهی خدا پادشاهی ابدی است و با هر قدرت و شکوهی برابری نمی کند (مزمور ۴۵: ۶ مزمور، ۹۳: ۱ و ۲، مزمور ۱۰۳: ۱۹). سلطنت خدا بر پایه رحمت و عدالت و انصاف برقرار شده است که نظم و ثبات را در جهان آفریده شده ایجاد می کند (مزمور ۹۸: ۳ و مزمور ۹۹: ۴). حکومت خدا عابدان آسمانی و زمینی را در شکرگزاری خدا با هم متحد می کند (مزمور ۱۰۳: ۲۰-۲۲، مزمور ۱۴۸). بسیاری از مزامیر تمامی بشریت را به تصویر می کشد که قدرت مطلقه خداوند را تصدیق می کنند (مزمور ۹۶: ۱۰، مزمور ۹۷: ۱، مزمور ۹۹: ۱، مزمور ۱۴۵: ۱۱-۱۳). اما همه مردم، یا حتی حاکمان زمینی، حداقل در زمان حاضر، این کار را نمی کنند. حکومت خداوند بطور پیوسته مورد هجوم کسانی قرار می گیرد که خداوند را انکار و به سخره می گیرند و بر قوم او ستم روا می دارند. (مزمور ۱۴: ۱، مزمور ۷۴: ۳-۲۲).

اگر چه نویسنده مزمور، با کامرانی برخی از شیران به چالش کشیده شده و از بردباری خدا متحیر گردیده است، به حکومت مقتدر خدا اعتماد دارد و در ضمانتی که از داوری های منصفانه خدا دارد به رشد و شکوفایی خود ادامه می دهد (مزمور ۶۸: ۲۱، مزمور ۷۳: ۱۷-۲۰). قوم خدا با ایمان از شروع ملکوت و پادشاهی خدا از طریق خدمت رستگار کننده مسیح شادی می کنند و در انتظار به کمال رسیدن ملکوت در بازگشت دوباره مسیح هستند (متی ۱۲: ۲۶-۲۸، اول قرنتیان ۱۵: ۲۰-۲۸).

«ای دوستداران خداوند، از بدی نفرت کنید!» (مزمور ۹۷: ۱۰). چرا محبت و علاقه ما نسبت به خدا سبب می شود تا از شریر نفرت داشته باشیم؟ این دو مفهوم چگونه به هم ربط دارند؟

دی ۲۶

سه شنبه

خداوند قاضی است

مزمور ۷۵ را بخوانید. چرا فخر و مباهات شیران بیهوده و باطل است؟

خداوند هم پادشاه مقتدر، هم قانونگذار (مزمور ۹۹: ۷) و هم داور است (مزمور ۹۸: ۹، مزمور ۹۷: ۲). شریر دائما نظم عادلانه ای که خدا در دنیا برقرار نموده است را تهدید می کند ولی خداوند دنیا را داوری نموده و حاکمیت شریر را خاتمه خواهد بخشید (مزمور ۷۵: ۸ - ۱۰، مزمور ۹۶: ۱۳).

در مزمور ۷۵ تصاویر متعددی از نابودی اجتناب ناپذیر شریر بتصویر کشیده شده است. تصویر جامی با شراب قرمز (مزمور ۷۵: ۸) شدت غضب خدا را نشان می دهد (ارمیا ۲۵: ۱۵، مکاشفه ۱۴: ۱۰). بریدن شاخهای شریر پایان قدرت و سلطه شریر را بنمایش می گذارد در حالی که شاخهای عادل رفیع خواهد شد (مزمور ۷۵: ۱۰). خدا زمان مناسب (مزمور ۷۵: ۲) یا زمان معین را برای داوری اش انتخاب می کند. این اجرای داوری بطور واضح در پایان زمان بوقوع می پیوندد (مزمور ۹۶: ۱۳، اول قرنتیان ۱۵: ۲۳ - ۲۶).

خداوند به عنوان بخشی از داوری، قلوب مردم را می آزمايد. مزمور ۱۴: ۲ را بخوانید. این یادآور پیدایش ۶: ۵، ۸ است. هر دو آیه نشان می دهند که اجرای داوری خدا در مورد جهان با بررسی زندگی مردم و تفحص هر کسی که او می تواند نجات دهد، تقدم دارد. این داوری گاهی اوقات «داوری تحقیقی» نامیده می شود، زمانی که خداوند از عادلان دفاع می کند و سرنوشت بدکاران را تعیین می کند.

این امر چگونه است؟

ابتدا، خدا قوم خویش را از شریر می رهند (مزمور ۹۷: ۱۰، مزمور ۱۴۶: ۹) و به فروتنان تاج رستگاری می دهد (مزمور ۱۴۹: ۴). دوم، فرد شریری که توبه نکرده برای همیشه نابود می شود (مزمور ۹۷: ۳). برخی مزامیر بطور شعرگونه سلاح های ناکارآمد و بیهوده بشری را بر ضد داوری الهی تشریح می کند (مزمور ۷۶: ۳ - ۶). خداوند همچنین خدای بخشنده و آمرزنده است، گرچه بدرفتاری مردم را مجازات می کند (مزمور ۹۹: ۸). نه تنها شریران بلکه امت خدا هم در پیشگاه خدا داوری می شوند (مزمور ۵۰: ۴، مزمور ۱۳۵: ۱۴).

مزامیر همان ایده را انتقال می دهند که در آیات دیگری از کتاب مقدس بیان گردیده است که داوری خدا با امت خدا آغاز می شود و کل زمین را در بر میگیرد (تثنیه ۳۲: ۳۶، اول پطرس ۴: ۱۷). نویسنده مزمور از خدا می خواهد که او را داوری کند، اما برای دفاع از او به عدالت خدا تکیه می کند (مزمور ۷: ۸ - ۱۱، مزمور ۱۳۹: ۲۳ و ۲۴).

مزامیر ما را فرا می خواند تا برای انتظار داوری خدا شادمان باشیم (مزمور ۶۷: ۴، مزمور ۹۶: ۱۰ - ۱۳، مزمور ۹۸: ۴ - ۹). چگونه داوری خدا برای کسانی که با خون مسیح پوشش داده شده اند خبر خوشی است؟

دی ۲۷

چهارشنبه

همواره بر عهد خویش استوار است

موضوع داوری خدا سؤال مهمی را در ذهن برمی انگیزد: چگونه قوم خدا می توانند در زمان داوری با خدا از اطمینان خاطر برخوردار باشند؟ مزمور ۹۴: ۱۴، مزمور ۱۰۵: ۷-۱۰، دانیال ۷: ۲۲ را بخوانید.

امت خدا از مکان امنی برخوردار هستند زیرا خدا سکونتگاه خود را در صهیون برقرار نموده است (مزمور ۷۶: ۱ و ۲) و عهد همیشگی خود را با آنان به عنوان دارایی گرانبها خود برقرار نموده است (مزمور ۹۴: ۱۴، مزمور ۱۰۵: ۸ - ۱۰).

خداوند فقط قول نمی دهد که قوم عهد خویش را انکار نکند. بلکه او فعالانه تلاش می کند تا آنها را در خود ایمن نگاه دارد. او گناهان آنها را می بخشد (مزمور ۱۰۳: ۳). او قوم خود را آموزش می دهد، برکت می دهد و تقویت می کند (مزمور ۲۵: ۸-۱۱، مزمور ۲۹: ۱۱، مزمور

۱۰۵:۲۴). داوری های خدا برای این است که مردم را به عدالت سوق دهد و نشان دهد که خدا به آنها اهمیت می دهد (مزمور ۹۴: ۸-۱۵).

مزمور ۱۰۵ بطور کلی وفاداری خدا را به عهد خویش در تاریخ اسرائیل نشان می دهد. در هر چه که اتفاق افتاد، خوب یا بد، خدا در آنجا بود. او به مشیت خویش یوسف را به مصر فرستاد و از طریق او امت خویش و قوم های اطراف را در طی قحطی شدید نجات داد (مزمور ۱۰۵: ۱۶-۲۴).

خداوند موسی را تهییج نمود تا قوم خویش را از اسارت مصریان بیرون آورد و او با نشانه ها و عجایبی که از طرف خداوند عیان شد چنین کرد (مزمور ۱۰۵: ۲۵-۳۸).

خداوند سرزمین موعود را به قوم خویش ارزانی نمود (مزمور ۱۰۵: ۱۱ و ۴۴) و مراقبت دائمی را نصیب ایشان نمود (مزمور ۱۰۵: ۱۲-۱۵) و بارها (مزمور ۱۰۵: ۲۴) آنان را از بار سنگین، سختی ها، و مشکلات رها ساخت (مزمور ۱۰۵: ۳۷ و ۳۸) و نیازهای روزانه آنان را برآورده گردانید (مزمور ۱۰۵: ۳۹-۴۱). خداوند بی شک همه چیز را تحت کنترل مقتدرانه خود دارد که شامل قوم وی می شود - حقیقتی که نویسندگان مزمور می خواستند تا قوم او هرگز فراموش نکنند.

یادآوری عهد خدا، چیزی فراتر از شناسایی یا حافظه است، زیرا همیشه به عمل منتهی می شود (پیدایش ۸: ۱، اول سموئیل ۱: ۱۹، مزمور ۹۸: ۳، مزمور ۱۰۵: ۴۲-۴۴). به همین ترتیب، هنگامی که مردم به یاد شگفتی ها و قضاوت های خدا فراخوانده می شوند، به این معنی است که مردم باید به گونه ای زندگی کنند که خدا را تکریم و گرامی بدارند.

در این عهد، دعوت اولیه برای اسرائیل اینست که با رعایت قوانین خدا به عهد با او وفادار بمانند (مزمور ۷۸: ۵-۷، مزمور ۱۰۵: ۴۵). قوم خدا همچنین فراخوانده شده اند تا در مورد خدا به سایر ملل شهادت دهند، زیرا خداوند مایل است که همه ملت ها به قوم او یعنی اسرائیل پیوندند (مزمور ۱۰۵: ۱، ۲). بنابراین، جهان در عهد محافظتی خدای قادر متعال و مهربان، امن خواهد بود (مزمور ۸۹: ۲۸-۳۴).

چه چیزی در عیسی داریم که نشان می دهد چرا این وعده های داده شده به اسرائیل کهن اکنون می تواند در مورد ما نیز صدق کند؟ (غلاطیان ۳: ۲۶ - ۲۹).

دی ۲۸

پنجشنبه

شهادت تو بینهایت تضمین شده است

مزمور ۱۹: ۷؛ مزمور ۹۳: ۵؛ مزمور ۱۱۹: ۱۶۵؛ مزمور ۱: ۲ و ۶؛ مزمور ۱۸: ۳۰ و مزمور ۲۵: ۱۰ را بخوانید. آیات فوق چه وجه اشتراکی با هم دارند؟

برتری خداوند در جهان به عنوان خالق، پادشاه و داور مقتدر، از مفاهیم الهیاتی برخوردار است تا به شهادت های او اعتبار بخشد. شهادتها(ادوت به زبان عبری - احکام، فرمان) به مجموعه قوانین و احکامی اشاره دارد که بموجب آن خداوند از طریق آنها زندگی مذهبی و اجتماعی قوم خویش را هدایت می کند(خروج ۳۲: ۱۵). آنها «خیلی حتمی و قطعی» هستند(مزمور ۹۳: ۵) که بازتاب دهنده ثبات و سلطنت همیشگی خدا و دنیایی می باشند که خدا خلق نموده و آنرا حفظ می کند(مزمور ۹۳: ۱ و ۲). واژه ترجمه شده به عنوان حتمی/یقین یا آمین از آن واژه اقتباس گردیده است که ایده قابل اعتماد، وفاداری و راسخ بودن را متبادر می سازد(دوم سموئیل ۷: ۱۶، اول تواریخ ۱۷: ۲۳). احکام خدا غیرقابل تغییر و فنا ناپذیر هستند.

خداوند تحقق وعده ها و درستی فرامین خود را تضمین می کند. وفاداری خداوند اطمینان مجدد در ضمانتی است که هم ویژگی حکومت او تغییر ناپذیر است و هم اینکه از مردم می خواهد تا با اعتماد و اطاعت خدا را اجابت کنند.

در عین حال فقدان عدالت در جهان بطور شعرگونه به عنوان تزلزل بنیان زمین تشریح گردیده(مزمور ۱۸: ۷، اشعیا ۲۴: ۱۸ - ۲۱). شریعت و احکام خدا مردم را به راه زندگی عادلانه ای رهنمون می سازد که می تواند در زمان داوری خدا پایدار بایستد. از اینرو، عادلان نمی توانند تزلزل داشته باشند زیرا آنان در احکام خدا محکم ریشه دارند که استواری و امنیت را مهیا می سازد. و دلهای آنان راسخ است که(در زبان عبری به معنی محکم و ایمن) در خداوند می باشد(مزامیر ۱۱۲: ۱ و ۶ و ۷). هیچ چیزی سبب نمی شود تا کسانی که احکام خدا را نگاه می دارند بلغزند(مزمور ۱۱۹: ۱۶۵) که حاکی از محافظت و هدایت خدا در زندگی است(مزمور ۱: ۲ و ۳ و ۶).

کلام خدا به عنوان چراغی در مقابل پاهای نویسنده مزمور ترسیم شده است، و بنابراین او را از دام های پنهان دشمنان محافظت می کند (مزمور ۱۱۹: ۱۰۵، ۱۱۰). آرامش عظیم، نصیب کسانی می شود که احکام خدا را دوست دارند (مزمور ۱۱۹: ۱۶۵)، بدیهی است که از فقدان کامل سختی ها و مشقات ناشی نمی شود (مزمور ۱۱۹: ۱۶۱)، بلکه از ماندن در حضور خدا و داشتن رابطه سالم با او ناشی می شود.

از چه راه های عملاً نگاه داشتن احکام و شریعت و شهادتهای خدا به زندگی شما کمک کرده است؟ از طرف دیگر، با نقض آنها دچار چه رنج و محنتی شده اید؟

دی ۲۹

جمعه

اندیشه ای فراتر: مزمور ۸۶: ۵ و ۱۵ و همچنین از نوشته های الن جی وایت فصل «محبت خدا برای انسان»، صفحات ۹ - ۱۵ از کتاب گامهایی بسوی نور را بخوانید. این حقیقت که خدا محبت است چگونه به ما کمک می کند تا شرح های گوناگون خدا و اعمال او را در مزامیر درک کنیم؟

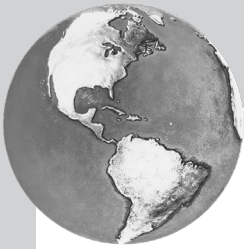
درس این هفته بر مشروحات کلیدی از خدا و اقدامات او تمرکز دارد که جهان را برقرار ساخته و آنها پایدار و امن نموده است. نویسندگان مزمور از خدایی تمنا می‌کنند که خالق، پادشاه، داور، منجی عهد، و قانونگذار است. نقش‌هایی که خدا در جهان دارد در اسامی و القاب مختلف دیگر خدا، از جمله شبان (مزمور ۲۳: ۱، مزمور ۸۰: ۱)، صخره نجات (مزمور ۹۵: ۱) و پدر (مزمور ۶۸: ۵، مزمور ۸۹: ۲۶) منعکس گردیده است.

در دنیا می‌توانیم در امن و آسایش باشیم حتی در میانه آشفتگی‌های نبرد عظیم، زیرا خدا در هر چه که گفته، حاکم مطلق و وفادار است. گرچه این مضامین الهیاتی به هیچ طریقی زایل نمی‌شوند، پیشنهاد کننده راه‌های گوناگونی هستند که خدا خودش را در مزامیر آشکار می‌کند.

همانطور که ما به مطالعه مزامیر ادامه می‌دهیم، مهم است تا به یاد داشته باشیم که مزامیر را در پرتو محبت و فیض خداوند و نقشه او برای نجات و بازسازی جهان بخوانیم. «هرچه بیشتر شخصیت الهی را در پرتو صلیب مطالعه کنیم، رحمت، لطافت و بخشش را بیشتر می‌بینیم که با انصاف و عدالت آمیخته شده است، و شواهد بی‌شماری از محبتی بی‌پایان و ترحمی فراتر را با وضوح بیشتری تشخیص می‌دهیم که اشتیاق همدردی مادر برای فرزند سرکش خویش می‌باشد. - الن جی وایت، گامهایی بسوی نور، صفحه ۱۵. در مزامیر، حتی زمانی که مردم به خاطر طغیانشان، با داوری خدا روبرو می‌شوند، همچنان خدا را صدا می‌کنند زیرا می‌دانند که خشم خدا فقط برای مدتی است، اما رحمت او جاودانه است (مزمور ۱۰۳: ۸).

سوالاتی برای بحث:

۱. چرا درک واقعیت و وقوع نبرد بزرگ برای کمک به ما در درک اینکه علیرغم فرمانروایی و حاکمیت نهایی خدا، هنوز آشفتگی و رنج زیادی در جهان ما وجود دارد، حیاتی است؟ چرا مضمون نبرد بزرگ اینقدر برای ما سودمند است؟
۲. اعتقاد به خدا به عنوان خالق چگونه باید درک ما از خود و رابطه ما با بقیه مخلوقات را شکل دهد؟ چه اتفاقی می‌افتد وقتی مردم از این حقیقت دور می‌شوند (مزمور ۱۰۶: ۳۵-۴۲).
۳. چه مشکلی با بت‌های قوم‌ها در ایام کتاب مقدس وجود داشت (مزمور ۱۱۵: ۴-۸)؟ در مورد بت‌های مدرن چطور؟ چرا آنها به همان اندازه برای گام برداشتن ما با خداوند خطرناک هستند؟
۴. قوم خدا چگونه باید زندگی کنند که بدانند در نهایت داوری خدا با قوم او آغاز می‌شود؟ خدا قوم خود را چگونه داوری می‌کند و به چه منظوری؟

من جنگیدم و پیروز شدم

نوشته: اندرو مک چسنی

پدرو از برخوردی که پس از بازگشت از مراسم کلیسا در کشور موزامبیک با آن روبرو شد، شوکه شد. خواهرش به او گفت: «دیگر به کلیسای ادونتیست روز هفتم نرو. این کلیسای خوبی نیست زیرا پیام رسانان آن دروغین هستند. اگر دوباره بروی، دیگر نمی‌توانی در اینجا زندگی کنی».

ذهن پدرو پر از افکار نگران کننده شده بود. مشکلات خانوادگی در زادگاهش، شهر بیرا، او را مجبور کرده بود که به ۷۰۰ مایل (۱۱۴۰ کیلومتر) دورتر یعنی به خانه خواهرش در پایتخت موزامبیک، شهر ماپوتو، نقل مکان کند. از آنجا که اولین بار بود وارد این شهر شده بود، به دلیل جستجوی برای یک کلیسای ادونتیست، چند مراسم پرستش را از دست داده بود. اما، حالا که کلیسا را پیدا کرده بود و برای اولین بار در آنجا پرستش کرده بود، پس از بازگشت به خانه متوجه شده بود که خواهرش نمی‌خواهد او دوباره به آنجا برود. پدرو دعا کرد و به رفتن به کلیسا ادامه داد.

خواهرش دیگر به پدرو غذا نمی‌داد. او امیدوار بود که گرسنگی باعث شود نظرش تغییر کند اما اعضای کلیسا به او خوراک می‌دادند تا سیر شود. پدرو از خدا بخاطر مراقبت از او تشکر کرد و همچنان به رفتن به کلیسا ادامه داد.

در صبح یک روز سبت، در حالی که او برای رفتن به کلیسا آماده می‌شد، خواهرش به او گفت که دیگر به آنجا برنگردد. خواهرش ادامه داد: «آیا هنوز از قبول حرف من می‌خواهی خودداری کنی؟ و اصرار داری که به کلیسای خودت بروی؟ پس تو دیگر نمی‌خواهی اینجا زندگی کنی زیرا قوانین خانه را رعایت نمی‌کنی».

پدرو غمگین بود اما ناامید نشد. او متوجه شد که مشکل او درگیری با خواهرش نیست، بلکه در نبرد روحانی بین عیسی و شیطان گرفتار شده است. او سخنان پولس در افسسیان ۶: ۱۲ را به خاطر آورد: «زیرا ما را کشتی گرفتن با جسم و خون نیست، بلکه ما علیه قدرت‌ها، علیه ریاست‌ها، علیه خداوندگار این دنیای تاریک،

و علیه فوج های ارواح شریر در جای های آسمانی می‌جنگیم».

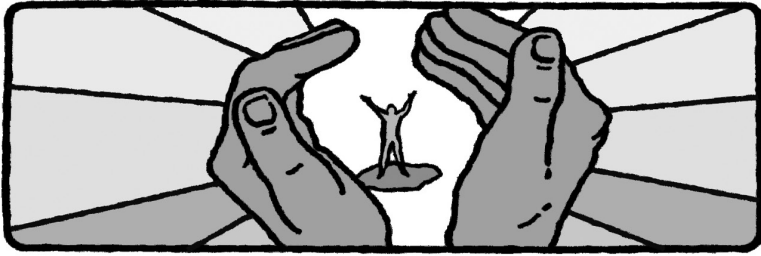
او به کلیسا رفت و از کشیش و اعضای کلیسا خواست که برای او دعا کنند. هنگامی که او اواخر همان روز به خانه بازگشت، خواهرش او را بیرون کرد. دوستی به پدر او اجازه داد دو شب پیش او بماند. سپس یکی از اعضای کلیسا به پدر او شغلی به عنوان سرایدار خانه‌اش در ازای اتاق و خوراک داد. هنوز پدر او به عنوان سرایدار در آنجا کار می‌کند، او در هر سبت آزاد است که خدا را پرستش کند و معتقد است که خداوند در قلب خواهرش کار می‌کند. دوستی آنها دوباره برقرار شده است و او دیگر اصرار ندارد که او در روز شنبه به کلیسا نرود. پدر او امیدوار است که خواهرش روزی تمام حقیقت کتاب مقدس را بپذیرد و یاد بگیرد که از نوشته های الهام گرفته الن وایت قدردانی کند. او می‌گوید: «زره خدا را به تن کردم، جنگیدم و پیروز شدم».

«قدرت هر چیز را دارم در او که مرا نیرو می‌بخشد».

(فیلیپیان ۴: ۱۳)

از شما برای اهدای هدایای بشارتی مدرسه سبت که به انتشار خبر خوش آمدن بزودی عیسی در آفریقا و سراسر جهان کمک می‌کند، سپاسگزاریم.

خداوند می شنود و می رهاند

بعد از ظهر سبت

برای مطالعه این هفته بخوانید: مزمور ۱۳۹: ۱ - ۱۸؛ مزمور ۱۲۱؛ مزمور ۱۷: ۸؛ متی ۲۳: ۳۷؛ اول قرنتیان ۱۰: ۱ - ۴؛ عبرانیان ۴: ۱۵ و ۱۶.

آیه حفظی: «پارسایان فریاد برمی آورند، و خداوند آنان را می شنود؛ او ایشان را از همه تنگیهایشان می رهاند» (مزمور ۳۴: ۱۷).

مزامیر به کرات حقیقتی را که خداوند حاکم مطلق است برجسته می کند، آنکه جهان را خلق کرده و حفظ می نماید، همچنین خود را به عنوان خدای شخصی آشکار می سازد که پیشقدم در ایجاد و حفظ رابطه با قوم خویش گردید.

خداوند به قوم خویش و خلقت خویش نزدیک است، هم در آسمان و هم بر زمین (مزمور ۷۳: ۲۳ و ۲۵). گرچه او سلطنت خویش را در آسمان برقرار نمود (مزمور ۱۰۳: ۱۹) و بر ابرها می نشیند (مزمور ۶۸: ۴)، خداوند نزدیک است به همه آنان که او را می خوانند؛ به آنان که او را صادقانه می خوانند (مزمور ۱۴۵: ۱۸).

مزامیر با استواری از این حقیقت حمایت می کند که خداوند، خدای زنده است، که از جانب کسانی که او را صدا می زنند عمل می کند (مزمور ۵۵: ۱۶-۲۲). مفهوم و منظور مزامیر کاملاً دقیق است زیرا خدای زنده ای را خطاب نموده که دعاها را می شنود و اجابت می کند. باید بخاطر داشته باشیم که برای نزدیک شدن به خدا باید در ایمان زندگی کرد و از فرامین او اطاعت کرد. هیچ چیزی کمتر از این ایمان و اطاعت برای او قابل قبول نیست، آنگونه که تاریخ اسرائیل اغلب آشکار نموده است.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت ۷ بهمن - ۲۷ ژانویه آمادگی داشته باشید.

استخوانهایم از تو پنهان نبود

مزمور ۱۳۹: ۱ - ۱۸. این آیات چگونه بطور شعرگونه قدرت (مزمور ۱۳۹: ۱ - ۶)، حضور (مزمور ۱۳۹: ۷ - ۱۲)، و نیکویی (مزمور ۱۳۹: ۱۳ - ۱۸) خدا را به تصویر می کشند؟ عظمت خدا درباره وعده های خدا چه می گوید؟

آیا تا کنون خواسته اید تا به فردی کمک کنید، ولی هیچ طریقی را برای کمک به او ندانید؟ به همین ترتیب، برخی از افراد سعی کردند به شما کمک کنند، اما نیازهای شما را درک نکردند. بر خلاف صمیمی ترین و خوش نیت ترین انسانها، خدا هم از ما و هم از شرایط ما آگاهی کامل دارد و هم وسیله ای برای کمک به ما دارد. بنابراین، وعده های او در مورد کمک و رهایی، دروغگویی های سطحی نیستند، بلکه تضمین های پابرجایی هستند.

علم و آگاهی خدا از نویسنده مزمور آنچنان عظیم و منحصر به فرد است که حتی رحم مادرش نیز نتوانسته او را از خدا پنهان کند (مزمور ۱۳۹: ۱۳ و ۱۵). دانش الهی مرتبط با (مزمور ۱۳۹: ۲)، باطن (مزمور ۱۳۹: ۲، ۴)، و مکان (مزمور ۱۳۹: ۳) زمان است — یعنی خدا از تمام وجود نویسنده مزمور آگاهی دارد. دانش و شناخت شگفت انگیز خداوند نتیجه آفریدگاری او و آشنایی نزدیک با مردم و در مراقبت از آنان آشکار می شود.

این حقیقت شگفت انگیز درباره اینکه خدا ما را از نزدیک می شناسد نباید ما را بترساند بلکه در عوض ما را به آغوش عیسی هدایت کند و آنچه که او برای ما بر روی صلیب به انجام رسانیده است. زیرا که با ایمان به عیسی ما، عدالت او به ما ارزانی گردیده است، «عدالت خود خدا» (رومیان ۳: ۵ و ۲۱).

حضور خدا با به تصویر کشیدن خدا تا دسترسی به «جهنم» (شئول، «قبر») و «تاریکی» (مزمور ۱۳۹: ۸، ۱۱، ۱۲) برجسته می شود، مکان هایی که معمولاً به عنوان مکان هایی که خدا در آن ساکن است به تصویر کشیده نمی شوند (مزمور ۵۶: ۱۳). حضور او همچنین به عنوان «بال های صبح» (شرق) برای رسیدن به «دوردست ترین کرانه های دریا» (غرب) به تصویر کشیده شده است (مزمور ۱۳۹: ۹).

این تصاویر حقیقتی را بیان می کند که در هیچ جایی از این جهان از دسترس خداوند دور نیستیم. اگرچه خدا بخشی از جهان نیست، همانطور که برخی معتقدند، او به همه چیز نزدیک است زیرا نه تنها آن را آفریده، بلکه آن را نیز حفظ کرده است (عبرانیان ۱: ۳ را ببینید). به عنوان تنها کسی که همه چیز را در مورد ما می داند، خدا می تواند به ما کمک و ما را احیا کند. درک تازه از عظمت او باعث برانگیختن ستایش و اعتماد مجدد به نویسنده مزمور می شود. مزمورنویس از نظارت و حضور الهی به عنوان وسیله حذف چیزهای مانع ارتباط خدا با خودش استقبال می کند.

برخی ممکن است از این واقعیت که خدا از ریزترین اسرار زندگی آنان آگاه است خوف داشته باشند. پس چرا انجیل تنها امید ماست؟

دوشنبه

۲ بهمن

اطمینان از اینکه خدا مراقبت می کند

مزمور ۴۰: ۱ - ۳، مزمور ۵۰: ۱۵، مزمور ۵۵: ۲۲ و مزمور ۱۲۱ را بخوانید. خداوند در امور روزانه ما چگونه دخیل است؟

خداوند خودش را در کلام مقدس به عنوان خدای زنده ای آشکار می کند که برای کسانی که او را فرا می خوانند اقدام می کند.

برای نویسنده مزمور «خداوند را همواره پیش روی خود می دارم» (مزمور ۱۶: ۸). بنابراین او به خدا توکل و اعتماد دارد و او را صدا می زند (مزمور ۷: ۱، مزمور ۹: ۱۰). خداوند حرفهای او را می شنود حتی زمانی که از اعماق فریاد بر آورد (مزمور ۱۰۳: ۱ و ۲) مبنی بر اینکه در هر وضعیتی که در زندگی قرار داشته باشیم از دامنه سلطه خدا گریزی نداریم. بدین سبب فریاد نویسنده مزمور هر قدر هم که اضطراری باشد، هرگز عاری از امید نیست.

در این اثنا مزمور ۱۲۱ قدرت خالق را در زندگی فردی ایماندار تجلیل و تکریم می کند. این قدرت شامل موارد زیر است:

(۱) او نخواهد گذاشت که پای تو لغزش [تکان] بخورد. استفاده از تمثیل «پا» اغلب شرح دهنده سفر زندگی یک فرد است (مزمور ۶۶: ۹، مزمور ۱۱۹: ۱۰۵، امثال ۳: ۲۳). واژه عبری «جنبش نخواهد خورد» از امنیتی سخن می گوید که خدا به جهان (مزمور ۹۳: ۱) و صهیون می دهد (مزمور ۱۲۵: ۱).

(۲) تصویر خداوند به عنوان حافظ اسرائیل که نه چرت میزند و نه می خوابد، هوشیاری و آمادگی همیشگی خداوند برای اقدام برای منافع فرزندان را برجسته می کند (مزمور ۱۲۱: ۳ و ۴).

(۳) خداوند «سایه شماس» (مزمور ۱۲۱: ۵ و ۶) یادآور ذهن از به ستون ابر در زمان خروج است (خروج ۱۳: ۲۱ و ۲۲). بطور مشابه خداوند ملجا و پناهگاهی روحانی و فیزیکی برای قوم خود مهیا می سازد.

(۴) خدا در دست راست آنان است (مزمور ۱۲۱: ۵). «دست راست» معمولاً بیانگر دست قوی و عمل کننده است (مزمور ۷۴: ۱۱، مزمور ۸۹: ۱۳). در اینجا این مفهوم را متبادر میسازد که خدا نزدیک است و ما را تحت لطف و تفقد خود دارد (مزمور ۱۶: ۸، مزمور ۱۰۹: ۳۱، مزمور ۱۱۰: ۵). (۵) محافظت خدا از قومش بوضوح در مزمور ۱۲۱: ۶ - ۸ تأیید شده است. خدا فرزندان

خویش را از هر بدی حفظ خواهد نمود. نه «خورشید» و نه «ماه» نخواهند توانست به آنان آزار برسانند. خداوند مراقب «آمد» و «شد» آنها خواهد بود. این استعاره های شاعرانه بر عنایت همه جانبه و بی وقفه خداوند تأکید دارند.

نتیجه؟ نویسنده مزمور به مراقبت محبانه خدا اعتماد داشت. البته ما هم باید اینگونه باشیم.

چند راه عملی وجود دارد که بتوانید واقعیت دلسوزی و مراقبت خداوند را بهتر تجربه کنید؟ چگونه می توانید بهتر با خدا همکاری کنید تا او را قادر سازید تا در درون شما و برای شما کار کند؟

۳ بهمن

سه شنبه

خداوند در مصیبتها پناهگاه است

مزمور ۱۷: ۷-۹، مزمور ۳۱: ۱-۳ و مزمور ۹۱: ۲-۷ را بخوانید. نویسنده مزمور در زمانهای گرفتاری چه می کند؟

نویسنده مزمور با انواع مشکلات مواجه می شود و در آن زمان به سوی خداوند که پناهگاهی در هر مصیبت است روی می آورد. اعتماد، یک انتخاب عمدی برای اعتراف به مالکیت خدا بر زندگی خود در هر شرایطی است. اگر اعتماد در مصیبت کارساز نباشد، در هیچ کجا کارساز نخواهد بود.

شهادت نویسنده مزمور از اینکه درباره خداوند می گوید: «اوست پناه من و دژ من، خدای من که بر او توکل دارم» (مزمور ۹۱: ۲) از تجربه گذشته او با خدا سرچشمه می گیرد و اکنون ایمان او را به آینده تقویت می کند. نویسنده مزمور خدا را والاترین و توانا می خواند (مزمور ۹۱: ۱، ۲) و عظمت بی همتا و خارق العاده خدای خود را یاد می کند.

نویسنده مزمور همچنین از امنیتی سخن می گوید که فرد می تواند در خدا بیابد: «مکان مخفی» («مخفیگاه یا ملجا»)، «سایه» (مزمور ۹۱: ۱) «پناهگاه»، «دژ» (مزمور ۹۱: ۲)، «بالها»، «حفاظ»، «سپر» (مزمور ۹۱: ۴)، و «ماوا» (مزمور ۹۱: ۹). این تمثیل ها نشان دهنده پناهگاه های امن در فرهنگ نویسنده مزمور است. فقط باید به گرمای طاقت فرسای خورشید در آن سوی جهان فکر کرد تا از سایه (یا سایه بان) قدردانی کرد یا زمانهای جنگ در تاریخ اسرائیل را به خاطر آورد تا امنیت ارائه شده توسط سپر یا قلعه مورد قدردانی واقع گردد.

مزمور ۱۷: ۸ و متی ۲۳: ۳۷ را بخوانید. در اینجا چه تمثیلی استفاده شده است و چه چیزی را آشکار می کند؟

یکی از اصطلاحات صمیمی و محبوب، تمثیلی است که به بودن «زیر سایه بال‌های تو» اشاره می‌کند (مزمور ۱۷: ۸، مزمور ۵۷: ۱، مزمور ۶۳: ۷). این استعاره بر این دلالت دارد که پرنده مادر، آسایش و اطمینان خاطر را فراهم می‌کند. خداوند را به عقابی تشبیه می‌کند که با بال هایش از بچه‌های خود محافظت می‌کند (خروج ۱۹: ۴، تثنیه ۳۲: ۱۱) و یا مرغی که جوجه‌های خود را زیر بال‌های خود جمع می‌کند (متی ۲۳: ۳۷).

با این حال، چگونه در مواقعی که مصیبتی وارد می‌شود، با آن کنار می‌آییم و به نظر نمی‌رسد که محافظت خداوند را ببینیم؟ چرا این مصیبت‌ها به این معنی نیست که خداوند با ما نیست؟

۴ بهمن

چهارشنبه

مدافع و رهایی دهنده

اول قرنیتان ۱۰: ۱ - ۴ را بخوانید. پولس داستان خروج را چگونه شرح می‌دهد؟ او در پی کدام درس روحانی برای تعلیم دادن است؟

مزمور ۱۱۴ را بخوانید. چگونه رهایی الهی قوم اسرائیل از مصر به طور شعرگونه در اینجا شرح داده شده است؟

چه تصویر شاعرانه‌ای از رهایی شگفت‌انگیز خدا از فرزندانش از اسارت مصر در مزمور ۱۱۴ آمده است. در سراسر عهد عتیق و حتی در عهد جدید، رهایی از مصر به عنوان نمادی از قدرت خدا برای نجات قومش تلقی می‌شد. پولس در این آیات در قرنیتان دقیقاً این کار را انجام می‌دهد و کل داستان واقعی را به عنوان یک استعاره، نمادی از نجات در عیسی مسیح می‌بیند.

مزمور ۱۱۴ همچنین رهایی الهی را از طریق حاکمیت خدا به عنوان آفریدگاری به تصویر می کشد که بر قدرت های طبیعت برتری دارد، که به وسیله آن قدرت های خارق العاده [معجزه] قوم خود را در زمان خروج نجات داد. دریا، رود اردن، و کوه ها و تپه ها به طور شاعرانه قدرت های طبیعی و انسانی مخالف اسرائیل را در مسیرشان به سرزمین موعود نشان می دهند (تثنیه ۱: ۴۴، یوشع ۳: ۱۴-۱۷). اما خداوند بر همه آنها تسلط دارد.

در واقع، برای بسیاری از فرزندان خدا در تمامی اعصار و مکان ها، راه رسیدن به اورشلیم آسمانی مملو از خطر است. مزامیر آنها را تشویق می کند که به فراسوی تپه ها و به سوی خالق آسمان و زمین بنگرند (مزمور ۱۲۱: ۱).

روح مزمور ۱۱۴ با آرام کردن طوفان دریا توسط عیسی و اعلام او مبنی بر اینکه کلیسا از هیچ چیزی نباید هراس داشته باشد زیرا او بر جهان غالب شده است (متی ۸: ۲۳-۲۷، یوحنا ۱۶: ۳۳). کارهای عظیم خداوند بخاطر قومش باید الهام بخش تمام زمین باشد تا از حضور او بخود بلرزند (مزمور ۱۱۴: ۷). لرزش را باید به عنوان تصدیق و پرستش دانست تا ترساندن (مزمور ۹۶: ۹، مزمور ۹۹: ۱). با وجود خدا در کنار آنها، ایمانداران هیچ ترسی ندارند.

برخی از خطرات روحانی که ما به عنوان ایماندار با آن روبرو هستیم چیست، و چگونه می توانیم یاد بگیریم که به قدرت خداوند تکیه کنیم تا در برابر این خطرات تسلیم نشویم که اکنون برای ما به همان اندازه واقعی هستند که برای نویسنده مزمور واقعی بودند؟

۵ بهمن

پنجشنبه

کمک از خیمه مقدس

مزمور ۳: ۴، مزمور ۱۴: ۷، مزمور ۲۰: ۱-۳، مزمور ۲۷: ۵، مزمور ۳۶: ۸، مزمور ۶۱: ۸ و مزمور ۶۸: ۵ و ۳۵ را بخوانید. در این آیات کمک و یاری از کجا می آید؟

نقش پناهگاه و کمک روحانی و جسمی به طور قابل توجهی در چارچوب حرم مطهر* ظاهر می شود. حرم مطهر محل کمک، امنیت و نجات است. پناهگاه مکان امنی برای افراد آشفته و درمانده است. خداوند از یتیمان و بیوه زنان دفاع می کند و قوم خود را از حرم مطهر خود نیرو می بخشد. هنگامی که «خدا از صهیون، کمال زیبایی خواهد درخشید» (مزمور ۵۰: ۲)، داوری های عادلانه خدا اعلام می شود و برکت خداوند بیرون می آید (مزمور ۸۴: ۴، مزمور ۱۲۸: ۵، مزمور ۱۳۴: ۳).

* توضیح: حرم مطهر به مکانهایی همچون [قدس/معبد/خیمه مقدس/پناهگاه] اطلاق می شود.

پناه بردن به حرم مطهر از امنیت ارائه شده توسط هر جای دیگر در جهان فراتر است زیرا خداوند شخصاً در حرم مطهر ساکن است. حضور خدا، نه صرفاً معبد به عنوان یک ساختمان مستحکم است بلکه امنیت را فراهم می کند. به همین ترتیب، کوه صهیون به عنوان کوهی که خداوند در آن ساکن است، از سایر کوهها تفاوت دارد و فراتر است، گرچه تپه‌ای معمولی بیش نبود (مزمور ۶۸: ۱۵، ۱۶؛ عیسی ۲: ۲).

«زیرا ما کاهن اعظمی نداریم که نتواند با ضعفهای ما همدردی کند، اما در همه موارد مانند ما وسوسه شده باشد، اما گناهی نداشته باشد. پس بیایید با شهامت به تخت فیض بیاییم تا رحمت و فیض را برای کمک در زمان نیاز بیاییم» (عبرانیان ۴: ۱۵، ۱۶). این آیات از چه جهت با آنچه که نویسنده مزمور در مورد حرم مطهر می گوید همسان هستند؟

قدوسیت مکان مقدس خدا، نویسنده مزمور را وادار می کند تا اذعان کند که همه مردمی که گناهکار هستند کاملاً سزاوار لطف خدا نیستند، و او ادعا می کند که رهایی تنها بر اساس وفاداری و فیض خدا است (مزمور ۱۴۳: ۲، ۹-۱۲). هیچ چیز در وجود ما در پیشگاه خداوند به ما شایستگی نمی دهد. تنها زمانی که مردم از طریق توبه و پذیرش لطف و بخشش با خدا در یک رابطه صحیح بایستند، می توانند برای تضمین نجات خداوند دعا کنند. خدمات مقدس نشان دهنده نجات یافت شده در عیسی بود.

جمعه

۶ بهمن

اندیشه ای فراتر: از نوشته های الن جی وایت، متون زیر را بخوانید: «شب گشتی» صفحات ۱۹۵ - ۲۰۳ از کتاب مشایخ و انبیا. از تجربه یعقوب در مورد قدرت دعای مصرانه و اعتماد بی قید و شرط به خدا چه می توانیم بیاموزیم؟

مزامیر ایمان ما را به خدا تقویت می کند که پناهگاهی شکست ناپذیر است برای کسانی که زندگی خود را به دستان توانای او می سپارند.

خداوند برای کسانی که به او توکل می کنند کارهای بزرگی انجام می دهد. دلیل اینکه قوم ادعایی او قدرت بیشتری ندارند این است که به عقل خود تکیه دارند و به خداوند فرصت نمی دهند که قدرت خود را برای آنها آشکار کند. او در هر شرایط اضطراری به فرزندان ایماندار خود یاری خواهد رساند، بشرطی که آنها کاملاً به او توکل نموده و وفادارانه از او اطاعت کنند.

— مرجع زیر: Ellen G. White, Patriarchs and Prophets, p. 493.

با این حال، برخی از مزامیر زمانی که وعده‌هایشان با وضعیت کنونی ما مطابقت ندارند، می‌توانند چالشی جدی ایجاد کنند. در چنین مواقعی، ما فقط باید به خیرخواهی خدا اعتماد کنیم، که با قدرت در صلیب آشکار شده است.

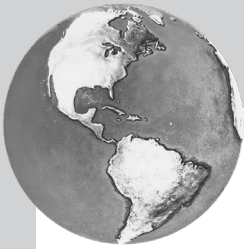
همچنین، گاهی اوقات می توان از برخی مزامیر برای پرورش امیدهای واهی استفاده کرد. پاسخ عیسی به استفاده نادرست شیطان از مزمور ۹۱: ۱۱، ۱۲ نشان می دهد که اعتماد به خدا را نباید با آزمودن خدا اشتباه گرفت (متی ۴: ۵-۷) یا از خدا بخواهد که کاری را انجام دهد که خلاف اراده او است.

بزرگترین پیروزی برای کلیسای مسیح و یا برای اشخاص مسیحی، پیروزیهایی نیست که به خاطر استعداد یا تحصیل، ثروت یا حمایت افراد کسب شده باشند. بلکه پیروزیهایی است که در خلوت دعا با خداوند و از طریق ایمان و خلوص نیت کسب می شوند، وقتی ایمان با شور و حرارت به دستان توانای قدرت متمسک می شود. - مرجع زیر:
Ellen G. White, Patriarchs and Prophets, p. 203—

سوالاتی برای بحث:

۱. در کلاس، پاسخ آخرین سوال مطالعه روز سه شنبه را در مورد اعتماد به خدا در میان سختی ها و زمانی که همه چیز به طرز وحشتناکی بهم می ریزد، بحث کنید. چگونه می توان این چیزها را درک کرد و چگونه ممکن است برای مردم اتفاق بیفتد، حتی با وجود تمام وعده های شگفت انگیز مزامیر در مورد محافظت و مراقبت خدا؟ به این نیز بیندیشید: آیا نویسنده مزمور که در مورد آن وعده های شگفت انگیز نوشته است، دچار مصیبت نشده است یا افراد وفاداری را که چنین کرده اند، نمی شناسد؟

۲. چگونه می توانیم در هر شرایطی اعتماد بی قید و شرطی به خدا داشته باشیم (مثلاً مزمور ۹۱: ۱۴؛ مزمور ۱۴۳: ۸، ۱۰؛ مزمور ۱۴۵: ۱۸-۲۰)؟ چه چیزی می تواند باعث شود که این اعتماد به نفس را از دست بدهیم؟ چرا توکل به خدا در زمان های خوب برای اعتماد به او در زمان های بد نیز حیاتی است؟

دعا در شهر پرت مستجاب شد

نوشته: جو پیولا

مارگارت و همسرش لوانا، یک روز صبح پس از بازگشت از سفری به شهر پاپوآ گینه نو، در فاصله 2500 مایلی (4000 کیلومتری)، در اتاق نشیمن خانه خود در شهر پرت استرالیا نشسته بودند.

مارگارت با آرامش به صحبت های پدرش در فرودگاه در زمان خداحافظی فکر می کرد. پدر پس از دعا با او گفت: «مارگارت، عیسی به زودی برمی گردد. وقتی به خانه خود در پرت برگشتید، روز بعد خدای من به در خانه شما خواهد آمد.» در فاصله ای نه چندان دور از خانه مارگارت و لوانا، جو لینگ، مُبلخ کتب و نشریات کلیسای ادونتیست، و چند تن از دوستانش در یک کلیسای ادونتیست روز هفتم مشغول دعا بودند. آنها در حالی که برای گشت و گذار بیرون می آمدند، برای انجام اراده خداوند در آن روز دعا می کردند.

چند ساعت بعد، جو در خانه مارگارت و لوانا را زد. خانه آنها هیچ فرقی با دیگر خانه های آن خیابان نداشت.

لوانا در را باز کرد و مودبانه به کتاب آشپزی که جو به او نشان داد نگاهی انداخت اما او هیچ تمایلی به کتاب نشان نداد. سپس جو یک جلد از کتاب «نبرد عظیم» نوشته خانم الن جی وایت را به او داد و توضیحاتی درباره آن داد. لوانا چندین صفحه را ورق زد و همسرش را صدا کرد.

او پرسید: «آیا ما این کتاب را داریم؟»

مارگارت جلوی در آمد و تأیید کرد که آنها کتاب را دارند. او رو به جو توضیح داد که قبلاً یک ادونتیست روز هفتم بوده است. کلمات بی اختیار از دهانش بیرون می آمدند.

او گفت: «ما همین دیشب از پاپوآ گینه نو به خانه برگشتیم. آخرین چیزی که پدرم به من گفت این بود که او برای حضور خدا در خانه ما دعا می کند.»

روز گرمی در پرت بود، ۱۰۹.۵ درجه فارنهایت (۴۳ درجه سانتیگراد)، اما تن جو از بهت و شگفتی به لرزه درآمد. او و مارگارت با لبخندی عمیق به یکدیگر

نگاه کردند و از اینکه چگونه خدا دعای پدر مارگارت را اجابت کرده است، تعجب کردند.

مارگارت گفت: «بنظرت عالی نمی‌شود اگر بتوانم به کلیسای شما بیایم و این داستان را به اشتراک بگذارم؟»

جو موافقت کرد و آن دو شماره تلفن یکدیگر را گرفتند.

چند هفته بعد، مارگارت با چشمانی اشکبار در کلیسای ادونتیست روز هفتم در شهر بیکلی ایستاد و داستان خود را از اینکه چگونه خدا یک بره گمشده و سرگردان را پیدا کرده بود، تعریف کرد.

خدا از خانمی که نسخه‌ای از «نبرد عظیم» در استرالیا داشت، استفاده کرد تا به دعای پرشور پدری در پایپ‌آ گینه نو پاسخ دهد.

در تبلیغ و توزیع انبوه کتاب نبرد عظیم در سال‌های ۲۰۲۳ و ۲۰۲۴ به کلیسای جهانی ادونتیست روز هفتم پیوندید. برای اطلاعات بیشتر از سایت زیر دیدن کنید یا از کشیش خود درباره آن بپرسید.

greatcontroversyproject.com

خواندن سرودهای خداوند در سرزمین بیگانه

بعد از ظهر سبت

برای مطالعه این هفته بخوانید: مزمور ۷۹: ۵ - ۱۳، مزمور ۸۸: ۳ - ۱۲، مزمور ۶۹: ۱ - ۳، مزمور ۲۲: ۱، مزمور ۷۷، مزمور ۷۳: ۱ - ۲۰، اول پطرس ۱: ۱۷.

آیه حفظی: «چگونه سرود خداوند را، در زمین بیگانه بخوانیم» (مزمور ۱۳۷: ۴).

نیازی نیست تا به عمق کتاب مزامیر پردازیم تا کشف کنیم که مزامیر در دنیایی سقوط کرده در گناه، شرارت، رنج، و مرگ نوشته شده است. خلقت پایدار که از سوی خداوند مقتدر و قوانین عادلانه او اداره می شود، دائماً تحت تهدید اهریمن قرار داشته است. در حینی که گناه بیشتر و بیشتر دنیا را به فساد می کشاند، زمین بطور فزاینده تری برای قوم خدا به «سرزمین بیگانه ای» مبدل گردیده است. این واقعیت مشکلی برای نویسندگان مزمور ایجاد کرده است: چگونه می توان با ایمان در این سرزمین بیگانه زندگی کرد؟

همانطور که قبلاً دیدیم نویسندگان مزمور حاکمیت مقتدر و قدرت خدا و همچنین داوری های عادلانه او را تصدیق نموده است.

آنان می دانسته اند که خدا پناهگاه همیشگی و یاری دهنده در زمان دشواری است. به همین خاطر نویسندگان مزامیر در زمانهایی که بظاهر خدا غایب بوده و شرارت در برابر خداوند نیکو و مقتدر قد علم کرده بوده، آشفته شده بودند (چه کسی نبوده؟) ماهیت ضد و نقیض مزامیر به عنوان دعا در پاسخ نویسندگان مزامیر به سکوت ظاهری خدا نشان داده شده است. به عبارت دیگر، نویسندگان مزمور به غیبت فرضی خدا و همچنین به حضور خدا پاسخ می دهند.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت ۱۴ بهمن - ۳ فوریه آمادگی داشته باشید.

روزهای شیر

مزمور ۷۴: ۱۸ - ۲۲ و مزمور ۷۹: ۵ - ۱۳ را بخوانید. در اینجا چه چیزی در معرض خطر است؟

نویسنده مزمور به دنبال درک مناقشه و نبرد بزرگ بین خدا و قدرت های شیطانی است و به بردباری بی حد و حصر خدا و همچنین به حکمت و قدرت بی پایان او اشاره می کند. مشکل شر در مزامیر اساساً الهیاتی است که ناگزیر به سؤالاتی در مورد خدا مربوط می شود. بنابراین، تخریب اورشلیم و معبد اساساً به عنوان یک رسوایی الهی تلقی می شود، زیرا فرصتی را برای کافران ایجاد کرد تا به خدا ناسزا بگویند. میراث خدا یعنی (قوم اسرائیل) نشانه گزینش و عهد الهی اوست (تثنیه ۴: ۳۲-۳۸، تثنیه ۸: ۳۲، ۹) که این عهد هرگز شکست نخواهد شکست. مفهوم میراث خدا به آخر زمان نیز تعمیم می یابد، زیرا روزی همه ملت ها میراث خدا خواهند شد و به او خدمت خواهند کرد. این تصور که ملت ها به میراث خدا حمله کرده اند، موجب تهدید وعده های الهی است.

بی تردید نویسنده مزمور اذعان می کند که گناهان مردم رابطه عهد مردم با خدا را خراب کرده و عواقبی را بر مردم تحمیل کرده است (مزمور ۷۹: ۸، ۹). بقا و حیات مردم تنها به مداخله کریمانه خداوند و احیای پیوند عهد از طریق کفار گناه بستگی دارد. خداوند «خدای نجات ما» است، که وفاداری خدا را به وعده های عهد خود نشان می دهد (مزمور ۷۹: ۹).

با این حال، مهمتر از احیای سعادت و نیکبختی اسرائیل، دفاع از شخصیت خدا در جهان است (مزمور ۷۹: ۹). اگر اعمال شیرانه ملت ها بدون مجازات بماند، به نظر می رسد که خدا قدرت خود را از دست داده باشد (مزمور ۷۴: ۱۸-۲۳، مزمور ۸۳: ۱۶-۱۸، مزمور ۱۰۶: ۴۷). تنها وقتی که خدا قوم خود را نجات دهد نام او توجیه و رفعت خواهد یافت.

همین اصل امروزی، در آن زمان نیز وجود داشت. گناهان ما، لغزش های ما، بدی های ما، می توانند نه تنها برای خودمان، بلکه بدتر از آن، نام خدایی که اعلام می کنیم را بدنام کند. اعمال نادرست ما می تواند اثرات روحانی مخربی بر شهادت و مأموریت ما نیز داشته باشد. چه تعداد از مردم بوسیله ایمان ناقص ما و با اعمال کسانی که نام مسیح را اقرار می کنند، منحرف شده اند؟

«تکریم خدا، تکریم مسیح، شامل کمال شخصیت قوم اوست.»-آرزوی اعصار صفحه ۶۷۱.
چگونه می توانیم این حقیقت مهم را درک کنیم و برای زندگی مسیحی خودتان چه معنایی دارد؟

در دروازه مرگ

مزمور ۴۱: ۱ - ۴؛ مزمور ۸۸: ۳ - ۱۲؛ و مزمور ۱۰۲: ۳ - ۵ و ۱۱ و ۲۳ و ۲۴ را بخوانید. این آیات چه تجربیاتی را بازگو می کنند؟

این دعاها برای نجات از بیماری و مرگ نشان می دهد که فرزندان خدا از مصائب این دنیا مستثنی نیستند. مزامیر، مصیبت‌های وحشتناک نویسنده مزمور را آشکار می کند. او ناتوان است، مانند علفی پژمرده است، نمی تواند غذایی بخورد، گوئی رو هموت است، مانند کشته ای در گور خوابیده، منفور دوستانش گشته، رنج می کشد و ناامید است. استخوان هایش به پوستش چسبیده.

بسیاری از مزامیر چنین مفروض داشته اند که خداوند بخاطر نافرمانی اسرائیل سختی ها و مشکلات را بر آنان روا داشته بود. نویسنده مزمور تشخیص می دهد که گناه می تواند بیماری بیاورد؛ بنابراین او به آمرزشی اشاره می کند که قبل از شفا می آید (مزمور ۴۱: ۳ و ۴). با این حال برخی از مزامیر از قبیل مزمور ۸۸ و مزمور ۱۰۲ تصدیق می کند که رنج و مصیبت معصومانه قوم خدا واقعیت زندگی است، فارغ از اینکه چقدر درک آن دشوار باشد.

در مزمور ۸۸، خداوند متهم شده است که نویسنده مزمور را به لب گور رسانده است (مزمور ۸۸: ۶-۸). اما توجه داشته باشید که حتی وقتی جسورانه ترین شکایت‌ها بیان می شود، ناله و مرثیه به وضوح یک عمل ایمانی است، زیرا اگر خداوند در حاکمیتش اجازه مشکل می داد، او می توانست رفاه فرزندش را بازگرداند.

نویسنده مزمور با عنوان لب گور بودن، شگفتی‌های خدا، محبت، وفاداری و عدالت را به یاد می آورد (مزمور ۸۸: ۱۰-۱۲). نویسنده مزمور علیرغم اینکه احساس می کند که توسط خدا مورد ضربت قرار گرفته است، به خدا متمسک می شود. اگرچه او رنج می برد، اما عشق و علاقه به خدا را انکار نمی کند و می داند که خدا تنها نجات اوست. این درخواست‌ها نشان می دهد که نویسنده مزمور نه تنها رنج را می شناسد، بلکه از فیض خدا نیز بسیار آگاه است و این دو الزاما ناقض یکدیگر نیستند.

به طور خلاصه، اذن خداوند هم به مصیبت و هم رهایی او، نمایی از حاکمیت نهایی او هستند. دانستن این که خداوند همه چیز را در ید کنترل خود دارد امید را القا می کند. هنگامی که مزمور ۸۸ را در پرتو رنج مسیح می خوانیم، از اعماق محبت او که مبهوت می شویم که به خاطر بشر حاضر شد از دروازه مرگ بگذرد.

به عیسی بر روی صلیب و آنچه که او به خاطر گناه متحمل شد بیندیشید. این واقعیت، که خدا در مسیح حتی بدتر از هر یک از ما رنج کشید، چگونه به ما کمک می کند که حتی در میانه رنج و مشقت ایمان خود را حفظ کنیم؟

۱۰ بهمن

سه شنبه

خدا کجاست؟

مزمور ۴۲: ۱ - ۳، مزمور ۶۳: ۱، مزمور ۶۹: ۱ - ۳ و مزمور ۱۰۲: ۱ - ۷ را بخوانید. چه چیزی برای نویسنده مزمور موجب درد شدید می شود؟

نه تنها مصیبت های شخصی و همگانی، نویسنده مزمور را می آزارد، بلکه بیش از آن، بی توجهی ظاهری خدا به سختی ها، خادمانش را نیز آزار می دهد. غیبت خدا مانند تشنگی شدید در یک زمین خشک احساس می شود (مزمور ۴۲: ۱-۳، مزمور ۶۳: ۱) و اندوه مرگبار (مزمور ۱۰۲: ۲-۴). نویسنده مزمور احساس می کند که از خدا دور افتاده و خود را با پرندگان تنها مقایسه می کند. «همچون جغد صحرا گشته ام؛ مانند بوم ویرانه ها گردیده ام. در بستر خود بیدار می مانم؛ چون گنجشک تنها بر لب بامم» (مزمور ۱۰۲: ۶ و ۷).

اشاره به صحرا احساس انزوا از خدا را برجسته می کند. یک پرنده بیرون از لانه که «تنها بر روی یک بام» استراحت می کند. نویسنده مزمور «از اعماق» خدا را فریاد می زند، گویی که در آبهای عمیق گیر افتاده و در «لجنزاری عمیق» فرو رفته است (مزمور ۶۹: ۱-۳، مزمور ۱۳۰: ۱). این تصاویر وضعیتی ظالمانه را به تصویر می کشد که جز با میانجیگری الهی راه گریزی از آن نیست.

مزمور ۱۰: ۱۲، مزمور ۲۲: ۱، مزمور ۲۷: ۹ و مزمور ۳۹: ۱۲ را بخوانید. مزمورنویس چگونه به غیبت آشکار خدا واکنش نشان می دهد؟

قابل توجه است که نویسندگان مزمور تصمیم می گیرند در برابر سکوت خدا سکوت نکنند. نویسندگان مزمور با سرسختی و سماجت به دعا اعتقاد دارند، زیرا دعا راهی به سوی خدای

زنده و بخشنده است. خدا هنوز آنجاست، حتی اگر ظاهراً غایب باشد. او هنوز همان خدایی است که در گذشته صدای آنها را شنیده است، و بنابراین آنها مطمئن هستند که او اکنون صدای آنها را می شنود.

مواقع سکوت خداوند باعث می شود که نویسندگان مزمور خود را تفحص نموده و خدا را با اعتراف و فروتنی طلب کنند. آنها می دانند که خدا برای همیشه ساکت نخواهد ماند. مزامیر نشان می دهد که ارتباط با خدا باید بدون توجه به شرایط زندگی ادامه یابد.

از پاسخ های نویسنده مزمور به غیبت ظاهری خدا چه می توانیم بیاموزیم؟ چگونه به مواقعی که خدا ساکت به نظر می رسد واکنش نشان می دهید؟ چه چیزی ایمان شما را حفظ می کند؟

۱۱ بهمن

چهارشنبه

آیا او برای همیشه از انجام وعده خود کوتاهی کرده است؟

مزمور ۷۷ را بخوانید. نویسنده در حال گذراندن چه تجربه ای است؟

مزمور ۷۷ با التماس به خدا برای کمک آغاز می شود که مملو از ماتم و خاطرات دردناک گذشته است (مزمور ۷۷: ۱ - ۶). نویسنده مزمور با تمام وجود به نزد خدا ناله و زاری می کند. او هر گونه تسلی را رد می کند مگر اینکه از سوی خدا آمده باشد. با این حال، به نظر می رسد که یاد خدا باعث تشدید اندوه او می شود. «وقتی خدا را یاد می کنم، پریشان می شوم» (مزمور ۷۷: ۳). هاماہ عبری، «ناله»، اغلب غرش آب های خروشان را به تصویر می کشد (مزمور ۴۶: ۳). به همین ترتیب، تمام وجود نویسنده مزمور در حالت ناآرامی شدید است.

چگونه یاد خدا می تواند چنین احساسات شدید پریشانی ایجاد کند؟ مجموعه ای از سؤالات نگران کننده علت ناراحتی او را نشان می دهد (مزمور ۷۷: ۷-۹): آیا خدا تغییر کرده است؟ آیا ممکن است خداوند به عهد خود بی وفایی کند؟

تضاد فاحش بین اعمال نجات دهنده خدا در گذشته و غیبت آشکار خدا در زمان حال

باعث می شود که نویسنده احساس کند که خدا او را رها کرده است. اگر خدا تغییر کرده باشد، نویسنده مزمور امیدی ندارد، نتیجه‌ای که در تقلاي پذیرفتن آن است.

در همین حال، نویسنده مزمور نمی تواند بخواهد زیرا خداوند او را بیدار نگه می دارد (مزمور ۷۷: ۴). این شخصیت های دیگری از کتاب مقدس را بیاد می آورد که خدا به طور مشروط از بی خوابی آنها برای پیشبرد اهدافش استفاده می کرد (پیدایش ۴۱: ۱-۸، استر ۶: ۱، دانیال ۲: ۱-۳). شب طولانی بی خوابی باعث می شود که نویسنده مزمور به اعمال رهایی خداوند در گذشته فکر کند، اما با عزمی جدید (مزمور ۷۷: ۵، ۱۰).

اطمینانی که سراینده مزمور از جانب خدا دریافت می کند شامل توضیحاتی در مورد وضعیت شخصی او نیست، بلکه بیشتر تأییدی بر وفاداری و امانتداری خداوند است (مانند ایوب). نویسنده مزمور ترغیب می شود که با ایمان منتظر خداوند باشد، زیرا می داند که او همان خدایی است که در گذشته اسرائیل معجزه کرد (مزمور ۷۷: ۱۱-۱۸). نویسنده مزمور همچنین می فهمد که «رد پای [خدا] شناخته نشده است» (مزمور ۷۷: ۱۹)، و هدایت خدا را تشخیص می دهد، حتی در موقعیت هایی که حضور او برای چشم انسان آشکار نیست. نویسنده مزمور تصدیق می کند که خدا به طور همزمان آشکار و پنهان است، و بنابراین او راه های اسرارآمیز و مقتدر خداوند را می ستاید.

به زمان های گذشته فکر کنید که خداوند در زندگی شما کار کرده است. چگونه این حقیقت می تواند به شما کمک کند تا با هر چیزی که اکنون با آن روبرو هستید کنار بیایید؟

۱۲ بهمن

پنجشنبه

مبادا که عادل و سوسه گردد

مزمور ۳۷: ۱ و ۸؛ مزمور ۴۹: ۵ - ۷؛ مزمور ۹۴: ۳ - ۷ و مزمور ۱۲۵: ۳ را بخوانید. نویسنده مزمور با چه چالشی روبروست؟

این مزامیر از خوشبختی فعلی شریران و چالشی که این واقعیت برای صالحان ایجاد می کند، ابراز تاسف می کند. بدکاران نه تنها موفق می شوند، بلکه گاه آشکارا خدا را تحقیر می کنند و به دیگران ستم می کنند. مسئله گیج کننده این است که در حالی که «عصای شریران» (مزمور ۱۲۵: ۳)، بر جهان مسلط است، «عصای راستی» (مزمور ۴۵: ۶) به نظر می رسد در

حال افتادن است. پس چرا تسلیم نشوید و شریر را در آغوش نگیرید همانطور که دیگران چنین می کنند؟

مزمور ۷۳: ۱-۲۰، ۲۷ را بخوانید. چه چیزی نویسنده مزمور را از بحران عبور می دهد؟ عاقبت کسانی که به چیزهای عبث تکیه می کنند چیست؟ (اول پطرس ۱: ۱۷ را نیز ببینید)

در حالی که نویسنده مزمور در مزمور ۷۳ همچنان بر بی عدالتی فعلی جهان متمرکز بود، او نمی توانست تصویر بزرگ و گُلّ مسایل را از دیدگاه خدا مشاهده کند. مشکلی که کامیابی شریر برای باور او ایجاد کرد بسیار زیاد بود. او همچنین باور داشت که استدلال او در مورد بی فایده بودن ایمان مبتنی بر واقعیت است.

با این حال، مزمور ۷۳ نشان می دهد که این چیزها کسانی را به سخره می گیرند که آیه اول این مزمور را که خلاصه کل مزمور است، نادیده می گیرند: «خدای اسرائیل چقدر در حق نیکان، که در دل خویش صالحند نیکوست!» - مرجع زیر:

—Johannes Bugenhagen, Reformation Commentary on Scripture (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2018), p. 11.

نویسنده مزمور به حرم مطهر، محل حکومت مقتدر خدا هدایت می شود، و در آنجا به او یادآوری می شود که «امروز» تنها یک تکه از پازل است، و او باید «پایان» را در نظر بگیرد، زمانی که شریران با داوری خدا روبرو خواهند شد. این واقعیت که نویسنده مزمور این حقیقت را در حرم مطهر درک کرد و به حماقت قبلی خود اعتراف کرد نشان می دهد که واقعیت را فقط با بینش روحانی می توان درک کرد نه با منطق انسانی.

چگونه وعده داوری خدا بر جهان و بر همه شرارت آن، به شما آرامش می دهد، در حالی که اکنون این همه شر بدون مجازات باقی می ماند؟

۱۳ بهمن

جمعه

اندیشه ای فراتر: مزمور ۵۶؛ و از نوشته های الن جی وایت فصل «شادمانی در خداوند» صفحات ۱۱۵ - ۱۲۶ از کتاب گامهایی بسوی نور را بخوانید.

مانند نویسندگان مزمور، قوم خدا در همه زمانها، مراحلی در حیرت بوده که چگونه سرودهای خداوند را در «سرزمین بیگانه» بخواند. ایمان ما به حکومت مقتدر خداوند، گاهی به شدت به چالش کشیده می شود، و ممکن است به این فکر بیفتیم که آیا خداوند کنترل را در دست دارد و آیا واقعاً به همان اندازه قدرتمند و خوب است که کتاب مقدس می گوید.

ایمان کتاب مقدسی غالباً به همان اندازه که حاکی از تردید و ابهام است، موید اطمینان خاطر و دلگرمی نیز هست. گاهی اوقات عدم اطمینان و ابهام، به ویژه در مواجهه با شریر و غیبت ظاهری خدا، می تواند تقریباً غیر قابل تحمل باشد. با این حال، عدم اطمینان هرگز نباید شخصیت محبت آمیز و عادل و قابل اعتماد خدا را زیر سوال برد. نویسندگان مزمور شاید در باره آینده اطمینان خاطر نداشته باشند، لیکن اغلب به محبت و وفاداری بی پایان خدا متمسک می گردند (مزمور ۳۶: ۵-۱۰؛ مزمور ۸۹: ۲، ۸).

به همین ترتیب، ما نیز باید همین الگو را دنبال کنیم. «با تمام قوت به بالا بنگرید، و به پایین و به مشکلات خود نگاه نکنید. در این صورت هرگز احساس ضعف نخواهید کرد. به زودی عیسی را در پشت ابر خواهید دید که دست خود را برای کمک به شما دراز کرده است. و تنها کاری که باید انجام دهید این است که دست خود را با ایمان ساده به او بدهید و بگذارید تا شما را رهبری کند. همانطور که از طریق ایمان به عیسی اعتماد و خاطر جمعی می یابید، امیدوار خواهید شد.» - مرجع زیر:

- Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 5, pp. 578, 579.

مواقعی که خداوند «روی خود را پنهان می کند»، دعا کارایی خود را از دست نمی دهد. بلکه بالعکس، این مواقع باعث می شود که نویسندگان مزمور خود را تفتیش کنند، اعمال نجات بخش گذشته خدا را به یاد بیاورند، و خدا را با اعتراف و درخواست های فروتنانه جستجو کنند (مزمور ۷۷: ۱۰-۱۲، مزمور ۸۹: ۴۶-۵۲).

«ایمان با درگیری با تردیدها و تأثیرات مخالف تقویت می شود. تجربه به دست آمده در این آزمایش ها ارزش بیشتری نسبت به گران قیمت ترین جواهرات دارد.» - مرجع زیر:

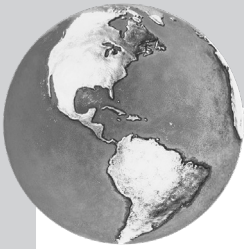
- Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 3, p. 555.

سوالاتی برای بحث:

۱. نویسندگان مزمور در مواجهه با شر چه تنش هایی را تجربه کردند؟ شما با چه تنش های مشابهی روبرو بوده اید و چگونه با آنها کنار آمده اید؟ چگونه در این مواقع ایمان خود را حفظ می کنید؟

۲. وقتی ایمان ما به خدا با سختی ها آزموده می شود یا توسط افرادی که رنجایشان سبب شده تا نیکویی و قدرت خدا را زیر سوال ببرند، باید در کجا به دنبال پاسخ باشیم؟

۳. چگونه به سؤال رایج در مورد شر در جهانی که توسط خدای محبت قادر مطلق ساخته و آنرا حفظ می کند، پاسخ می دهید؟ چگونه مضمون نبرد بزرگ دست کم برای پاسخی تقریبی به این چالش کمک می کند؟

دست کشیدن از خدا (قسمت ۱)

نوشته: اندرو مک چسنی

سکول پنج ساله از هشدارهای مادر بزرگ در مورد جهنم ترسیده بود. مادر بزرگ گفت: «تو باید پسر خوب باشی، اگر خوب نباشی، سرانجام به جهنم خواهی رفت.» پسرک پرسید: «منظورت از «سرانجام در جهنم» چیست؟» او گفت: «اگر دروغ بگویی یا دزدی کنی، در شعله های ابدی جهنم خواهی بود، شعله های آتش را تا ابد احساس خواهی کرد.»

سخنان مادر بزرگ ترس شدیدی را در دل پسر کوچک برانگیخت. او گیج شده بود. از طرفی مادر بزرگ می گفت خدا محبت است و از طرف دیگر، او می گفت که اگر سکول دروغ بگوید، سرانجام به جهنم می رود. سکول می ترسید زیرا گاهی اوقات نمی توانست دروغ نگوید. پسر نمی دانست چه کند. او نمی توانست به پدر و مادرش چیزی بگوید و از آنها راهنمایی بخواهد. آنها در کشور مونته نگرو کمونیست زندگی می کردند و در آن زمان مسیحی نبودند. مادر بزرگ تنها مسیحی بود که او در روستای خود می شناخت.

یک روز که کسی حواسش نبود، پشت بوته ای پنهان شد و خدا را سرزنش کرد. او گفت: «من نمی دانم چرا مردم می گویند تو محبت هستی. تو محبت نیستی بلکه یک هیولا هستی. چرا من را آفریدی تا سرانجامم در آتش باشد؟ آیا قرار است من وفادار باشم و دروغ نگویم و کارهای بد نکنم؟ اما من نمی توانم تو را باور کنم و به تو ایمان داشته باشم. تو یک هیولا هستی.»

سخنان سکول خطاب به خدا تمام شد و دیگر به او اعتقاد نداشت. او فقط ۵ سال داشت و هیچ علاقه ای به خدا نداشت.

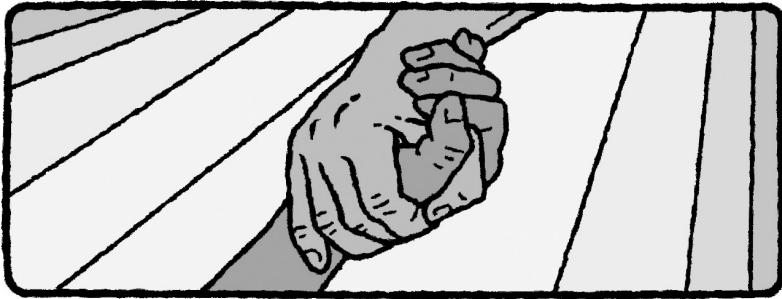
نه سال بعد، در سن ۱۴ سالگی، سکول به دبیرستان شبانه روزی در شهر ساریوو، پایتخت بوسنی و هرزگوین فرستاده شد. در میان ۷۰۰ پسر مدرسه، او تنها کسی بود که اهل مونته نگرو بود. او که احساس می کرد به عنوان یک فرد خارجی با یک نبرد سخت روبه رو است، برای پذیرش از طرف آنها با همکلاسی هایش به جدال با آنها متوسل شد. او تقریباً هر روز دعوا می کرد. گوش های او بزرگ بودند و اگر کسی حتی یکی از گوش های او را لمس می کرد، بدجور به او حمله می کرد.

یکی از دعوای باعث شد که جای زخم چاقو روی دستش باقی بماند. سکول بسیار قوی

هیگل بود. وقتی یک پسر کوچکتر از او تغذیه‌ای برای خودش از خانه می‌آورد، سکول او را بیرون پنجره خوابگاه از مچ پا آویزان می‌کرد تا زمانی که تغذیه‌اش را به او بدهد. پس از سه سال دعوا، میل به دانستن حقیقت در سکول افزایش یافت. او از خودش پرسید آیا مادر بزرگ حقیقت را در مورد خدا به او گفته است؟ اما حقیقت چه بود؟ در شهر ساریوو چندین دین اصلی رواج داشت: اسلام، ارتدکس، کاتولیک و یهودیت. سکول با تعجب به خود گفت: «اگر خدا یکی است، چرا این همه دین وجود دارد؟» او تصمیم گرفت برای یافتن حقیقت با همه ادیان آشنا شود.

سکول سکولیج یک کارآفرین مرفه و یک ادونتیست روز هفتم وفادار در کشور مونته نگو است. ادامه داستان او را هفته آینده خواهید خواند. از شما برای هدایای بشارتی مدرسه سبت که به گسترش خبر بازگشت بزودی عیسی در مونته نگو و در سراسر جهان کمک می‌کند، سپاسگزاریم.

اینک بر می خیزم

بعد از ظهر سبت

برای مطالعه این هفته بخوانید: مزمور ۱۸: ۳ - ۱۸، مزمور ۴۱: ۱ - ۳، تثنیه ۱۵: ۷ - ۱۱، مزمور ۸۲، مزمور ۹۶: ۶ - ۱۰، مزمور ۹۹: ۱ - ۴، رومیان ۸: ۳۴.

آیه حفظی: «خداوند می گوید، به سبب غارت مسکینان و ناله فقیران، الآن برمی خیزم و او را در نجاتی که برای آن آه می کشد، برپا خواهم داشت» (مزمور ۱۲: ۵).

دوره ما تنها دوره ای نیست که اهریمن، بی عدالتی، و ظلم شعله ور باشد. نویسنده مزمور نیز در چنین زمانی می زیسته است. و بنابراین، هر چه که باشد، مزامیر صدای اعتراض خداوند به خشونت و ظلم در جهان و همچنین ندای نویسندگان مزمور است.

آری، خداوند بردبار است و خشم خود را در بردباری عظیم خود نگاه می دارد، نمی خواهد کسی هلاک شود، بلکه توبه کند و راه خود را تغییر دهد (دوم پطرس ۳: ۹ - ۱۵). و گرچه زمان خدا برای مداخله با زمان انتظار بشر همیشه منطبق نیست، لیکن روز داوری خدا در راه است (مزمور ۹۶: ۱۳، مزمور ۹۸: ۹). ما فقط باید به او و به وعده های او اعتماد کنیم تا آن روز فرا رسد.

تنها آفریدگاری که بارگاهش بر انصاف و عدالت بنا شده است (مزمور ۸۹: ۱۴، مزمور ۹۷: ۲)، می تواند با داوری مقتدرانه خود، ثبات و نیکبختی را برای جهان فراهم کند. داوری الهی دو رو دارد که شامل رهایی ستمدیدگان و نابودی شیران است (مزمور ۷: ۶-۱۷). این همان چیزی است که به ما وعده داده شده است، و این همان چیزی است که در واقع روزی فرا خواهد رسید - اما در زمانی که خدا مناسب بداند، نه زمانی که ما بخواهیم و این نکته ای است که نویسنده مزمور بر آن تأکید می ورزد.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت ۲۱ بهمن - ۱۰ فوریه آمادگی داشته باشید.

جنگجوی با شکوه

مزمور ۱۸: ۳ - ۱۸؛ مزمور ۷۶: ۳ - ۹ و ۱۲؛ و مزمور ۱۴۴: ۵ - ۷ را بخوانید. خداوند در این آیات چگونه به تصویر کشیده شده است؟ این تصاویر چه چیزی را درباره آمادگی خدا برای رهایی قومش نشان می دهد؟

این سرودها خداوند را به خاطر قدرت مهیب او بر نیروهای شیطانی که قوم او را تهدید می کنند ستایش می کنند. آنها خدا را در عظمت او به عنوان جنگجو و داور به تصویر می کشند. تصویر خدا به عنوان جنگجو در مزامیر بوفور آمده است و اندازه و اجابت خدا به فریادها و رنج مردمش را برجسته می سازد.

«خداوند از آسمان رعد کرد،/ و آن متعال آواز خود را داد،/ و سنگهای گداخته بود/ و اخگرهای افروخته./ او تیرهای خود را فرستاد/ و آنان را پراکنده ساخت؛/ برقهها افکند و ایشان را پریشان کرد./ مجراهای دریا نمایان شد/ و بنیان جهان آشکار گردید،/ از نهیب تو، خداوند،/ و از وزش باد بینی تو!» (مزمور ۱۸: ۱۳ و ۱۵).

عزم و عظمت عمل خدا باید هر گونه شک و تردیدی را در مورد عنایت و شفقت زیاد خداوند نسبت به آسیب دیدگان، یا قدرت و توانایی او در شکست دادن شر را از بین ببرد. ما فقط باید منتظر باشیم تا او این کار را انجام دهد.

در آخر، حتی زمانی که قوم خدا، مانند داوود، درگیر جنگ بودند، نجات با تمهیدات بشری بدست نیامد. داود پادشاه در نبردهای متعدد خود بر علیه دشمنان قوم خدا، خدا را به عنوان تنها کسی که پیروزی های او را حاصل نموده است، ستایش کرد. برای داود ساده بود تا اعتبار وقایع را به خاطر کامیابی ها و پیروزی هایش بخودش اختصاص دهد، اما قالب ذهنی او چنین نبود. او می دانست که سرچشمه قدرت از کجاست.

گرچه داوود اعتراف می کند که خداوند دستانش را برای جنگ آموز داده است (مزمور ۱۸: ۳۴)، لیکن او در هیچ کجای مزامیر بر مهارت های جنگی خود تکیه نمی کند. در عوض، خداوند برای داود نبرد می کند و او را نجات می دهد (مزمور ۱۸: ۴۷، ۴۸).

در مزامیر، داود پادشاه، که به عنوان یک جنگجوی موفق شناخته می شد، نقش خود را به عنوان یک موسیقیدان ماهر بر عهده می گیرد و خداوند را به عنوان تنها نجات دهنده و حافظ قومش می ستاید (مزمور ۱۴۴: ۱۰-۱۵). ستایش و دعا برای خداوند سرچشمه قدرت داود است که از هر سلاح جنگی قدرتمندتر است. تنها خداوند قابل اعتماد و پرستش است.

از هر گونه عطایا و مهارت و توفیقی که در زندگی برخوردار بوده اید، چرا باید همیشه

منشا و سرچشمه همه آنها را به خاطر بسپارید؟ اگر آن سرچشمه را فراموش کنید با چه خطری مواجه می شوید؟

۱۶ بهمن

دوشنبه

عدالت برای ستمدیده

مزمور ۹: ۱۸، مزمور ۱۲: ۵، مزمور ۴۰: ۱۷، مزمور ۱۱۳: ۷، مزمور ۱۴۶: ۶ - ۱۰ و مزمور ۴۱: ۳ - ۱ را بخوانید. در اینجا چه پیامی برای ما وجود دارد حتی برای امروز؟

خداوند در مورد اقشار مختلف آسیب پذیر مردم از جمله فقرا، نیازمندان، ستمدیدگان، یتیمان، بیوه ها، و غریبه ها عنایت و توجه ویژه ای به عدالت نشان داده است. مزامیر همچون احکام و انبیا، صراحت نظر دارد (خروج ۲۲: ۲۱-۲۷، اشعیا ۳: ۱۳-۱۵). مزامیر به کرات از عبارت «فقیر و نیازمند» استفاده کرده است و از هواداری مظلومان در قالب‌هایی که منحصرآ ملی و مذهبی باشد اجتناب کرده است. این مطلب حاکی از این است که مراقبت خداوند، جهانی است و به تمامی بشر تعمیم می یابد. عبارت «فقیر و نیازمند» محدود به فقر مادی نیست، بلکه بر آسیب پذیری و درماندگی نیز دلالت دارد. این عبارت، شفقت خداوند را می جوید و این ایده را متبادر می سازد که فرد مبتلا تنهاست و جز خدا یار دیگری ندارد. تصویر «فقیر و نیازمند» همچنین مربوط به صداقت، راستگویی و علاقه به خدا در اعتراف به وابستگی کامل خود به خدا و صرفنظر از هر گونه اتکا بر نفس و مهارت های وجود است.

در همین حال، مراقبت و دلسوزی نسبت به محرومان (مزمور ۴۱: ۱-۳) نشان دهنده وفاداری مردم به خداست. در فرهنگ کتاب مقدس، شرارتی که بر علیه افراد آسیب پذیر بود، گناهانی شنیع بود (تثنیه ۱۵: ۷-۱۱). مزامیر به ایمانداران انگیزه می دهد تا در برابر هر ظلمی بایستند.

مزامیر بر عبث بودن اعتماد بر بشر فانی بعنوان منبع غایی حکمت و امنیت تاکید می ورزد. قوم خدا باید در برابر این وسوسه مقاومت ورزند، و ایمان غایی خود را بر روی رهبران بشری یا نهادها پایه گذاری نکنند، علی الخصوص زمانی که با طریق های خداوند متفاوت هستند.

خداوند ما به فیض خویش، خود را فقیر نمود تا با ما یکی شود تا از فقر او بسیاری دولت‌مند

شوند (دوم قرن‌تیاں ۸: ۹). دولت‌مندی مسیح شامل رهایی از هر ستم ناشی از گناه است و او به ما نوید زندگی ابدی در ملکوت خدا را می‌دهد (مکاشفه ۴: ۲۱). عیسی مسیح به عنوان داور الهی به وعده‌های مزمور عمل می‌کند، که هر بدرفتاری با محرومان و نیز نادیده گرفتن وظیفه در قبال آنها را داوری خواهد کرد (متی ۲۵: ۳۱-۴۶).

چقدر در مورد انسان‌های «فقیر و نیازمند» در میان خودمان می‌اندیشیم و چقدر برای آنها کاری انجام می‌دهیم؟

۱۷ بهمن

سه شنبه

برای چه مدت ناعادلانه داوری خواهی کرد؟

خداوند به رهبران اسرائیل اختیار و اقتدار داد تا عدالت را در اسرائیل حفظ کنند (مزمور ۷۲: ۱-۷، ۱۲-۱۴). پادشاهان اسرائیل می‌بایستی اقتدار خود را بر اساس اراده خدا بکار می‌بردند. دغدغه اصلی رهبران باید متضمن صلح و عدالت در سرزمین و مراقبت از آسیب دیدگان اجتماعی می‌بود. تنها در این صورت است که زمین و کل مردم سعادتمند خواهند شد. پادشاهی با وفاداری به خدا قدرتمند می‌شود، نه با قدرت بشری.

مزمور ۸۲ را بخوانید. چه اتفاقی می‌افتد وقتی رهبران از عدالت عدول کرده و نسبت به افرادی که وظیفه محافظت از آنها را دارند ستم روا کنند؟

در مزمور ۸۲، خدا داوری خود را بر داوران فاسد اسرائیل اعلام می‌کند. «خدایان» (مزمور ۸۲: ۱، ۶) نه خدایان بت پرست هستند و نه فرشتگان، زیرا آنها هرگز وظیفه ایفای عدالت به قوم خدا را بر عهده نداشتند و بنابراین نمی‌توان آنها را به خاطر انجام ندادن آن مورد داوری قرار داد. اتهامات ذکر شده در مزمور ۸۲: ۲-۴ قوانین تورات را منعکس می‌کند و «خدایان» را رهبران اسرائیل معرفی می‌کند (تثنیه ۱: ۱۶-۱۸، تثنیه ۱۶: ۱۸-۲۰، یوحنا ۱۰: ۳۳-۳۵). خداوند از «پسران انسان» سؤال می‌کند که آیا عادلانه داوری می‌کنند یا خیر، و مجازات آنها اعلام می‌شود، زیرا آنها ناعادل شناخته شده‌اند. رهبران با نا آگاهی در تاریکی تلو تلو می‌خورند (مزمور ۸۲: ۵)، زیرا قانون خدا، یعنی نور را کنار گذاشته‌اند (مزمور ۱۱۹: ۱۰۵).

کتاب مقدس بی‌وقفه و با تاکید این دیدگاه را تایید می‌کند که خداوند تنها خداست. خدا در اداره جهان با رهبران بشری منصوب شده به عنوان نمایندگان خود شراکت می‌کند (رومیان

۱۳: ۱). اما بارها این نمایندگان بشر چه در تاریخ و چه در حال حاضر از مسئولیتی که به آنها داده شده است منحرف گشته اند.

مزمور ۸۲ یا کنایه ارتداد برخی از رهبران را که خود را «خدایان» و بالاتر از دیگران می پنداشتند، افشا می کند. اگرچه خداوند به رهبران اسرائیل این اختیار و امتیاز را داد که «فرزندان اعلیٰ علیین» نامیده شدند نماینده او گردیدند، لیکن خدا از رهبران شریر صرف نظر کرد. خداوند به آنها یادآوری می کند که آنها فانی هستند و مانند همه مردم تابع احکام اخلاقی هستند. هیچ کس بالاتر از احکام خدا نیست (مزمور ۸۲: ۶-۸).

خداوند کل جهان را داوری خواهد کرد. قوم خدا نیز به خدا حساب پس خواهند داد. هم رهبران و هم مردم باید از داور الهی الگو بگیرند و بر او امید غایی داشته باشند.

چه نوع اختیار و اقتداری بر دیگران دارید؟ چقدر عادلانه و منصفانه از این اختیار استفاده می کنید؟ مراقب باشید.

۱۸ بهمن

چهارشنبه

غضب خویش را بریز

مزمور ۵۸: ۶-۸؛ مزمور ۶۹: ۲۲-۲۸؛ مزمور ۸۳: ۹-۱۷؛ مزمور ۹۴: ۱ و ۲ و مزمور ۱۳۷: ۷-۹ را بخوانید. این مزامیر چه احساساتی را منتقل می کنند؟ عامل داوری در این مزامیر کیست؟

برخی از مزامیر از خدا می طلبد تا از افراد و ملت‌هایی که قصد آسیب رساندن به نویسندگان مزمور یا قومشان دارند، انتقام بگیرد. این مزامیر به دلیل زبان خشن و اختلاف آشکارشان با اصل کتاب مقدس محبت به دشمنان، ممکن است گیج کننده به نظر برسند (متی ۵: ۴۴).

با این حال، خشم نویسنده مزمور در برابر ظلم و ستم خوب است. این بدان معناست که نویسندگان مزمور حق و باطل را بیشتر از بسیاری از مردم جدی می گرفتند. او حتی به شدت به شرارتی که در دنیا انجام می‌شود اهمیت می‌دهد، نه فقط نسبت خودش، بلکه همچنین نسبت به دیگران.

با این وجود، نویسنده مزمور در هیچ جا خود را عامل انتقام معرفی نمی کند. در عوض، او انتقام و تلافی را صرفاً به دست خدا می‌سپارد. مزامیر لعنت‌های عهد الهی را خاطر نشان می‌سازد (تثنیه ۲۷: ۹-۱۶) و از خدا می‌خواهد که همانطور که وعده داده است عمل کند. مزامیر اعلامیه های نبوی درباره داوری قریب الوقوع خداوند است. آنها فقط دعا‌های نویسنده مزمور نیستند. مزمور ۱۳۷ منعکس کننده اعلان داوری الهی در بابل است، همانطور

که در انبیا دیده می شود. ویرانی که بابتی ها برای سایر ملل آوردند به آنها برمی گشت. مزامیر هشدارهای الهی را بیان می کند مبنی بر این که شرارت برای همیشه بدون مجازات نخواهد ماند.

کیفر خدا با عدالت و فیض اندازه گیری می شود. فرزندان خدا فراخوانده شده اند تا برای کسانی که با آنها بدرفتاری می کنند دعا کنند و حتی به ایمان آوردن آنها امیدوار باشند (مزمور ۸۳: ۱۸، ارمیا ۲۹: ۷).

با این حال، در حالی که به دنبال تطبیق این مزامیر با هنجارهای کتاب مقدسی در صد محبت به دشمنان هستیم، باید مراقب باشیم که تجربه دردناک بیان شده در آنها را به حداقل نرسانیم. خدا رنج فرزندان را تصدیق می کند و به آنها اطمینان می دهد که «موت مقدسان مقدسان خداوند در نظر وی گرانبه است» (مزمور ۱۱۶: ۱۵). داوری الهی، قوم خدا را موظف می کند که صدای خود را در برابر هر شری بلند کنند و در پی آمدن ملکوت خدا در کمال آن باشند. مزامیر همچنان صدای کسانی است که رنج می کشند و به آنها آگاهی می دهد که خدا از رنج آنها آگاه است و روزی عدالت برقرار خواهد شد.

آیا کسی هست که گاهی فکر یا خیال پردازی نکرده تا از کسانی که اشتباهات وحشتناکی نسبت به او یا عزیزانشان مرتکب شده اند انتقام بگیرد؟ چگونه ممکن است این مزامیر به شما کمک کند که چنین احساساتی را با دید مناسبی ببینید؟

۱۹ بهمن

پنجشنبه

داوری خدا و حرم مطهر [قدس]

مزمور ۹۶: ۶-۱۰، مزمور ۹۹: ۱-۴؛ و مزمور ۱۳۲: ۷-۹، ۱۳-۱۸ را بخوانید. داوری خدا در کجا انجام می شود، و چه پیامدهایی برای ما دارد؟ چگونه حرم مطهر به ما کمک می کند تا بفهمیم خدا چگونه با شرارت برخورد خواهد کرد؟

داوری خداوند ارتباط نزدیکی با قدس دارد. حرم مطهر [قدس] مکانی بود که درک نویسنده مزمور در مورد مشکل شرارت را متحول می کند (مزمور ۷۳: ۱۷-۲۰). قدس به عنوان مکان داوری الهی تعیین گردیده بود همانطور که توسط داوری اوریم (اعداد ۲۷: ۲۱) و سینه بند داوری کاهن اعظم نشان داده شده است (خروج ۲۸: ۱۵، ۲۸-۳۰). بر این اساس، بسیاری از

مزامیر خدا را نشسته بر تخت حرم مطهر نشان می دهند که آماده است جهان را به خاطر گناه و شرارتش داوری کند.

در معبد، نقشه نجات آشکار شد. در بت پرستی، گناه اساساً به عنوان یک لکه فیزیکی درک می شد که باید با آئین جادوگری از بین برود. در مقابل، کتاب مقدس گناه را به عنوان ناقض احکام اخلاقی خدا معرفی می کند. قدوسیت خداوند به این معناست که او عدالت و انصاف را دوست دارد. به همین ترتیب، قوم خدا باید به دنبال عدالت و انصاف باشند و خدا را در قدوسیت او پرستش کنند. برای انجام این کار، آنها باید احکام خدا را که بیانی از قدوسیت اوست، حفظ کنند.

بنابراین، مکان مقدس [حرم مطهر]، محل آموزش گناه و احیای عدالت است که با کرسی رحمت خدا و «قربانی های عدالت» نشان داده شده است (تثنیه ۳۳: ۱۹، مزمور ۴: ۵). با این حال، «خدایی که می بخشد»، انتقام اعمال شریرانه افراد توبه نکرده را از آنان می گیرد (مزمور ۹۹: ۸). مفاهیم کاربردی قدس به عنوان مکان داوری الهی این است که بطور دائمی از قدوسیت خدا آگاهی می بخشد و زندگی عادلانه بر اساس الزامات عهد خداوند را مطالبه می کند.

داوری خداوند از صهیون به خیریت عادلان و شکست شریران منتهی می شود (مزمور ۱۳۲: ۱۱-۱۳). این مکان مقدس انتظارات شادی بخش آمدن خداوند به عنوان داوری را ترغیب می کند، به ویژه در خلال روز کفاره. به همین ترتیب، مزامیر اطمینان از ورود قریب الوقوع داور الهی را تقویت می کند (مزمور ۹۶: ۱۳، مزمور ۹۸: ۹)، یعنی عیسی مسیح در قُدس آسمانی (مکاشفه ۱۱: ۱۵-۱۹).

رومیان ۸: ۳۴ را بخوانید. چگونه این آیه به ما نشان می دهد که آنچه مسیح در قُدس آسمانی انجام می دهد برای قوم او خبر نیکو است؟

۲۰ بهمن

جمعه

اندیشه ای فراتر: از نوشته های الن جی وایت، فصل «خوشبختی ها» صفحات ۶ - ۱۳ و ۲۹ - ۳۵ را از کتاب اندیشه هایی از کوه برکت بخوانید.

مزامیر اعتراضی علیه بی تفاوتی انسان نسبت به بی عدالتی است. مزامیر امتناع کردن از پذیرش شرارت هستند. انگیزه آن ها نه میل به انتقام، بلکه از شوق جلال دادن نام خداست. از این رو، شایسته است که عادلان وقتی انتقام خدا را از شرارت می بینند، خوشحال شوند، زیرا به این ترتیب نام خدا و عدالت او در جهان احیا می شود (مزمور ۵۸: ۱۰، ۱۱). مزامیر مردم را موظف می کند که صدای خود را علیه شر بلند کنند و به دنبال آمدن ملکوت خدا در کمال آن باشند. در مزامیر، اطمینان از آسایش و رهایی الهی به ما داده شده است. خداوند ظهور خواهد کرد.

عیسی گفت: «وقتی مردم شما را دشنام می دهند و آزار می دهند، شاد باشید و بسیار شادمان باشید» و شنوندگان خود را به انبیايي که به نام خداوند سخن گفته اند، به عنوان «نمونه ای از مصیبت ها و بردباری» ارجاع داد (یعقوب ۵: ۱۰). هابیل، اولین مسیحي از فرزندان

آدم، شهید شد. خنوخ با خدا راه رفت و جهان او را شناخت. نوح به عنوان فردی افراطی و هشدار دهنده مورد تمسخر قرار گرفت. «دیگران مورد استهزاء قرار گرفته و بی رحمانه تازیانه خوردند و به علاوه گرفتار زندان شدند ... تا به رستاخیز نیکوتر دست یابند» (عبرانیان ۱۱: ۳۵ و ۳۶). - مرجع زیر:

Ellen G. White, Thoughts From the Mount of Blessing, p. 33-

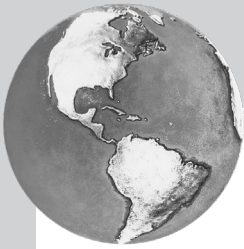
سوالاتی برای بحث:

۱. از آنجایی که درک دردناک شرارت در جهان می‌تواند باعث شود که انسان به این فکر کند که آیا خداوند واقعاً سلطنت می‌کند، چگونه می‌توانیم ایمانی تزلزل ناپذیر رشد دهیم که حتی در صورت وسوسه همچنان قوی خواهد ماند؟ یعنی ما باید روی چه چیزی تمرکز کنیم تا ایمان خود را با محبت، نیکویی و قدرت خداوند حفظ کنیم؟ صلیب در مورد خدا و شخصیت او چه چیزی به ما می‌گوید؟

۲. چرا مهم است که بر عوامل بشری (رهبران، نهادها و جنبش‌های اجتماعی) به عنوان حکمت و راه‌حل نهایی عدالت در جهان تکیه نکنیم، بلکه صرفاً به کلام و داوری خداوند تکیه کنیم؟

۳. این حقیقت که حرم مطهر مکان داوری الهی است چه پیامدهای عملی دارد؟

۴. چگونه می‌توانیم زبان تند برخی از مزامیر را درک کنیم؟ چگونه آن زبان به ما کمک می‌کند تا با انسانیت درون کسانی که آنها را نوشته اند ارتباط برقرار کنیم؟

دعوت به کلیسا (قسمت ۲)

نوشته‌ی اندرو مک‌چسنی

سکول هفده ساله به عنوان دانش آموز دبیرستانی در شهر سارایوو، پایتخت بوسنی و هرزگوین، می‌خواست حقیقت را بدانند، بنابراین شروع به بازدید از عبادتگاه‌های مختلف کرد. اما او پاسخ قانع‌کننده‌ای برای سؤالاتش در مورد اینکه چرا خداوند محبت کسی را تا ابد در جهنم می‌سوزاند، پیدا نکرد. بنابراین، سکول تصمیم گرفت تا با خواندن عهد جدید، حقیقت را به تنهایی بیابد.

هنگامی که در آن تابستان به روستای خود در کشور مونته‌نگرو بازگشت، هر روز یک کتاب از کتاب مقدس را می‌خواند. در روز اول ۲۸ فصل کتاب متی را خواند. روز بعد، کتاب مرقس را خواند. سپس کتب لوقا، یوحنا، اعمال رسولان و رومیان را خواند. او فقط یک کتاب در روز می‌خواند، حتی زمانی که به کتاب‌های کوچکتری مانند تیتوس و فیلیمون رسید.

او پاسخ برخی از سؤالاتش در مورد خدا را با خواندن عهد جدید پیدا کرد. اما او مشتاق کسب اطلاعات بیشتر بود. او از عبادتگاه‌های زیاد دیگری بازدید کرد اما به کلیسای ادونتیست‌های روز هفتم نرفت. او شنیده بود که آنها هر هفته، در «سبت‌های خوشی»، با یکدیگر رابطه جنسی برقرار می‌کنند. او فکر کرد: «آنها دیوانه‌اند و نمی‌توانند حقیقت را بدانند».

وقتی که او در بسیاری از عبادتگاه‌هایی که سر می‌زد پاسخی پیدا نکرد، به این نتیجه رسید که احتمالاً خدایی وجود ندارد. او از خواندن کتاب مقدس دست کشید.

سپس یکی از معلم‌های دبیرستان کتاب مقدس سکول را دید. او یک ادونتیست بود و وقتی اعضای هیئت علمی اتاق‌های خوابگاه را به طور تصادفی جستجو می‌کردند، تا ببینند آیا پسران الکل یا مواد مخدر را پنهان می‌کنند یا نه، کتاب مقدس را دید.

او گفت: «تو کتاب مقدس داری».

سکول گفت: «بله».

«چه چیزی از آن یاد گرفته‌ای؟»

«خیلی چیزها».

معلم از او در مورد دانیال سؤال کرد و سکول که حافظه خوبی داشت، پاسخ‌های روشنی داد.

او با هیجان گفت: «تو در واقع به خوبی کتاب را فهمیده‌ای. تو اولین کسی هستی که من

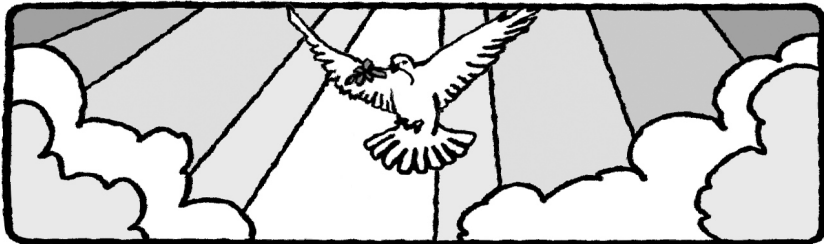
با او آشنا شدم و او کتاب را فهمیده است. تو باید به کلیسای ادونتیست روز هفتم بیایی». سکول جرات رد کردن درخواستش را نداشت. او معلمش بود. او می‌ترسید که اگر نرود، از نمره‌اش کم کند.

او گفت: «باشه، می‌آیم».

اما او دروغ گفت. او هیچ برنامه‌ای برای رفتن به کلیسا نداشت.

سکول سکولیج یک کارآفرین مرفه و یک ادونتیست روز هفتم وفادار در کشور مونته‌نگرو است. ادامه داستان او را هفته آینده خواهید خواند. از شما برای هدایای بشارتی مدرسه سبت که به گسترش خبر بازگشت قریب الوقوع عیسی در مونته‌نگرو و در سراسر جهان کمک می‌کند، سپاسگزاریم.

رحمت تو به آسمانها می رسد

بعد از ظهر سبت

برای مطالعه این هفته بخوانید: مزمور ۱۳۶، مزمور ۵۱، مزمور ۱۳۰، مزمور ۱۱۳، مزمور ۱۲۳.

آیه حفظی: «زیرا محبت تو عظیم است، تا به آسمانها، و وفاداریت تا به ابرها. خدایا، بر آسمانها متعال شو، و جلالت بر تمامی زمین باشد» (مزمور ۵۷: ۹ و ۱۰).

نویسندگان مزمور دریافته اند که از نظر روحی فقیر هستند و هیچ چیز خوبی برای ارائه به خدا ندارند. یعنی از خود چیزی ندارند که آنها را در برابر تخت مقدس خدا شایسته سازد (مزمور ۴۰: ۱۷). آن‌ها می‌دانند که مانند همه ما به فیض خدا نیاز دارند. بطور خلاصه، آنان به انجیل نیاز دارند.

مزامیر بر این واقعیت تأکید دارد که مردم کاملاً به رحمت خدا وابسته هستند. خوشبختانه، رحمت خدا ابدی است، همانطور که در آفرینش خدا و تاریخ قوم خدا مشهود است (مزمور ۱۳۶). در برابر خدای ابدی، زندگی انسان مانند علف زودگذر و ناپایدار است، اما خدا به انسان‌ها ترحم می‌کند و به آنان تجدید قوا می‌بخشد (مزمور ۱۰۳: ۳، ۵، ۱۵)، و می‌توانند در او از وعده جاودانگی برخوردار باشند.

قوم خدا از این واقعیت که خداوند به عهد خود وفادار است، آرامش می‌یابند. درخواست‌های مردم، صرف‌نظر از اینکه در مواقعی چقدر تنش‌زا است، اکثراً سرشار از امید است، زیرا آنها به سوی پدر آسمانی دلسوز خود هدایت می‌شوند (مزمور ۱۰۳: ۱۳، مزمور ۶۸: ۵، مزمور ۸۹: ۲۶). تجربیات جدید از فیض و محبت خداوند است که عزم آنها را برای پرستش و خدمت به خدا جزم می‌کند، و هیچ‌کس یا هیچ چیز دیگری به آنها انگیزه نمی‌دهد.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت ۲۸ بهمن - ۱۷ فوریه آمادگی داشته باشید.

رحمت او تا به ابد باقی است

مزمور ۱۳۶ را بخوانید. در این مزمور چه اندیشه ای غالب است؟ نویسنده مزمور از کجا شواهدی برای ادعای کنونی خود پیدا می کند؟

مزمور ۱۳۶ قوم خدا را فرا می خواند تا خداوند را به خاطر رحمتش که در خلقت آشکار گردیده است (مزمور ۱۳۶: ۴-۹) و در تاریخ اسرائیل هویداست (مزمور ۱۳۶: ۱۰-۲۲) ستایش کنند. «رحمت» (هسِد به عبری، «محبت ماندگار») نیکوئی و وفاداری خدا را به مخلوقش و به عهدش با اسرائیل خاطر نشان می سازد. مزمور نشان می دهد که قدرت و عظمت بی نهایت خداوند در عشق استوار او ریشه دارد.

خداوند «خدای خدایان» و «سرور سروران» است، که یک اصطلاح عبری به معنای «بزرگترین خدا» است (مزمور ۱۳۶: ۱-۳)، نه اینکه خدایان دیگری وجود داشته باشند، بلکه تنها او خداست.

شگفتیهای عظیم خداوند، که توسط هیچ کس دیگر انجام نمی گیرد، نمایش انکارناپذیر سلطه اوست (مزمور ۱۳۶: ۴). خدا آسمان ها، زمین و اجرام آسمانی را که مشرکان آن ها را می پرستند آفرید (تثنیه ۴: ۱۹). با این حال، مزامیر، بتها را لگدمال می کند، و تا اندازه ای هر چیزی که بر منبع بشری تکیه داشته باشد، از اقتدار ساقط می کند. اینکه آنها صرفاً محصول خلقت هستند و خالق نیستند، تمایزی اساسی را آشکار می سازد.

تصویر دست توانای خداوند که برای کمک بما دراز شده است (مزمور ۱۳۶: ۱۲) تاکید بر قدرت کارآمد خدا و دامنه وسیع رحمت وی دارد.

رحمت خدا در خلقت و تاریخ باید الهام دهنده قوم او باشد تا به او اعتماد نموده و به عهد وی وفادار باقی بمانند. عبارت «خداوند نیکوست و رحمت او ابدی»، ۲۶ بار در مزامیر تکرار شده است، بنابراین به پرستندگان اطمینان می دهد که خداوند تغییر نمی کند و برکات گذشته خود را برای نسلهای جدید تکرار خواهد کرد. خدا قوم خود را به یاد می آورد (مزمور ۱۳۶: ۲۳) و به عهد فیض خود وفادار است. اعتقاد به رحمت پایدار خداوند، هسته اصلی ایمان کتاب مقدس است، که شامل عبادت شادمانه و اطمینان و همچنین محتاط بودن و توبه است. مزمور ۱۳۶ (آیه ۲۳-۲۵) با مراقبت جهانی خدا از جهان خاتمه می یابد. رحمت خداوند نه تنها بر اسرائیل بلکه بر تمامی خلقت گسترده است. بنابراین مزمور از جهانی بودن فیض نجات بخش خدا سخن می گوید و تمام جهان را تشویق می کند که در ستایش خداوند به اسرائیل پیوندند (همچنین به لوقا ۲: ۱۰، یوحنا ۳: ۱۶، اعمال رسولان ۱۵: ۱۷ مراجعه کنید).

چگونه تصویر عیسی مصلوب شده بر روی صلیب، که به عنوان جانشینی برای گناهان ما در حال مرگ است، این حقیقت بزرگ را در مورد خدا آشکار می کند که «محبت او تا ابد پایدار است»؟

۲۳ بهمن

دوشنبه

در من قلبی پاک بیافرین

مزمور ۵۱: ۱ - ۵ را بخوانید. چرا نویسنده مزمور رحمت خدا را می طلبد؟

داوود پادشاه قلب خود را به حضور خداوند می گشاید و در تاریک ترین لحظات زندگی خود از نظر روحانی، آموزش از گناه را می طلبد (دوم سموئیل ۱۲). آموزش، هدیه فیض خارق العاده خداوند است که نتیجه «کثرت رحمت تو [خداوند]» است (مزمور ۵۱: ۱). داود پادشاه از خدا درخواست می کند که با او نه بر حسب سزای گناه (مزمور ۱۰۳: ۱۰) بلکه مطابق با شخصیت الهی او، یعنی رحمت، وفاداری و شفقت او (مزمور ۵۱: ۱؛ خروج ۳۴: ۶، ۷) رفتار کند.

مزمور ۵۱: ۶ - ۱۹ را بخوانید. آموزش گناه در اینجا چگونه بتصویر کشیده شده است؟ هدف آموزش الهی چیست؟

آموزش الهی چیزی بیش از یک اعلام قانونی برائت از گناه است. آموزش تغییر شگرفی ایجاد می کند که در اعماق بشر تحول ایجاد می کند (مزمور ۵۱: ۶، عبرانیان ۴: ۱۲). خلقت تازه ای به وجود می آورد (مزمور ۵۱: ۱۰، یوحنا ۳: ۳-۸). فعل عبری (بَر) که به «خلق کردن» ترجمه شده است، قدرت آفرینندگی الهی را به تصویر می کشد (پیدایش ۱: ۱). فقط خدا می تواند ببخشد. فقط خداست که می تواند تغییری اساسی و پایدار در قلب فرد توبه کننده ایجاد کند (دوم قرنتیان ۴: ۶).

داود درخواست می کند تا با زوفا تطهیر شود (لاویان ۱۴: ۲-۸، مزمور ۵۱: ۷). او احساس می کند که گناهانش مانع حضور او در پیشگاه خداوند می شوند، همان طور که جذامی تا زمانی که حالت ناپاکی ادامه دارد، از اجتماع منع می شود (مزمور ۵۱: ۱۱). او می ترسد که

قربانی ها نتوانند او را به طور کامل احیا کنند، زیرا هیچ قربانی ای وجود نداشت که بتواند گناهان تعمدی او یعنی زنا و قتل را جبران کند (خروج ۲۱: ۱۴؛ لاویان ۲۰: ۱۰). فقط فیض بی قید و شرط الهی می تواند «قلب شکسته و پشیمان» داود را به عنوان قربانی بپذیرد و داود را به هماهنگی با خدا بازگرداند (مزمور ۵۱: ۱۶، ۱۷). او با درخواست پاک شدن با زوفا، می خواهد به حضور خداوند بازگردد.

اگر خدا توانست داوود را به خاطر زنا، فریب و قتل ببخشد، آنگاه چه امیدی برای شما حاصل می شود؟

۲۴ بهمن

سه شنبه

خداوند، اگر، گناهان را در نظر آوری

مزمور ۱۳۰ را بخوانید. سنگینی گناه و امید برای گناهکاران چگونه به تصویر کشیده شده است؟

مصیبت بزرگ نویسنده مزمور مربوط به گناهان خود و قومش می باشد (مزمور ۱۳۰: ۳، ۸). گناهان مردم آنقدر سنگین است که تهدیدی برای جدایی همیشگی مردم از خداست (مزمور ۱۳۰: ۳). کتاب مقدس از سوابق گناهی که برای روز داوری نگهداری می شوند (دانیال ۷: ۱۰، مکاشفه ۲۰: ۱۲) و از حذف نام گناهکاران از کتاب زندگی (خروج ۳۲: ۳۲، مزمور ۶۹: ۲۸، مکاشفه ۱۳: ۸) سخن می گوید.

بدین سبب نویسنده مزمور از خدا تمنا می کند که سابقه گناهان را محو خواهد کرد (مزمور ۵۱: ۱ و ۹، ارمیا ۳۱: ۳۴، میکاه ۷: ۱۹). او می داند که خدا ذاتا خشمگین نیست. محبت او ابدی است. خشم او تنها با غفلت بشر از قدردانی از محبت او برانگیخته می شود.... خشم او برای صدمه زدن نیست بلکه در عوض برای شفای انسان است، نه برای ویران نمودن بلکه برای نجات قوم عهد خود (هوشع ۶: ۱ و ۲ را بخوانید).- مرجع زیر:

—Hans K. LaRondelle, *Deliverance in the Psalms* (Berrien Springs, MI: First Impressions, 1983), pp. 180, 181.

قابل توجه است که آمادگی خدا برای بخشش گناهان و نه مجازات آنها باعث احترام به خدا می شود (مزمور ۱۳۰: ۴، رومیان ۲: ۴). عبادت اصیل بر اساس تحسین از خصلت محبانه خدا بنا گردیده است و نه بر پایه ترس از مجازات.

فرزندان خدا فراخوانده شده اند تا در انتظار خداوند باشند (مزمور ۲۷: ۱۴، مزمور ۳۷: ۳۴). واژه عبری کاوا، «انتظار»، در لغت به معنای «کشیده شدن یا امتداد» است و ریشه کلمه عبری «امید» می باشد. بنابراین، انتظار برای خداوند تسلیم منفعلانه در برابر شرایط اسفبار نیست، بلکه یک «کشش» امیدوارانه یا انتظار مشتاقانه برای مداخله خداوند است. امید نویسندگان مزمور نه در خوش بینی شخصی او، بلکه در کلام خدا استوار است (مزمور ۱۳۰: ۵). انتظار وفادارانه برای خداوند بیهوده نیست، زیرا پس از تاریکی شب، صبح رستگاری الهی فرا می رسد.

ببینید که چگونه دعای شخصی نویسندگان مزمور به استدعای کل جامعه تبدیل می شود (مزمور ۱۳۰: ۷، ۸). رفاه فرد از رفاه کل مردم جدا نیست. بنابراین، شخص فقط برای خود دعا نمی کند، بلکه برای جامعه نیز دعا می کند. به عنوان ایماندار، ما بخشی از یک جامعه هستیم و آنچه بر بخشی از جامعه تأثیر می گذارد، همه را تحت تأثیر قرار می دهد.

به این سؤال فکر کنید: «ای خداوند اگر گناهان ما را بیاد آوری چه کسی تبرئه خواهد شد؟» (مزمور ۱۳۰: ۳). این برای شما شخصا چه معنایی دارد؟ اگر خداوند شما را گناهکار مشخص کند چه نصیبی خواهید داشت؟

۲۵ بهمن

چهارشنبه

ستایش خداوند بزرگ و مهربان

مزمور ۱۱۳ و ۱۲۳ را بخوانید. دو جنبه مختلف شخصیت خدا که در این مزامیر به تصویر کشیده شده چیست؟

مزامیر ۱۱۳ و ۱۲۳ هر دو عظمت و رحمت خداوند را می ستایند. عظمت خداوند در کبرپایی نام او و در جایگاه رفیع تخت او آشکار می شود که فراتر از همه امت ها و بر فراز آسمان هاست. (مزمور ۱۱۳: ۴، ۵؛ مزمور ۱۲۳: ۱). «کیست مانده یهوه خدای ما؟» (مزمور ۱۱۳: ۵)، این بیانیه ایمان است که هیچ قدرتی در داخل یا خارج از جهان نمی تواند خدای اسرائیل را به چالش بکشد.

جایگاه رفیع دست نیافتنی که خداوند در آن ساکن است از طریق این واقعیت نشان داده می شود که خداوند مایل است «خود را فروتن کند» یا «خمیده شود تا آسمان ها و زمین را

ببیند» (نگاه کنید به مزمور ۱۱۳: ۶). ماندن خدا در اعلی مانع نمی شود که او آنچه را که در اینجا اتفاق می افتد نبیند. رحمت خداوند در آمادگی رثوفانه او برای مداخله در کار دنیا و نجات نیازمندان و فقیران از مشکلاتشان آشکار می شود. آشکار است که دست رثوف او از بندگانش کوتاه نیست، هرچند که محل سکونت او در آسمانهای دور است. عظمت و مراقبت خداوند که در برتری شگفت انگیز خداوند کاملاً قابل تشخیص نیست، در اعمال رحیمانه و شفقت خداوند آشکار می شود. نیازمندان، فقیران و ستمدیدگان ممکن است به طور مستقیم قدرت حاکمیت خدا را در تغییرات قابل توجهی که او می تواند به نفع آنها انجام دهد، تجربه کنند. خداوند متعال عظمت خود را با استفاده از قدرت خود برای رفعت بخشیدن محرومان آشکار می کند. هیچ منعی برای تقرب به خدا نیست، زیرا عظمت و برتری او این واقعیت را تغییر نمی دهد که او خالق و روزی دهنده آنهاست و مردم خادمان او و فرزندان محبوب وی هستند.

بنابراین، انگیزه و میل به عبادت نه تنها با عظمت خدا بلکه به واسطه نیکوئی های او نیز برانگیخته می شود. ستایش محدود به زمان و مکان نیست (مزمور ۱۱۳: ۲، ۳). عظمت و رحمت خدا در عیسی مسیح به بهترین وجه تجلی یافته است، که مایل بود از ملکوت خم شود و به اندازه مرگ بر صلیب پایین بیاید تا بشریت سقوط کرده را بالا برد (فیلیپیان ۲: ۶-۸). در اینجا، بر صلیب، از بزرگترین دلایل ممکن برای حمد و پرستش خداوند بخاطر آنچه که برای ما انجام داده است برخورداریم.

بر صلیب و اتفاقاتی که در آنجا برای شخص شما رخ داده است، تامل کنید. عیسی شما را از چه چیزی نجات داده است؟ چرا اینقدر مهم است که صلیب را در ذهن خود نگه دارید؟

۲۶ بهمن

پنجشنبه

هیچ یک از همه احسانهایش را فراموش مکن

مزمور ۱۰۳ را بخوانید. در اینجا رحمت خدا چگونه بتصویر کشیده شده است؟

مزمور ۱۰۳ برکات متعدد خداوند را برمی شمارد. برکات شامل «جميع احسانهای او» (مزمور ۱۰۳: ۲) برای یک زندگی شکوفاست (مزمور ۱۰۳: ۳-۶). این برکات ریشه در شخصیت بخشنده خدا و وفاداری او به عهدش با اسرائیل است (مزمور ۱۰۳: ۷-۱۸). خداوند ضعف و گذرا بودن

انسان را «به یاد می آورد» و برای قوم خود غمخوار است (مزامیر ۱۰۳: ۱۳-۱۷ را ببینید).
به یاد داشتن چیزی بیش از یک فعالیت شناختی صرف است. این شامل تعهدی است که در عمل بیان می شود: خدا قوم خود را نجات می دهد و حمایت می کند (مزمور ۱۰۳: ۳-۱۳).
تصاویر قدرتمند مزمور ۱۰۳: ۱۱-۱۶، عظمت بی اندازه فیض خدا را نشان می دهد که تنها با وسعت بی نهایت آسمان قابل مقایسه است (اشعیا ۵۵: ۹).

پس مردم چگونه باید به محبت خدا واکنش نشان دهند؟
اول، با متبارک خواندن خداوند (مزمور ۱۰۳: ۱، ۲).

متبارک خواندن عموماً به عنوان عملی برای اعطای منافع مادی و روحانی به کسی فهمیده می شود (پیدایش ۴۹: ۲۵، مزمور ۵: ۱۲). چون خداوند منشأ همه برکت هاست، انسان چگونه می تواند خداوند را برکت دهد؟ یک فرودست می تواند به عنوان وسیله ای برای سپاسگزاری یا ستایش از او برکت دهد (اول پادشاهان ۸: ۶۶، ایوب ۲۹: ۱۳). خداوند با اعطای خیریت به مردم برکت می دهد و مردم با ستایش نیکی های او، خداوند را برکت می دهند؛ یعنی به خاطر شخصیت بخشنده اش او را حرمت می نهند.

دوم، با یادآوری تمامی احسانهای او و عهد او (مزمور ۱۰۳: ۲، ۱۸-۲۲)، درست همانطور که خداوند وضعیت ضعیف انسان و عهد خود را با قوم خود به یاد می آورد (مزمور ۱۰۳: ۳-۱۳) که یادآوری یک جنبه حیاتی از رابطه بین خدا و قومش می باشد. همانطور که خداوند وعده های خود را به مردم یادآوری می کند، مردم نیز مدیون هستند که وفاداری خداوند را به یاد آورند و با محبت و اطاعت به خداوند پاسخ دهند.

با در نظر گرفتن این ایده، بیان این سخنان معروف الن جی وایت بسیار مناسب است: «بجاست که هر روزه ساعتی را در تفکر و تعمق کردن به زندگی مسیح سپری کنیم و برای این کار باید جزء به جزء آن را بررسی کرده و تمام صحنه های زندگی او به ویژه روزهای آخر را از مقابل دیدگان خود بگذرانیم و همانطور که به عظمت فداکاری او که برای نجات ما انجام شد فکر می کنیم، ایمان و توکل ما به او استوارتر و علاقه ما نسبت به او برانگیخته خواهد شد و بدین ترتیب با روح او عمیق تر مرتبط خواهیم شد. و سرانجام اگر بخواهیم نجات او را دریافت کنیم، باید درس توبه و فروتنی را در پای صلیب او بیاموزیم.» - آرزوی اعصار، صفحه ۸۳.

جمعه

۲۷ بهمن

اندیشه ای فراتر: از نوشته های الن جی وایت فصل «نیاز گناهکار به مسیح»، صفحات

۱۷ - ۲۲ از کتاب گامهایی بسوی نور را بخوانید.

در مزامیر، صداهاى قوم خدا با تکرار ترجیع بند «رحمت او برقرار است تا ابدالابد» در تجلیل از محبت ابدی خدا یکی می شوند (مزمور ۱۰۶: ۱؛ مزمور ۱۰۷: ۱؛ مزمور ۱۱۸: ۱-۴، ۲۹). مزمور ۱۳۶). عدم ستایش خدا به معنای فراموش کردن تمامی احسانهای اوست، که عدم قدردانی از موهبت های خداست. تنها کسانی که شکرگزاری می کنند فراموش نمی کنند. فکر کردن و صحبت کردن در مورد خدا ستایش او نیست. ستایش زمانی آغاز می شود که کسی عظمت و کبریایی و کارهای خدا را با ستایش از نیکی، رحمت و حکمت او پاسخ داده و

تصدیق کند.

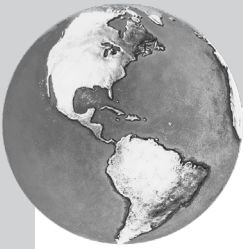
اعتراف قلبی به رحمت پایدار خداوند زمانی برجستگی می یابد که به یاد بیاوریم که خواست خدا - یعنی محبت و وفاداری به عهد او - در میان گناه و طغیان انسان علیه خدا، راسخ بوده و تغییرناپذیر است.

«ما در برابر او گناه کرده‌ایم و سزاوار لطف او نیستیم. با این حال او خود شگفت‌انگیزترین درخواست را بر لبان ما نهاده است: «وعده‌های خود را به یادآور و از ما متنفر نباش، اورشلیم، جایگاه تخت پر جلال خود را رسوا نکن. پیمان خودت را با ما نشکن» (ارمیا ۱۴: ۲۱). هنگامی که ما نزد او می‌آییم و به بی‌لیاقتی و گناه خود اعتراف می‌کنیم، او با خود عهد کرده است که به فریاد ما توجه کند. حرمت بارگاه او برای کلامش برای محقق کلامش برای ما بخطر افتاده است.» - مرجع زیر: Ellen G. White, Christ's Object Lessons, p. 148.

تجربه اینکه خدا نسبت به مزمورنویس ترحم داشته است (مزمور ۱۰۳: ۲) نویسنده مزمور را تشویق می‌کند که بگوید: «خداوند، عدالت را برای مظلومان بجا می‌آورد و از حق ایشان دفاع می‌کند» (مزمور ۱۰۳: ۶). بنابراین، هدف نهایی از شهادت شخصی نویسنده مزمور، و ستایش رحمت خدا در زندگی اش، اطمینان بخشیدن به دیگران از محبت خداوند است تا آنها نیز بتوانند قلب خود را به روی خدا بکشایند و فیض نجات دهنده او را دریافت کنند و خدا را ستایش کنند. (مزمور ۹: ۱۱، ۱۲؛ مزمور ۲۲: ۲۲-۲۷؛ مزمور ۶۶: ۱۶).

سوالاتی برای بحث:

۱. پیامدهای عملی این واقعیت که رحمت خدا برای نجات مردم ابدی است چیست؟ چرا این بدان معنا نیست که می‌توان به گناه ادامه داد زیرا رحمت خدا برای همیشه است؟
۲. چگونه می‌توانیم بخشش گناهانمان توسط خداوند را با ایده داوری خدا در مورد گناه قیاس کرده و بفهمیم؟
۳. چگونه عبارت رحمت خدا در عهد جدید، با آنچه در مزامیر آمده، مطابقت دارد؟ (افسسیان ۲: ۴ و ۵؛ اول تیموتائوس ۱: ۱۶؛ تیتس ۳: ۵؛ عبرانیان ۴: ۱۶).

بار گران برداشته می‌شود (قسمت ۳)

نوشته: اندرو مک چسنی

در یک غروب جمعه، سکول بیرون از خوابگاه پسران در دبیرستان خود در شهر ساریوو، پایتخت کشور بوسنی و هرزگوین در کمین پتری که به او توهین کرده بود، نشسته بود و قصد داشت او را کتک بزند.

همانطور که منتظر بود، یکی از دوستانش به او کنیاک تعارف کرد. او آنقدر نوشید تا در حالت مستی بیهوش شد. صبح روز بعد، او می‌دانست که دوستانش او را به خاطر نگرافتن انتقام، بی‌رحمانه مسخره و دست خواهند انداخت. او تصمیم گرفت تمام روز پنهان شود.

اما کجا؟ سپس دعوت معلم ادونتیسست خود برای رفتن به کلیسا را به یاد آورد. صبح روز شنبه بود.

موهای سکول نامرتب و کثیف بود. یک ماه بود که حمام نکرده بود. نفسش بوی الکل می‌داد، با اینحال، او به کلیسا رفت. وقتی رسید با دقت دنبال جایی برای نشستن گشت. او شنیده بود که ادونتیسست‌ها هر هفته «سبت خوشی» را با بی‌بند و باری جنسی، جشن می‌گیرند، و نمی‌خواست او را در کنار یک مادر بزرگ پیر! ببینند. با دیدن یک زن جوان جذاب، نزدیک او نشست.

وقتی کشیش کلیسا شروع به موعظه کرد، دهان سکول از تعجب باز ماند. کشیش به سوالاتش در مورد خدا و جهنم پاسخ‌های کتاب مقدسی می‌داد. بار بزرگی از قلبش برداشته شد چون شنید که خدا در واقع محبت است (اول یوحنا ۴: ۸)، او مشتاق است، هر گناهکاری را نجات دهد (لوقا ۱۹: ۱۰) و گناهکاران را به جهنم ابدی خواهد انداخت (ملاکی ۴: ۱، ۳؛ مزمور ۳۷: ۱۰، ۱۱).

پس از موعظه، شخصی سکول را به جلسات بشارتی دعوت کرد و او رفت. در پایان جلسات، او از کشیش کلیسا پرسید: «لطفاً به من بگویید که به انجام چه کاری مجاز و چه کاری مجاز نیستم؟»

کشیش گفت: «تو می‌توانی هر کاری بخواهی انجام دهی.»

سکول گفت: «به این صورت نه. به من با شرح جزئیات بگویید که چه کاری

می توانم و چه کاری نمی توانم، انجام دهم».

کشیش گفت: «تو دیگر نمی توانی در روز سبت کار کنی».

«بسیار خوب».

«تو دیگر نمی توانی در روز شنبه به مدرسه بروی».

«بسیار خوب».

«دیگر نمی توانی دعوا کنی».

«بسیار خوب».

«تو نمی توانی گوشت ناپاک بخوری».

«بسیار خوب»، من گوشت ناپاک نخواهم خورد»

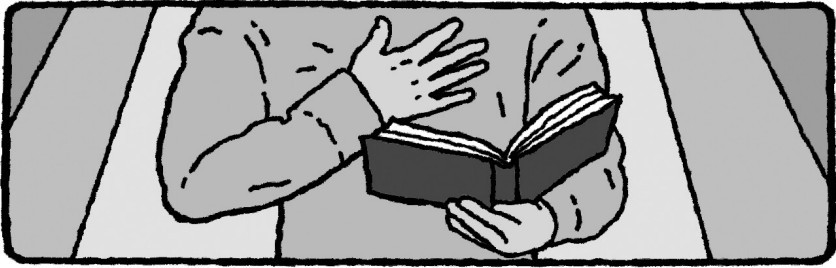
«در واقع، ما به تو پیشنهاد می کنیم که اصلاً گوشت نخوری».

«باشه، من دیگر گوشت نمی خورم».

از آن روز به بعد، سکول هرگز در روز شنبه کار نکرد و به مدرسه نرفت. او هرگز دعوا نمی کرد و هرگز گوشت نمی خورد. او شش ماه بعد، در سن ۱۸ سالگی غسل تعمید گرفت. او تعالیم ادونتیسست ها را در همانجا پذیرفت؛ همه اینها به این دلیل بود که سؤالات او در مورد خدا و جهنم از کتاب مقدس پاسخ داده شده بود.

سکول سکولیج یک کارآفرین مرفه و یک ادونتیسست روز هفتم وفادار در کشور مونته نگرو است. ادامه داستان او را هفته آینده خواهید خواند. از شما برای هدایای بشارتی مدرسه سبت که به گسترش خبر بازگشت قریب الوقوع عیسی در مونته نگرو و در سراسر جهان کمک می کند، سپاسگزاریم.

حکمت برای عادلان زنده

بعد از ظهر سبت

برای مطالعه این هفته بخوانید: مزمور ۱: ۱۱۹ - ۱۶، مزمور ۹۰، یوحنا ۳: ۱۶، مزمور ۹۵: ۷ - ۱۱، مزمور ۱۴۱، مزمور ۱۲۸.

آیه حفظی: «پس ما را بیاموز تا روزهای خود را بشماریم، تا دلی خردمند حاصل کنیم» (مزمور ۹۰: ۱۲).

همانطور که دیدیم، فیض خدا آموزش را مهیا می‌سازد و قلبی نو در گناهکارِ تواب می‌آفریند که اینک با ایمان زندگی می‌کند. کلام خدا نیز رهنمودهایی برای زندگی عادلانه ارائه می‌نماید (مزمور ۹۰: ۱۶). رعایت احکام خدا به هیچ وسیله رعایت مقررات قانون مدار نیست بلکه حیات در رابطه ای صمیمانه و نزدیک با خداست، یعنی یک زندگی سرشار از برکات (مزمور ۱: ۱۱۹ و ۲: مزمور ۱۲۸). با این حال، زندگی فرد پارسا بدون وسوسه نخواهد بود. گاهی اوقات فرد پارسا می‌تواند با ماهیتِ موزیانه گناه وسوسه شود (مزمور ۱۴۱: ۲ - ۴) و حتی در وسوسه سقوط کند. خدا زمانهایی را برای آزمون قرار داده است تا بگذارد که فرزندان وفادار (یا بی وفا) مشخص شوند. اگر فرزندان خدا به دستورات و پندهای خدا توجه کنند، ایمانشان خالص خواهد شد و اعتماد آنان به خداوند تقویت خواهد گردید. حکمت برای زندگی صالحانه از طریق زندگی پویا با خدا در میان وسوسه ها و چالش ها به دست می‌آید. بنابراین، خدا دعایی به ما می‌آموزد که روزهایمان را بشماریم تا بتوانیم قلبی خردمند به دست آوریم (مزمور ۹۰: ۱۲)، که حاکی از تعهد مداوم به گام برداشتن با وفاداری نسبت به خداوند است.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت ۵ اسفند - ۲۴ فوریه آمادگی داشته باشید.

کلام تو را در دل خود مخفی داشتم

مزمور ۱۱۹: ۱ - ۱۶، ۱۶۱ - ۱۶۸ را بخوانید. چطور باید فرامین خداوند را نگاه داریم و چه برکاتی از آن حاصل می شود؟

کتاب مقدس زندگی روزانه را به مثابه زیارت («گام برداشتن») با خدا در مسیر عدالت به تصویر می کشد. زندگی ایمانی با گام برداشتن «در احکام خداوند حفظ می شود» (مزمور ۱۱۹: ۱) و «با گام برداشتن در نور سیمای تو» (مزمور ۸۹: ۱۵). اینها به هیچ طریق دو طریق متفاوت نیستند. گام برداشتن در نور سیمای خدا دلالت بر نگاه داشتن احکام خدا دارد. بطور برابر، «گام برداشتن در احکام» خداوند شامل جستجوی خدا با تمامی دل است (مزمور ۱۱۹: ۱ و ۲ و ۱۰).

«کمال در طریقت» یا پاکی و بی عیبی در زندگی، راه دیگری است که مزامیر زندگی عادلانه را توصیف می کند. «بی عیبی»، قربانی را شرح می دهد که «نقصی ندارد» و برای خدا قابل قبول است (خروج ۱۲: ۵). به همین ترتیب، زندگی فرد عادل، که یک قربانی زنده است (رومیان ۱۲: ۱)، باید با علاقه به گناه آلوده نشود. زندگی وقف شده به خدا نیز «کمال در طریقت» است، به این معنی که شخص مسیر درستی را در زندگی در پیش می گیرد که مورد رضایت خداست (مزمور ۱۰۱: ۲، ۶؛ همچنین مزمور ۱۸: ۳۲ را ببینید).

نگاه داشتن احکام خدا هیچ ربطی به رعایت قانون مدارانه احکام الهی ندارد. برعکس، شامل «درک خوب» از تفاوت بین درست و نادرست و خوب و بد است (مزمور ۱۱۱: ۱۰؛ اول تواریخ ۲۲: ۱۲ را نیز ببینید)، و شامل کلیت شخص می شود، نه صرفاً اعمال ظاهری. «بی عیب» بودن، نگاه داشتن احکام خدا و جستجوی خدا با تمامی دل، نگرش‌هایی جدانشدنی در زندگی هستند (مزمور ۱۱۹: ۱، ۲).

احکام خدا، مکاشفه اراده خدا برای جهان است. آن مکاشفه‌ها به مردم یاد می دهند که چگونه خردمند شوند و در مسیر آزادی و صلح زندگی کنند (مزمور ۱۱۹: ۷-۱۱، ۱۳۳). نویسنده مزمور از احکام محظوظ است، زیرا احکام به او اطمینان می بخشد که خدا وفادار است (مزمور ۱۱۹: ۷۷، ۱۷۴).

«کسانی که احکام تو را دوست می دارند، هیچ چیز نمی تواند باعث لغزش آنها بشود» (مزمور ۱۱۹: ۱۶۵). عبارت لغزش، سقوط اخلاقی را به تصویر می کشد. کلام خدا به عنوان چراغی در مقابل پاهای نویسنده مزمور است (مزمور ۱۱۹: ۱۰۵)، و ما را از وسوسه‌ها محافظت می کند (مزمور ۱۱۹: ۱۱۰).

مسیح چگونه قدرت کلام خدا را در زندگی خود نشان داد (متی ۴: ۱-۱۱)؟ این مطلب در باره قدرتی که ثمره قلب مطیع به احکام خدا است، چه می گوید؟

۳۰ بهمن

دوشنبه

به ما بیاموز که روزهایمان را بشماریم

مزمور ۹۰، مزمور ۱۰۲: ۱۱ و مزمور ۱۰۳: ۱۴ - ۱۶ را بخوانید. مانع و مشکل بشر چیست؟

وجود انسان سقوط کرده در پرتو ابدیت، همچون بخاری بیش نیست. هزار سال در نظر خدا «مثل نگهبانی در شب» است که سه یا چهار ساعت به طول می انجامد (مزمور ۹۰: ۴). در مقایسه با زمان الهی، عمر انسان همچون نسیمی گذراست (مزمور ۹۰: ۱۰). قوی ترین انسانها مشابه ضعیف ترینها در میان گیاهان هستند (مزمور ۹۰: ۵، ۶؛ مزمور ۱۰۳: ۱۵، ۱۶). با این حال، حتی آن زندگی کوتاه نیز پر از زحمت و اندوه است (مزمور ۹۰: ۱۰). حتی افراد بی دین که هیچ اعتقادی به خدا ندارند، برای کوتاهی زندگی اندوه و ناله می کنند، به ویژه برغم ابدیتی که وجود دارد و می دانند که بدون آنها ادامه می یابد.

مزمور ۹۰، مصیبت انسانی را در چارچوب مراقبت خداوند از مردم به عنوان خالق آنها قرار می دهد. خداوند در تمامی نسلها مسکن قوم خود بوده است (مزمور ۹۰: ۱، ۲). کلمه عبری خانه، «مسکن»، خداوند را به عنوان سرپناه یا پناهگاه قومش نشان می دهد (مزمور ۹۱: ۹). خداوند خشم عادلانه خود را مهار می کند و فیض خود را دوباره می افزایش دهد. نویسنده مزمور فریاد بر می آورد: «کیست که شدت خشم تو را می داند؟» (مزمور ۹۰: ۱۱)، که دلالت بر این دارد که هیچ کس تا به حال تأثیر کامل خشم خدا در برابر گناه را تجربه نکرده است، و بنابراین امیدی برای مردم وجود دارد که توبه کرده و خرد و حکمت لازم برای زندگی عادلانه را بدست آورند.

حکمت در کتاب مقدس نه تنها نشان فهم و ذکاوت، بلکه حرمت به خدا را نشان می دهد. حکمتی که نیاز داریم این است که بدانیم چگونه «روزهای خود را بشماریم» (مزمور ۹۰: ۱۲). اگر بتوانیم روزهایمان را بشماریم، بدین معنی است که روزهایمان محدود است و اینکه ما این محدودیت را درک می کنیم. خردمندانه زیستن یعنی زیستن با آگاهی از گذرا بودن زندگی، که به ایمان و اطاعت می انجامد. این حکمت تنها از طریق توبه (مزمور ۹۰: ۸، ۱۲) و عطایای

بخشش، شفقت و رحمت خداوند به دست می آید (مزمور ۹۰: ۱۳، ۱۴). مشکل بنیادین ما از این واقعیت که ما به عنوان انسان آفریده شده ایم ناشی نمی شود، بلکه در گناه و از آنچه گناه در دنیای ما به وجود آورده ریشه دارد. اثرات ویرانگر آن در همه جا و در هر فردی دیده می شود. شکر عیسی که با این وجود، راهی برای ما ایجاد نمود که خارج از مانع بشری است (یوحنا ۱: ۲۹، یوحنا ۳: ۱۴-۲۱). در غیر اینصورت درکل امیدی برایمان وجود نداشت.

فارغ از این که زندگی ما چقدر زود گذر است، چه وعده ای در عیسی داریم؟ (یوحنا ۳: ۱۶ را ببینید). بدون او چه امیدی خواهیم داشت؟

۱ اسفند

سه شنبه

آزمون خداوند

مزمور ۸۱: ۷ و ۸، مزمور ۹۵: ۷-۱۱ و مزمور ۱۰۵: ۱۷-۲۲ را بخوانید. در این آیات، آزمون الهی شامل چه چیزهایی است؟

مریبه مکانی است که اسرائیل، خدا را با به چالش کشیدن وفاداری و قدرت او برای تأمین نیازهای آنها آزمایش کرد (خروج ۱۷: ۱-۷؛ مزمور ۹۵: ۸، ۹). مزمور ۸۱، بطور بالعکس مطلب جالبی می گوید و همان واقعه را اینگونه تفسیر می کند که خدا اسرائیل را آزمایش کرد (مزمور ۸۱: ۷). و مردم با نافرمانی و عدم اعتمادشان (مزمور ۸۱: ۱۱)، در آزمون خدا مردود شدند. اشاره به مریبه پیامی دوگانه دارد. اولاً، قوم خدا نباید اشتباهات نسل های گذشته را تکرار کند. در عوض، آنها باید به خدا اعتماد کنند و در راه او گام بردارند (مزمور ۸۱: ۱۳). ثانیاً، اگرچه مردم در آزمون شکست خوردند، اما هنگامی که با مشکل مواجه شدند، خدا به داد آنها رسید (مزمور ۸۱: ۷). فیض نجات دهنده خداوند در گذشته، اطمینانی از فیض خدا را به نسل های جدید می دهد.

مزمور ۱۰۵ نشان می دهد که آزمونها ابزار خدا برای امتحان اعتماد یوسف به کلام خدا در مورد آینده اش بود (پیدایش ۳۷: ۵-۱۰، مزمور ۱۰۵: ۱۹). واژه تساراپ عبری، «آزموده شده»، در آیه ۱۹، حس «پاکسازی»، «تصفیه» یا «خلوص» را بیان می کند. بنابراین، هدف خداوند از امتحان ایمان یوسف، رفع هر گونه شک و تردید در وعده خدا و تقویت اعتماد یوسف به هدایت خدا بود.

هدف تأدیب الهی، تقویت فرزندان خدا و آماده ساختن آنها برای تحقق وعده است، همانطور که در مثال یوسف نشان داده شده است (مزمور ۱۰۵: ۲۰-۲۲).
با این حال، نپذیرفتن رهنمود خداوند به سرکشی و سخت شدن قلب انسان لجوج می انجامد.

خدا اطاعت سریع و بی چون و چرا از احکام خود را ملزم می دارد. اما مردم از خدعه های شیطان در خواب غفلت بوده یا کرخت شده اند، او که در گوش آنان بهانه آوری و طفره رفتن را نجوا می کند و بر آنها چیره می شود تا تردید کنند، همانطور که در باغ عدن به حوا می گوید: «یقیناً نخواهی مرد». نافرمانی نه تنها قلب و وجدان فرد تقصیرکار را سخت می کند، بلکه منجر به فساد ایمان دیگران می شود. چیزی که در ابتدا برای آنها بسیار اشتباه به نظر می رسید، به تدریج با حضور مداوم در مقابل آنها وجهه خود را از دست می دهد، تا اینکه در نهایت سؤال می کنند که آیا واقعاً گناه است یا نه و بطور ناخودآگاه در همان خطا سقوط می کنند. - مرجع زیر: — Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 4, p. 146.

تجربه خود شما در مورد اینکه چگونه گناه قلب را سخت می کند چه بوده است؟ چرا آن اندیشه باید ما را به صلیب هدایت کند، جایی که بتوانیم قدرت اطاعت را بیابیم؟

۲ اسفند

چهارشنبه

فریبکاری طریقه بدکاران

مزمور ۱۴۱ را بخوانید. نویسنده مزمور برای چه چیزی دعا می کند.

مزمور ۱۴۱ دعا کردن برای محافظت در برابر وسوسه از درون و بیرون است. نویسنده مزمور نه تنها توسط خدعه های بدکار به خطر افتاده (مزمور ۱۴۱: ۹ و ۱۰) بلکه همچنین وسوسه شده است تا به بدکاری بپردازد. اولین نقطه ضعف، کنترل زبان است و نویسنده مزمور دعا می کند که خداوند مراقب دهان او باشد (مزمور ۱۴۱: ۳). این تصویر اشاره ای به نگهبانی دروازه های شهر دارد که در دوران کتاب مقدس از شهر محافظت می کردند.

وسوسه نیز این است که آیا فرزند خدا به نصیحت پارسایان تسلیم خواهد شد یا توسط خوراکی های لذیذ شیرین وسوسه می شود (مزمور ۱۴۱: ۴، ۵). نویسنده مزمور قلب خود را به عنوان یک تهدید اصلی به تصویر می کشد زیرا نبرد واقعی در آنجا اتفاق می افتد. فقط دعای بی وقفه با اعتماد کامل و فداکاری به خدا می تواند فرزند خدا را از وسوسه نجات دهد (مزمور ۱۴۱: ۲).

مزمور ۱: ۱ و مزمور ۴: ۱۴۱ را بخوانید. چگونه شخصیت به رشد حيله گر وسوسه در اينجا به تصوير کشيده شده است؟

مزمور ۴: ۱۴۱ ماهيت رو به رشد وسوسه را به تصوير مي کشد. اولاً قلب به شرارت گرايش دارد. دوم، اعمال شيطاني انجام مي دهد (زبان عبري بر ويژگي تکراري عمل تأکيد مي کند). ثالثاً، قلب از غذاهای لذیذ بدکاران مي خورد، يعني اعمال بد آنها را به عنوان امري پسندیده قبول مي کند.

به همين صورت، در مزمور ۱: ۱، وسوسه مي آيد تا فرزند خدا را از گام برداشتن در مسير خداوند باز دارد، زيرا او را وادار مي سازد تا با شيرين گام بردارد، در مسير گناهکاران بایستد، و در نهايت، با استهزا کنندگان مراوده کند. گناهکاران، شرير و استهزا کننده: ما نبايد مانند آنها باشيم و اجازه ندهيم تا ما را از خداوند دور کنند.

مزامير ماهيت رو به رشد، جذاب و حيله گر وسوسه را توصيف مي کند، که بر اين واقعيت تأکيد مي کند که تنها وابستگي کامل به خداوند مي تواند پيروزي فرد را تضمين کند. مزامير بر اهميت کلماتي که شخص در ميان وسوسه صحبت مي کند و گوش مي دهد، تأکيد مي کند. سرانجام عادلان و شيرين بايد به مردم بياموزد که از خدا حکمت بطلبند (مزمور ۱: ۴-۶، مزمور ۱۴۱: ۸-۱۰). با اين حال، در هر دو مزمور، تأييد نهايي فرزندان خدا موکول به آینده خواهد بود. اين بدان معناست که ايمانداران فراخوانده مي شوند تا با شکیبائي به خدا اعتماد و در انتظار او باشند.

۳ اسفند

پنجشنبه

برکات زندگي عادلانه

مزمور ۱: ۱ - ۳، مزمور ۱۱۲: ۱ - ۹ و مزمور ۱۲۸ را بخوانید. برای کسانی که خداوند را حرمت بدارند چه برکت هايي وعده داده شده است؟

از ميان بسياري از برکات وعده داده شده به کسانی که به خداوند احترام مي گذارند، آرامش شايد يکي از بزرگترين آنها باشد. مزمور باب ۱ عادلان را به درختي تشبيه مي کند که در

کنار نهرهای آب کاشته شده است، درختی که میوه‌های خود را در فصل می‌دهد و برگ‌هایش پژمرده نمی‌شود (مزمور ۱: ۳؛ ارمیا ۱۷: ۷، ۸؛ حزقی ۴۷: ۱۲). این تشبیه سرچشمه همه برکات را مشخص می‌کند، یعنی ماندن در محضر خداوند در حرم مقدس او و برخورداری از ارتباط بی‌وقفه و محبانه با خداوند. بر خلاف شیرینان که به صورت کاه، بدون ثبات، بی‌مکان و بی‌آینده به تصویر کشیده می‌شوند، عادلان مانند درختی پربار با ریشه، مکانی نزدیک به خدا و با حیات جاودان هستند.

مزمور ۱۲۸: ۲، ۳ برکات پادشاهی مسیحایی را تداعی می‌کند، جایی که نشستن در زیر درخت انگور و انجیر، نماد صلح و کامرانی است (میکا ۴: ۴). برکت صلح بر اورشلیم (مزمور ۱۲۲: ۶-۸؛ مزمور ۱۲۸: ۵، ۶) امید به مسیح را متبادر می‌سازد که شرارت را پایان خواهد داد و صلح را به جهان باز می‌گرداند.

«در کتاب مقدس، میراث نجات‌یافته «وطن» نامیده می‌شود. عبرانیان ۱۱: ۱۴-۱۶. در آنجا شبان آسمانی گله خود را به چشمه‌های آبهای زنده هدایت می‌کند. درخت حیات هر ماه میوه خود را می‌دهد و برگهای درخت برای خدمت به ملت هاست. نهرهای همیشه روان، شفاف مانند بلور، و در کنار آنها درختان در حال تکان سایه‌های خود را بر مسیرهایی که برای فدیة یافتگان خداوند آماده شده‌اند، می‌اندازند. در آنجا دشت‌های وسیع به تپه‌هایی زیبا منتهی می‌شوند و کوه‌های خدا قلعه‌های رفیع خود را برافراخته‌اند. قوم خدا که زائر و برای مدتها سرگردان بوده‌اند در آن دشت‌های آرام، در کنار آن نهرهای زنده خانه‌ای خواهند یافت.» Ellen G. White, The Great Controversy, p. 675.

عهد جدید تحقق این امید را در ظهور دوم مسیح و خلقت جهانی جدید توصیف می‌کند (متی ۲۶: ۲۹، مکاشفه ۲۱). بنابراین، در حالی که عادلان برکات بسیاری را در این زندگی دریافت می‌کنند، زمانی که ملکوت خدا در آخر زمان به طور کامل بازبایی شود، کمال فیض خدا در انتظار آنهاست.

چرا صلیب، و آنچه در آنجا اتفاق افتاد، تضمین وعده‌های موجود در عهد جدید است که خدا برای ما در نظر گرفته است؟ چگونه می‌توانیم از آن وعده‌ها حتی همین الان آرامش یابیم؟

۴ اسفند

جمعه

اندیشه‌ای فراتر: در این ایام مدرن، بدست آوردن خرد و حکمت بنظر مقبول تر از دست یافتن به شادمانی و خوشی نیست. مردم در عوض شادی را بر حکمت ترجیح می‌دهند. با این حال آیا می‌توانیم بدون حکمتِ خدایی، زندگی شاد و رضامندی داشته باشیم؟ مزامیر بوضوح می‌گویند که چنین چیزی ممکن نیست. خبر خوش این است که از ما خواسته نشده است تا بین حکمت و شادی یکی را انتخاب کنیم. خرد و حکمت الهی شادی حقیقی را ببار می‌آورد.

مثالی ساده از زبان عبری می‌تواند این نکته را بتصویر بکشد.

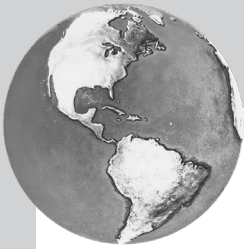
در زبان عبری واژه زوج «گام» (آشوری) خیلی شبیه واژه «شادی» (آشوری) است. گرچه این ارتباط را در ترجمه از دست می دهیم با این حال پیامی قدرتمند را انتقال می دهد: «گامها» بی که در مسیر خدا نگاه داشته شود به زندگی «شاد» می انجامد (مزمور ۱: ۱، مزمور ۱۷: ۵، مزمور ۳۷: ۳۱، مزمور ۴۴: ۱۸، مزمور ۸۹: ۱۵، مزمور ۱۱۹: ۱). در کتاب مقدس نه حکمت و نه شادی مفاهیم انتزاعی نیستند بلکه تجربه ای واقعی می باشند.

آنها در ایجاد رابطه با خدا یافت می شوند که عبارت است از احترام، ستایش، قدرت یافتن و اعتماد به خدا. مزمور ۲۵: ۱۴ می گوید که «محرم اسرار خداوند، ترسندگان اویند؛ او عهد خویش را بدیشان می نماید».

«خدا را به خاطر تصاویر درخشانی که به ما ارائه کرده سپاسگزاریم. بیایید تضمین های پربرکت محبت او را گرد هم بیاوریم، تا بتوانیم پیوسته به آنها بنگریم: پسر خدا تخت پدرش را ترک می کند، الوهیت خود را با انسانیت می پوشاند تا انسان را از چنگ قدرت شیطان نجات دهد. پیروزی او از جانب ما، ملکوت را به روی انسان ها می گشاید، سرای حضوری را که خدا در آن جلال خود را آشکار می کند، بر دیدگان انسان آشکار می کند. نژاد سقوط کرده از گودال ویرانی که گناه آن را در آن فرو برده بود، برخاسته و دوباره با خدای بیکران ارتباط برقرار کرده، و آزمون الهی را از طریق ایمان به نجات دهنده ما تحمل کرده، لباس عدالت مسیح را پوشیده و به تخت او رفعت می یابد. اینها تصاویری هستند که خدا از ما می خواهد که به آنها فکر کنیم.» - مرجع زیر: Ellen G. White, Steps to Christ, p. 118

سوالاتی برای بحث:

۱. چگونه کلام خدا می تواند منبع شادی فرد باشد و نه صرفاً آموزش؟ چگونه تغذیه از کلام خدا با ماندن در کلام عیسی مسیح مرتبط است؟ (یوحنا ۱: ۱؛ یوحنا ۱۵: ۵، ۷).
۲. وقتی مردم آگاهانه و پیوسته تعالیم خدا را رد کنند چه اتفاقی می افتد (مزمور ۸۱، مزمور ۹۵)؟ به نظر شما چرا این اتفاق می افتد؟
۳. چرا گاهی راه بدکاران از نصیحت نیکوکاران پسندیده تر جلوه می کند؟ (مزمور ۱۴۱)؟ یعنی، چگونه با این واقعیت ظاهری که اغلب اوقات به نظر می رسد که افراد شرور خیلی خوب عمل می کنند، کنار بیاییم؟

مهمانی خداحافظی روز سبت (قسمت ۴)

نوشته: اندرو مک چسنی

دو هفته پس از غسل تعمید سکول، جنگ بوسنی شروع شد. سکول از دبیرستان شبانه روزی خود در شهر ساریوو، پایتخت بوسنی و هرزگوین فرار کرد، و به مدت ۱۵ روز در جایی مخفی شد.

وقتی او برای گرفتن وسایلش به خوابگاه بازگشت، متوجه شد که ساختمان توسط سربازان به آتش کشیده شده است. کتابخانه کوچکی از کتابهای مذهبی را که او در طی جستجوی حقیقت جمع‌آوری کرده بود، به زمین انداخته و به آتش کشیده بودند. او همه چیزش را از دست داده بود، پس به روستای خود در مونت نگر و بازگشت.

خبر پیوستن سکول به کلیسای ادونتیست روز هفتم برای خانواده او خبر خوشایندی نبود. پدرش نمی‌توانست بفهمد چرا او دیگر گوشت نمی‌خورد و او را نزد پزشک برد. مادرش فکر می‌کرد او طلسم شده است و از کسی که در کار جادو و طلسم بود، کمک گرفت. هنگامی که همه تلاش‌های آنها با شکست روبرو شد، سکول را برای خدمت در ارتش فرستادند. سال ۱۹۹۲ بود و جنگ بوسنی در جریان بود. به خدمت سربازی گرفتن او برای فرستادن او به جنگ بود.

در آن روزها، خانواده‌ها جشن‌های بزرگی را برای تازه سربازان برگزار می‌کردند. والدین سکول یکی از روزهای سبت ماه دسامبر را برای جشن پسرشان در نظر گرفتند. دویست نفر مهمان داشتند اما سکول به کلیسا رفت.

وقتی آفتاب زمستان حدود ساعت ۴ بعد از ظهر غروب کرد، او به خانه بازگشت. نمی‌دانست چه چیزی انتظارش را می‌کشد. او فکر می‌کرد همه اقوامشان از سراسر کشور و همینطور خارج از کشور، به خانه‌شان می‌آیند، اما او نه تنها به خاطر دیر آمدن به مهمانی خود، بلکه به خاطر بی‌احترامی به میهمانان به عنوان نوه بزرگ خانواده، با انتقاد مواجه شد.

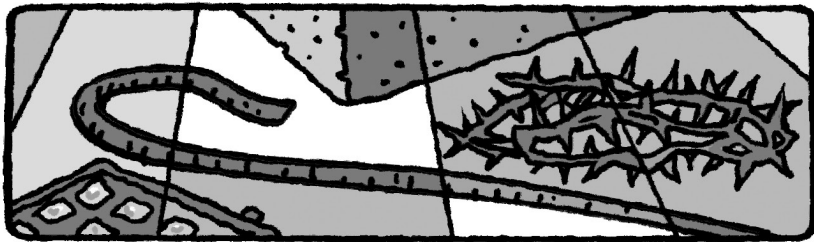
سکول پدر بزرگ را در ایوان جلویی خانه پیدا کرد و پرسید: مهمان‌ها آمده‌اند؟».

پدر بزرگش پاسخ داد «خیر».

سکول با تعجب پرسید: «نیامده اند؟».
پدر بزرگش دوباره تکرار کرد: «خیر».
سکول پرسید: «چطور ممکن است؟».
پدر بزرگ پاسخ داد «هیچ کس نمی داند».
سپس کم کم مهمان‌ها آمدند. سکول از آنها پرسید: «چرا الان می آید؟»، همه
پاسخ‌های یکسان دادند: «یکی به ما گفت که بعد از ساعت ۵ بعد از ظهر بیاییم».
سکول پرسید: «کی به شما گفت؟».
هیچ کس نمی دانست.
در آن لحظه سکول فهمید که خدا از او محافظت خواهد کرد. او به
سربازی رفت.

سکول سکول‌یچ یک کارآفرین مرفه و یک ادونتستی وفادار روز هفتم در کشور
مونته نگرو است. ادامه داستان او را هفته آینده خواهید خواند. از شما برای
هدایای بشارتی مدرسه سبت که به گسترش خبر بازگشت قریب الوقوع عیسی در
مونته نگرو و در سراسر جهان کمک می کند، سپاسگزاریم.

متبارک باد آن که به نام خداوند می آید

بعد از ظهر سبت

برای مطالعه این هفته بخوانید: مزمور ۲۳؛ یوحنا ۱۰: ۱۱ - ۱۵؛ مزمور ۲۲؛ مزمور ۸۹؛ ۲۷ - ۳۲؛ کولسیان ۱: ۱۶؛ مزمور ۲؛ عبرانیان ۷: ۲۰ - ۲۸.

آیه حفظی: سنگی را که معماران رد کردند، همان سر زاویه شده است. این از جانب خداوند شده و در نظر ما عجیب است» (مزمور ۱۱۸: ۲۲ و ۲۳).

مزامیر درباره شخص مسیح و خدمت او شهادت می دهد. تقریباً تمام جنبه های کار او در نقشه نجات در مزامیر دیده می شود. زندگی و کار مسیح به روش های گوناگونی در مزامیر غالباً با دقتی چشمگیر از پیش ترسیم و پیش بینی شده است.

موضوعاتی که در مزامیر آشکار شده عبارتند از الوهیت مسیح، فرزندی او، اطاعت او، غیرت او برای معبد خدا، هویت او به عنوان شبان نیکو، خیانت شدن به او، رنجهای او، شکسته نشدن استخوان های او، مرگ او، قیام، معراج، کهنات، و سلطنت همه چیز در آنجا قید گردیده، همانطور که قرن ها قبل از ظهور عیسی در جسم پیش بینی شده بود.

برای نمونه، جای شگفتی نیست که عیسی هنگامی با دو تن از حواریون خود در جاده عماتوس سخن می گفت، به مزامیر اشاره کرده بود (لوقا ۲۴: ۴۴). او می خواست که آنها در مزامیر شواهدی برای اینکه او کیست، بیابند.

برخی از مزامیری که در مسیح تحقق نماد شناختی دارند عبارتند از مزامیر ۲۴، ۴۵، ۷۲، و ۱۰۱ (پادشاه و داور عالی)، ۸۸ و ۱۰۲ (دعاهای خادم رنج کشیده خدا).

در تمام مزامیر، از طریق مرثیه ها، ماتم ها، شکرگزاری ها، ستایش ها، و فریاد برای عدالت و رهایی نویسندگان مزمور، می توانیم طنین دعای مسیح را برای نجات جهان بشنویم.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت ۱۲ اسفند - ۲ مارس آمادگی داشته باشید.

شبان از جان گذشته الهی

مزمور ۲۳، مزمور ۲۸: ۹، مزمور ۸۰: ۱، مزمور ۷۸: ۵۲ و ۵۳، مزمور ۷۹: ۱۳ و مزمور ۱۰۰: ۳ را بخوانید. در این آیات رابطه ای که بین خداوند و قوم وی بتصویر کشیده شده است، چگونه است؟

تصویر خداوند به عنوان شبان، و قوم خدا به عنوان گوسفندان مرتع او، هدایت و مراقبت دائمی خداوند از قوم خود، وابستگی مردم به خدا برای رفع نیازهایشان را برجسته می سازد. این تصویر، مفهومی را متبادر می سازد که رابطه بین خدا و قومش نزدیک است، زیرا شبانان با گله های خود زندگی می کردند و از هر گوسفند به طور جداگانه مراقبت می کردند. تصویر شبانی همچنین بر مالکیت خدا بر گله خود تأکید می ورزد که توسط دو پیوند قوی تضمین شده است: خلقت (مزمور ۹۵: ۶، ۷؛ مزمور ۱۰۰: ۳) و عهد (مزمور ۲۸: ۹، عبرانیان ۱۳: ۲۰). تصویر شبان الهی که قبیله یوسف را مانند یک گله رهبری می کند (مزمور ۸۰: ۱) شاید اشاره ای به برکتی باشد که یعقوب به یوسف داد، که خدا را بعنوان شبان اسرائیل به تصویر می کشد و از این رو به این وعده و برکت بزرگ متوسل می شود (پیدایش ۴۹: ۲۴). پادشاهان، شبان قوم خود به شمار می آمدند (دوم سموئیل ۵: ۲). با این حال، تنها خدا واقعاً سزاوار این لقب می باشد، زیرا بیشتر پادشاهان بشری به چنین فراخوانی عمل نکردند. فقط عیسی این کار را کرد، به همین دلیل است که او را شبان نیکو می نامند.

یوحنا ۱۰: ۱۱ - ۱۵ را بخوانید. عیسی درباره خود به عنوان شبان نیکو چه می گوید؟

پیوند صمیمانه بین شبان الهی و گله او در این حقیقت بروز می کند که گله، صدای شبان خود را می شناسد (یوحنا ۱۰: ۴، ۲۷). تا به امروز، چوپانان در خاورمیانه می توانند گوسفندان خود را که به گله های دیگر مخلوط شده اند صدا زده و آنها را جدا کنند زیرا گوسفندان صدای شبانان خود را می شناسند.

گاهی گله خدا گرفتار مصائب مختلفی می شود که مردم آن را نشانه نارضایتی و رها شدن از سوی خداوند می دانند. با این حال، شبان نیکو هرگز گوسفندان سرگردان خود را رها نمی کند، بلکه به دنبال نجات آنهاست. این تصویر قدرتمندی از رابطه خدا با قومش می باشد. او

حاضر است برای گوسفندان خود بمیرد (یوحنا ۱۰: ۱۱، ۱۵) و به طرز عجیبی خودش می تواند برای آنها بره قربانی شود (یوحنا ۱: ۲۹). همچنین، عیسی تأیید کرد که گوسفندان خود را از گله های دیگر صدا خواهد زد و آنها را در یک گله متحد خواهد ساخت (یوحنا ۱۰: ۱۶).

چه راه هایی وجود دارند که می توانید بطور روزانه و عملی از آنچه به ما وعده داده شده، یعنی از عیسی به عنوان شبان نیکوی خود، بهره مند شوید؟

۷ اسفند

دوشنبه

مسیح رنج کشیده

مزمور ۲۲ و مزمور ۱۱۸: ۲۲ را بخوانید. کسانی که مسیح برای نجاتشان آمده بود با او چگونه رفتار کردند؟

بسیاری از مزامیر حاکی از اوج غم هجران مسیح رنج کشیده هستند (مثلاً مزمور ۴۲، مزمور ۸۸، مزمور ۱۰۲). مزمور ۲۲ یک پیشگویی مستقیم مربوط به مسیح موعود است زیرا بسیاری از جزئیات این مزمور از نظر تاریخی می توانند به داوود پادشاه ارتباط داشته باشند، اما کاملاً با شرایط مرگ مسیح مطابقت دارند. عیسی با کلام مزمور ۲۲: ۱ بر روی صلیب دعا کرد (متی ۲۷: ۴۶).

عذاب جدایی مسیح از پدرش، که بار تمامی گناهان جهان را بدوش می کشید تنها با میزان نزدیکی [پدر و پسر]، یعنی یگانگی بی نظیر آنها قابل سنجش است (یوحنا ۱: ۱، ۲؛ یوحنا ۱۰: ۳۰). با این حال، حتی اعماق آلام وصف ناپذیر نیز نتوانست وحدت بین پدر و پسر را از هم بپاشد. مسیح در اوج مهجور ماندن خویش، بدون قید و شرط خود را به پدر می سپارد، علیرغم عجز و نومیدی مطلق که با آن روبرو بود.

«گناه همه ما بر دوش مسیح به عنوان جانشین و ضامن ما قرار گرفته بود. او گناهکار شمرده شد تا ما را از محکومیت شریعت نجات دهد. گناه هر یک از نسلهای آدم بر قلب او فشار می آورد. خشم خدا در برابر گناه، تجلی وحشتناک نارضایتی او به دلیل گناه، جان پسرش را از ترس و نومیدی آکنده بود.» - مرجع زیر: Ellen G. White, *The Desire of Ages*, p. 753. تشبیه حیوانی تهدیدآمیز گاوهای نر قوی، غرش شیران غرش و سگها، ظلم و دشمنی مردم را برجسته می کند که مسیح، که به گرمی بی آزار و درمانده مقایسه می شود، در آخرین ساعات زندگی خود با آنها روبرو شده بود. مزمور ۲۲ با دقت شگفت انگیزی حامل اظهارات زهرآگین جمعیتی است که عیسی را با سخنانی که به پدرش گفته بود به سخره گرفته بودند (مزمور ۲۲: ۱، ۸؛ متی ۲۷: ۴۳) و سربازانی که لباس های عیسی را بین خود تقسیم می کردند

(مزمور ۲۲: ۱۸، متی ۲۷: ۳۵). در آن زمان مردم نمی‌دانستند که «کرمی» که می‌خواستند آن را له کنند، «سنگ زاویه» اصلی معبد خواهد شد و شالوده آن را محکم می‌کند (مزمور ۱۱۸: ۲۲). با این حال، مسیح انکار شده پس از قیام از مردگان، منبع نجات قوم خدا شد (متی ۲۱: ۴۲، اعمال رسولان ۴: ۱۰-۱۲). مسیح از اینکه مطرودانسان‌ها شده بود رنج کشید، اما خدا پسرش را با قرار دادن او به عنوان «سنگ اصلی زاویه» زنده معبد روحانی خدا جلال داد (افسیان ۲: ۲۰-۲۲، اول پطرس ۲: ۴-۸). کسانی که این سنگ، یعنی وسیله نجات خدا را رد می‌کنند بوسیله آن داوری خواهند شد (اشعیا ۸: ۱۴، متی ۲۱: ۴۴).

عیسی بر روی صلیب تاوان هر گناهی را که تا به حال مرتکب شده اید پرداخت. این واقعیت که او از طرف شما متحمل رنج گردید، چگونه باید بر نحوه زندگی شما تأثیر بگذارد، یعنی چرا باید گناه را اینقدر نفرت انگیز بدانید؟

۸ اسفند

سه شنبه

تا ابد وفادار به عهد خود

مزمور ۸۹: ۲۷ - ۳۲، ۳۸ - ۴۶ و مزمور ۱۳۲: ۱۰ - ۱۲ را بخوانید. عهد داوودی درباره چه بود؟ چه چیزی بنظر آنرا به خطر انداخته بود؟

عهد داوودی حاوی وعده خدا برای حمایت ابدی از نسل داود و کامیابی قوم خداست (اول سموئیل ۷: ۵-۱۶؛ مزمور ۸۹: ۱-۴، ۱۹-۳۷؛ مزمور ۱۳۲: ۱۲-۱۸). دائمی شدن عهد بر اساس سوگند با وقار خدا و وفاداری پادشاه به خدا استوار شد. با این حال، حتی پادشاهان فداکار، همچون داود پادشاه، همیشه به خداوند وفادار نبودند. مزمور ۸۹ از واقعیت تلخی که به نظر می‌رسد نشان می‌دهد که وعده‌های باشکوه عهد داوود از بین رفته است، ابراز ماتم می‌کند. آیا اسرائیل به طور ناامیدکننده ای توسط خدا ترک شده است؟ البته پاسخ این است که خیر! آری، خشم خدا حاکی از داوری الهی است (مزمور ۳۸: ۱، مزمور ۷۴: ۱). با این حال، تا ابد دوام نمی‌آورد، زیرا محبت همیشگی خدا، گناهان مردم را در هنگام توبه می‌بخشد. با این حال، تا زمانی که ادامه دارد، نارضایتی خداوند از قوم خطاکارش جدی است. مردم عواقب تلخ نافرمانی خود را احساس می‌کنند و به سنگینی گناهان خود پی می‌برند (مزمور ۸۹: ۳۸-۴۶). با این حال آنها می‌پرسند: «تا کی» غضب خدا فروخته خواهد بود؟ (مزمور ۸۹: ۴۶). امید تازه از اطمینان جدید وفاداری خدا برای «به یاد آوردن» فیض او سرچشمه می‌گیرد (مزمور ۸۹: ۴۷، ۵۰).

به طور خلاصه، اگرچه انسان عهد خود را شکست، ولی مردم با وعده تغییر ناپذیر خدا از طریق مسیح موعود، که مظهر تمام عدالت و نجات اسرائیل و کل جهان است، دلگرم بودند. یعنی در نهایت، خدا پیروز خواهد شد، و پادشاهی ابدی او برای همیشه برقرار خواهد شد - اما فقط به خاطر عیسی، و نه به خاطر قوم خدا.

عیسی مسیح پسر داود و مسیح موعود بود (متی ۱: ۱، عبرانیان ۱: ۸). او را «نخست زاده تمامی آفریدگان» نامیده شد (کولسیان ۱: ۱۵)، که با اشاره به مزمور ۸۹: ۲۷، مبنی بر این که داود نمونه و پیش در آمدی از مسیح، نخست زاده خدا بود. «من او را پسر نخستزاده خود خواهم ساخت و او را مقتدرترین پادشاه روی زمین خواهم ساخت».

واضح است که لقب «نخست زاده» وضعیت بیولوژیکی داود را بیان نمی کند، زیرا داود هشتمین فرزند والدینش بود (اول سموئیل ۱۶: ۱۰، ۱۱). در مورد عیسی هم همینطور است. این عنوان نشان دهنده افتخار و اقتدار ویژه اوست (کولسیان ۱: ۱۶، ۲۰-۲۲). خداوند هنگامی که عیسی را از مردگان برخیزانید، او را برترین پادشاه جهان ساخت (اعمال رسولان ۲: ۳۰، ۳۱).

کولسیان ۱: ۱۶، ۲۰-۲۲ را بخوانید. این آیات در مورد اینکه عیسی کیست و چه کاری برای ما انجام داده است، چه چیزی را به ما می آموزند؟ چه وعده ای از این مطلب برای خودتان می یابید؟

۹ اسفند

چهارشنبه

پادشاهی بی نظیر با قدرتی بی نظیر

مزمور ۲ مزمور ۱۱۰: ۱ - ۳، مزمور ۸۹: ۴، ۱۳ - ۱۷ و مزمور ۱۱۰: ۱ و ۲ و ۵ و ۶ را بخوانید. این آیات درباره مسیح به عنوان پادشاه چه می گویند؟

تصویر خدا به عنوان پدر مسیح، به تاجگذاری پادشاه اشاره دارد، هنگامی که پادشاه در عهد خدا پذیرفته شد (مزمور ۲: ۷، مزمور ۸۹: ۲۶-۲۸). مزمور ۲: ۷ قیام و رفعت یافتن مسیح را به عنوان طلوع عهد ابدی جدید و کهنات سلطنتی مسیح پیش بینی می کند (اعمال رسولان ۱۳: ۳۳-۳۹، عبرانیان ۱: ۵، عبرانیان ۵: ۵). مسیح به عنوان کسی که دارای کرامت و اقتدار بی نظیر است، در دست راست خدا می نشیند (مزمور ۱۱۰: ۱؛ اعمال ۷: ۵۵، ۵۶). «علاوه بر این، ایفای نقش میان خداوند و «مسح شده» (مسیح) حتی حاکی از قصد تعیین هویت این مسیح منتسب به داود با خود خداوند است. . . . اگر کسی که در سمت راست می نشیند، خداوند است، پس خداوند مسیح است، زیرا دومی نیز در سمت راست دیده می شود.

در پایان، مسیح بر دشمنان خود پیروزی مطلق خواهد داشت. ساختن دشمنان به عنوان «پای انداز» تصویری است که نشان دهنده رسم پادشاهان کهن خاور نزدیک است که پاهای خود را بر گردن دشمنان شکست خورده خود می گذاشتند تا تسلط کامل بر آنها را نشان دهند. با این حال، عصای مسیح در اینجا ابزاری برای ایجاد وحشت نیست (مزمور ۲: ۹، مزمور ۱۱۰: ۲). چوبدستی (عصا) در ابتدا توسط رهبران قبیله به عنوان نماد قبیله نگاه داشته می شد (اعداد ۱۷: ۲-۱۰). عصای مسیح از صهیون می آید زیرا او نماینده مردم صهیون است. عصای او نمادی از داوری الهی است که به حکومت شریر خاتمه می دهد و پادشاهی بی نظیر مسیح را به تصویر می کشد (مکاشفه ۲: ۲۷، مکاشفه ۱۲: ۵). حتی به پادشاهان شریر این فرصت داده می شود که توبه کنند و تسلیم مسیح شوند (مزمور ۲: ۱۰-۱۲).

یک تصویر گرافیکی از پیروزی نهایی مسیح در صحنه قبل از ظهور در دانیال ۷ یافت می شود، که نشان می دهد، پس از داوری «به نفع مقدسین اعلیٰ علین» (دانیال ۷: ۲۲)، پادشاهی او برقرار می شود و «سلطنت او سلطنتی جاودانی خواهد بود» (دانیال ۷: ۲۷). به خاطر صلیب، وعده پادشاهی تضمین گردیده است. به همه کسانی که به پادشاه اعتماد دارند برکتی وعده داده می شود و مردم از سلطنت مقتدر و عادل مسیح شادی می کنند (مزمور ۲: ۱۲، مزمور ۸۹: ۱۵-۱۷).

چه خوب است بدانیم که آری، در نهایت، خوبی بر بدی پیروز می شود، عدالت برقرار می شود و درد و رنج برای همیشه شکست خواهد خورد. این حقیقت چگونه در زمان حاضر به ما آرامش میدهد، وقتی که از دیدگاه انسانی به نظر می رسد که بدی و شرارت رو به رشد است؟

۱۰ اسفند

پنجشنبه

کاهن ابدی در ردیف ملکيصدق

مزمور ۱۱۰: ۴ - ۷ را بخوانید. کاهن مسیح چقدر منحصر بفرد بود و چه امید بزرگی می توانیم در کاهن آسمانی مسیح بیابیم؟

خداوند به مسیح یک پادشاهی ابدی ارزانی می کند (مزمور ۱۱۰: ۱-۳) و یک کاهن با درجه برتر، مرتبه ملکيصدق (مزمور ۱۱۰: ۴-۷). خداوند کلام خود را با یک وعده جدی مهر می زند (عبرانیان ۶: ۱۸). سوگند خدا مبنی بر اینکه از دادن یک کاهن کامل به ما پشیمان نمی شود، نشانه فیض اوست. گناهان مردم و طغیانگری های آشکار، دائماً خدا را تحریک می کند

که قومش را رها کند، اما سوگند خدا تغییر ناپذیر است و فیض خدا در لغو داوری برای کسانی که توبه می کنند را تضمین می کند (خروج ۳۲: ۱۴، مزمور ۱۰۶: ۴۵).

سوگند الهی با اعلام اینکه مسیح پادشاه یک کاهن است، عنصر جدیدی را به عهد داوودی معرفی می کند (مزمور ۱۱۰: ۴). پادشاهان اسرائیل هرگز نمی توانستند به عنوان کاهنان لای عمل کنند (اعداد ۸: ۱۹، دوم تواریخ ۲۶: ۱۶-۲۱). هنگامی که کتاب مقدس از پادشاهان یا افرادی که قربانی می کنند یاد می کند، به این معناست که قربانی‌هایی را برای کاهنان می آورند که در واقع آنها را تقدیم می کردند. مزمور ۱۱۰ مسیح پادشاه را از سایر پادشاهان و کاهنان اسرائیل متمایز می کند. کهنات ابدی مسیح از ملک‌ی‌صدق نشأت می گیرد که هم پادشاه شالیم (اورشلیم) و هم کاهن «خدای متعال» بود (پیدایش ۱۴: ۱۸-۲۰). عهد عتیق هرگز از داود پادشاه یا هر پادشاه اسرائیلی دیگر به عنوان کسی که همدیف ملک‌ی‌صدق دارای کهنات است سخن نمی گوید، به جز مزمور ۱۱۰. واضح است که مزمور در خصوص یک [پادشاه-کاهن] مشخص در تاریخ اسرائیل صحبت می کند.

عبرانیان ۷: ۲۰-۲۸ را بخوانید. برخی از پیامدهای کهنات برتر مسیح چیست؟

مسیح که هم پادشاه الهی و هم کاهن ابدی است، برتری بی‌سابقه‌ای بر کاهنان و پادشاهان بشری دارد. بنابراین، ما می توانیم امیدوار باشیم. مسیح به عهد برتری که مبتنی بر سوگند خداست پایبند است و نه وعده های انسانی. او در قدس [معبد] آسمانی خدمت می کند. کهنات او مانند کاهنان انسانی تحت تأثیر گناه یا مرگ قرار نمی گیرد، و بنابراین، او می تواند برای همیشه قوم خود را شفاعت کند و رستگار سازد. کار شفاعت مسیح به عنوان کاهن کامل و دلسوز به قومش اطمینان دائمی از ماندن در حضور خدا را می دهد (عبرانیان ۶: ۱۹، ۲۰). کهنات سلطنتی مسیح حکومت شریر را نه تنها در قلب مردم بلکه در جهان بر می چیند. او به وعده مزمور ۲ مبنی بر اینکه هر قوم و فرمانروایی مشمول داوری سلطنتی مسیح عیسی خواهند بود، عمل خواهد کرد (مزمور ۲: ۶-۹؛ مزمور ۱۱۰: ۱، ۲، ۵، ۶). کهنات سلطنتی شگفت انگیز عیسی، اطاعت مطلق و اعتماد را ملزم می دارد.

۱۱ اسفند

جمعه

اندیشه‌ای فراتر: از نوشته های الن جی وایت، فصل «خدا با ما»، صفحات ۱۹ - ۲۶، از کتاب آرزوی اعصار را بخوانید.

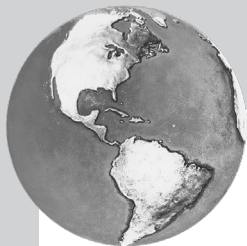
مزامیر که هم دعاهای مسیح و هم دعاهایی درباره مسیح است، مکاشفه منحصر به فردی از شخص مسیح و خدمت نجات بخش به عنوان کسی که «خدا با ما» است (متی ۱: ۲۳)

ارائه می دهد. عیسی «خدا با ما»، در نبرد با دعا‌های هجران و رنج است. او «خدا با ما» در فریادهای عدالت و رهایی است. عیسی «خدا با ما» است. زیرا ما را در شکست‌ها و ناامیدی رها نکرد، بلکه مسیر ایمان را پیروزمندانه به ما نشان داد. او برای ما کاهن و پادشاه ابدی شد تا ما را از عذاب ابدی گناه نجات دهد. در مسیح، پادشاه کامل داودی، تمام وعده‌های مهم خدا در مورد نجات تحقق می یابد (دوم قرن‌تیاں ۱: ۲۰).

ال‌ن‌جی. وایت، با بصیرت، وحدت مسیح را با بشریت توصیف می کند: «مسیح با انسانیت خود، بشریت را لمس کرد. با الوهیت خود، او بر تخت خدا چنگ می زند. به عنوان پسر انسان، او به ما نمونه‌ای از اطاعت داد. به عنوان پسر خدا، او به ما قدرت اطاعت می دهد. این مسیح بود که از بوته‌ای در کوه حوریب با موسی صحبت کرد و گفت: «من همان هستم که هستم... به بنی اسرائیل چنین بگویید من هستم، مرا نزد شما فرستاد» (۳: ۱۴). این وعده نجات اسرائیل بود. پس هنگامی که به «شبهت انسانها» آمد، خود را من هستم عنوان کرد. فرزند بیت‌لحم، نجات‌دهنده حلیم و فروتن، خدا «در جسم ظاهر شد» (اول تیموتائوس ۳: ۱۶). و به ما می گوید: «من شبان نیکو هستم». «من نان زنده هستم». «من راه، حقیقت و زندگی هستم». «تمام قدرت در آسمان و زمین به من عطا شده است». (یوحنا ۱۰: ۱۱؛ ۶: ۵۱؛ ۱۴: ۶؛ متی ۲۸: ۱۸). من تضمین هر وعده‌ای هستم. من هستم؛ نترسید. - مرجع زیر:
—The Desire of Ages, pp. 24, 25

سوالاتی برای بحث:

۱. چگونه خدا وفاداری تزلزل‌ناپذیر خود را به عهد خود با وجود بی وفایی مردم نشان داده است؟ این چه اطمینانی را برای فرزندان خدا که در حال مبارزه و مجاهدت هستند به ارمغان می آورد؟
۲. چگونه کهنات منحصر به فرد و برتر مسیح که هم ردیف ملک‌یصدق است، حتمی بودن نجات قوم خدا را تقویت می کند؟
۳. انجیل‌ها نشان می دهند که بسیاری از وعده‌های مسیحیایی در مزامیر در عیسی مسیح محقق شده‌اند. این موضوع چگونه صحت کلام خدا را نشان می دهد؟ چرا باید در برابر هر احساسی که اعتماد ما به کلام خدا را تضعیف می کند، مقاومت کنیم؟
۴. چه تسلی بزرگی می‌توانیم از سخنان مسیح دریافت کنیم: «تمام قدرت در آسمان و زمین به من داده شده است» (متی ۲۸: ۱۸)؟ چگونه این عهد را در تجربیات خودمان اعمال کنیم؟

وفاداری به دوردست‌ها گسترش می‌یابد (قسمت ۵)

نوشته: اندرو مک‌چسنی

در طی چند هفته اول حضورش در ارتش، او به همراه گروهی از سربازان برای کار در کوهی در یوگسلاوی سابق فرستاده شد. در یک بعد از ظهر جمعه، به او دستور داده شد تا در ساعات سبت جهت استخراج زغال سنگ، حفاری کند. افسر فرمانده گفت: «شما باید ۱۵ دقیقه حفاری کنید، و ۱۰ دقیقه استراحت کنید، و سپس دوباره ۱۵ دقیقه حفاری کنید».

سکول گفت: «من به مدت ۲ ساعت و نیم بدون توقف حفاری خواهم کرد، تا زمانی که خورشید غروب کند، اما پس از آن دیگر ادامه نخواهم داد». افسر گفت: «هیچ کس نمی‌تواند دو ساعت مداوم حفاری کند». سکول گفت: «من می‌توانم».

سکول، که با بزرگ شدنش در مونته‌نگرو، سخت کار کردن را یاد گرفته بود، تا آنجا که می‌توانست به حفاری ادامه داد. سربازان دیگر به او هشدار دادند که سرعت کارش را کم کند و پرسیدند: «چرا اینقدر سریع کار می‌کنی؟» او پاسخ داد: «من سعی می‌کنم تا آنجا که می‌توانم سریع کار کنم، تا کار کمتری برای بقیه شما بگذارم. من به خودم اهمیت نمی‌دهم. من فقط می‌خواهم حداکثر کاری را که می‌توانم انجام دهم تا کار شما کمتر بشود».

سخنانش باعث شد تا سایر سربازان احترام زیادی برایش قائل شوند و متوجه شدند که خواهان کمک به آنهاست. در کمال تعجب، سکول موفق شد تا غروب آفتاب مقدار مورد نیاز زغال سنگ را استخراج کند؛ اما به نظر می‌رسید که افسر فرمانده تمایل او برای نگاه داشتن سبت را درک نکرده است. در سبتی دیگر، افسر فهرستی از وظایف را برای سربازان خواند و گفت: «شما امروز این کارها را انجام خواهید داد».

سکول تمام قد پای اعتقادش ایستاد و گفت: «امروز روزسبت من است و نمی‌توانم هیچ کاری انجام دهم. او می‌دانست که اگر بگوید «هیچ کاری انجام

نمی‌دهم» ممکن است به زندان بیفتد، بنابراین کلماتش را با دقت انتخاب کرد و گفت: «من هیچ کاری نمی‌توانم انجام دهم».

افسر پرسید: «منظورت از 'نمی‌توانم' چیست؟»

سکول گفت: «من یک ادونتیست روز هفتم هستم و نمی‌توانم در روز سبت کار کنم».

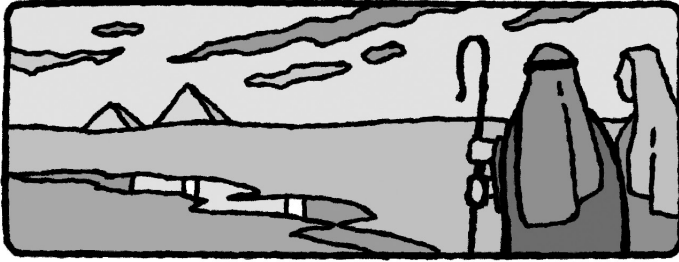
افسر به سکول خیره شد و گفت: «سرباز، آن وقت چه کسی به جای تو کار می‌کند؟».

همه سربازان بلند شدند و یکصدا گفتند: «ما به جای او کار خواهیم کرد».

سکول در آن لحظه متوجه شد که نه تنها وفاداری به خداوند، بلکه وفاداری به مردم نیز مهم است. عیسی گفت: «خداوند خدای خود را با تمامی دل و با تمامی جان و با تمامی فکر و با تمامی قوت خود محبت کن. دومین حکم این است: همسایه‌ات را همچون خویشتن محبت کن. بزرگتر از این دو حکمی نیست» (مرقس ۱۲: ۳۰، ۳۱). سکول دید که اگر با دیگران منصفانه رفتار کند، آنها نیز با او منصفانه رفتار خواهند کرد.

سکول سکول‌لیج یک کارآفرین مرفه و یک ادونتیستی وفادار روز هفتم در کشور مونته‌نگرو است. ادامه داستان او را هفته آینده خواهید خواند. از شما برای هدایای بشارتی مدرسه سبت که به گسترش خبر بازگشت بزودی عیسی در مونته‌نگرو و در سراسر جهان کمک می‌کند، سپاسگزاریم.

درس‌هایی از گذشته

بعد از ظهر سبت

برای مطالعه این هفته بخوانید: مزمور ۷۸، مزمور ۱۰۵، غلاطیان ۳: ۲۹، مزمور ۱۰۶، مزمور ۸۰، اعداد ۶: ۲۲ - ۲۷، مزمور ۱۳۵.

آیه حفظی: «آنچه را که شنیده و دانسته‌ایم، و پدرانمان به ما بازگفته‌اند. آنها را از فرزندان ایشان پنهان نخواهیم داشت، بلکه کارهای ستوده‌ی خداوند را، به نسل آینده باز خواهیم گفت؛ همچنین قدرت او را، و شگفتیهایی را که به انجام رسانده است» (مزمور ۷۸: ۳ و ۴).

در مزامیر متعدد، اعمال عظیم نجات خداوند با حمد و ستایش روایت می‌شود. این مزامیر اغلب «مزامیر تاریخ نجات» یا «مزامیر تاریخی» نامیده می‌شوند. برخی از قوم خدا درخواست می‌کنند و به آنها می‌گویند که از تاریخ خود، به ویژه از اشتباهات خود و اجدادشان عبرت بگیرند. برخی از مزامیر تاریخی عمدتاً حاوی یک سرود هستند که کارهای شگفت‌انگیز گذشته خدا را بخاطر قوم خدا برجسته می‌کند و اعتماد آنها را به خداوند تقویت می‌کند، کسی که وفادارانه قادر است تا آنها را از سختی‌های کنونی رهایی بخشد.

جذابیت ویژه مزامیر تاریخی اینست که به ما کمک می‌کند تا زندگی خود را بخشی از تاریخ قوم خدا بدانیم و آن گذشته را متعلق به خود بدانیم. همانگونه که در خانواده قوم تاریخی خدا از طریق مسیح پذیرفته شده ایم (رومیان ۸: ۱۵؛ رومیان ۹: ۲۴-۲۶؛ غلاطیان ۴: ۴، ۷)، میراث تاریخی قوم کهن اسرائیل در واقع نیاکان روحانی ما نیز بشمار می‌رود. بنابراین، ما می‌توانیم و باید از گذشته آنان که متعلق به ماست، عبرت بگیریم.

در نهایت باید درک کنیم که هر نسل از قوم خدا نقش کوچک اما مهمی را در آشکار شدن تاریخی بزرگ از اهداف حاکمیتی خدا در نبرد بزرگ ایفا می‌کند، که هدف نهایی است.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت ۱۹ اسفند - ۹ مارس آمادگی داشته باشید.

وفاداری بی وقفه خداوند

مزمور ۷۸ را بخوانید. کدام سه دوره تاریخی کلیدی در این مزمور برجسته شده است؟ آساف از هر دوره چه درس های تکراری می گیرد؟

بررسی گذشته اسرائیل وفاداری خدا و بی وفایی اسرائیل را برجسته می کند. آنها همچنین باید به نسل های آینده بیاموزند که اشتباهات اجداد خود را تکرار نکنند، بلکه به خدا اعتماد کنند و به عهد او وفادار بمانند. نویسنده مزمور از تاریخ به عنوان مَثَل استفاده می کند (مزمور ۷۸: ۲). به این مفهوم که مردم باید عمیقاً در پیام مزمور بیندیشند و معنای آن را برای خود بررسی کنند. مزمور ۷۸: ۲، وصفی نبوی از شیوه تعلیم عیسی از بهره بردن از تمثیل است (متی ۱۳: ۳۴، ۳۵). مزمور همچنین به زمان خروج (مزمور ۷۸: ۹-۵۴)، سکونت در کنعان (مزمور ۷۸: ۵۵-۶۴)، و زمان داوود (مزمور ۷۸: ۶۵-۷۲) می پردازد. این نشان دهنده اعمال باشکوه خداوند و عواقب شکستن عهد مردم با خداست. تاریخ اسرائیل شکلهای مختلفی از بی وفایی مردم به خدا، به ویژه بت پرستی آنها را بازگو می کند (مزمور ۷۸: ۵۸).

با اینحال، نویسنده مزمور بر ریشه بی وفایی اسرائیل تأکید می ورزد: آنها آنچه را که خدا برای آنها انجام داده بود فراموش کردند، به خدا اعتماد نکردند، و خدا را آزمودند (مزمور ۷۸: ۱۸، ۴۱، ۵۶) و بر ضد او طغیان ورزیده، و از نگاه داشتن شریعت او، عهد و شهادت او کوتاهی نمودند (مزمور ۷۸: ۱۰، ۳۷، ۵۶). نویسنده مزمور با تأکید بر این اشکال خاص بی وفایی، به این نکته اشاره می کند که طرد اسرائیل در تاریخ، ناشی از یک گناه عمده، یعنی عدم اعتماد مردم به خداوند بود (مزمور ۷۸: ۷، ۸).

در هنگام خواندن مزمور، برخلاف صبر و فیض بی حد خداوند، خواننده از سرسختی و کوری روحانی مداوم مردم مبهوت و متحیر می شود. خرفتی نسل جدید از عبرت گرفتن از گذشته از کجا نشات می گرفت؟

قبل از اینکه نسل های پیشین را بیش از حد مورد قضاوت قرار دهیم، باید خودمان را مقابل آینه قضاوت قرار دهیم. آیا ما نیز شگفتی های گذشته خدا را فراموش نکرده و از الزامات عهد او کوتاهی نکرده ایم؟ مزمور افراد را تشویق نمی کند که بر اعمال خود تکیه کنند. در عوض، مزمور ۷۸، بیهودگی اراده انسان را نشان می دهد مگر اینکه مبتنی بر آگاهی دائمی از وفاداری خدا و پذیرش فیض او باشد. نبردهای ناموفق قوم خدا (مزمور ۷۸: ۹، ۶۲-۶۴) درس مزمور را روشن می کند که در آخر، تلاش های انسان بدون وفاداری به خدا محکوم به شکست است.

چه درس هایی از اشتباهات گذشته خود آموخته اید، یا باید می آموختید؟

به یاد آوردن گذشته و حمد خدا

مزمور ۱۰۵ را بخوانید. چه وقایع تاریخی و درسهایی در این مزمور برجسته شده است؟

مزمور ۱۰۵ وقایع کلیدی را خاطر نشان می سازد که رابطه عهدی بین خداوند و قوم او اسرائیل را شکل دادند. این کتاب بر عهد خدا با ابراهیم برای اعطای سرزمین موعود به او و فرزندانش تمرکز دارد، و این که چگونه این وعده، که برای اسحاق و یعقوب تأیید شد، از طریق یوسف، موسی، و هارون و در زمان فتح کنعان به طور مشروط محقق گردید. مزمور به قوم خدا در همه نسلها امید می بخشد، زیرا کارهای شگفت انگیز خدا در گذشته تضمین کننده محبت و علاقه تغییر ناپذیر خدا به قومش در همه زمانهاست (مزمور ۱۰۵: ۱-۵، ۷، ۸).

مزمور ۱۰۵ شبیه مزمور ۷۸ (به درس دیروز مراجعه کنید)، در وفاداری خدا به قومش در تاریخ را برجسته می سازد، و این کار را برای جلال خدا و الهام بخشیدن به وفاداری انجام می دهد. با این حال، برخلاف مزمور ۷۸، مزمور ۱۰۵ به اشتباهات گذشته مردم اشاره نمی کند. این مزمور هدف دیگری دارد.

در عوض، در مزمور ۱۰۵، تاریخ از طریق زندگی بزرگترین مشایخ اسرائیل بازگو می شود و رهبری مشیت الهی و صبر و تحمل مشایخ در برابر سختیها را نشان می دهد. استقامت و وفاداری مشایخ نسبت به خدا پاداش فراوانی داشت. بنابراین، مزمور ۱۰۵ مردم را دعوت می کند که از ایمان مشایخ و رهبران قوم الگوبرداری کنند و با اعتماد منتظر رهایی خدا در زمان خود باشند.

مزمور ۱۰۵ حاوی نُت موسیقی می باشد (مزمور ۱۰۵: ۱-۷)، که نشان می دهد برای پرستش واقعی خدا، قوم خدا باید حقایق تاریخ خود را بدانند [و با سرودخوانی آنرا یادآور شوند]. تاریخ هم به ایمان ما اعتبار می بخشد و هم دلایل بی شماری برای پرستش خدا ارائه می کند.

پرستندگان به عنوان ذریت ابراهیم و فرزندان یعقوب خطاب شده اند (مزمور ۱۰۵: ۶) و بدین ترتیب آنها را تحقق وعده خدا به ابراهیم برای تبدیل شدن او به یک قوم بزرگ می دانند (پیدایش ۱۵: ۳-۶). نویسنده مزمور بر تداوم رابطه بین مشایخ و نسل های بعدی قوم خدا تأکید می کند. نویسنده مزمور تأکید می کند که «داوری های او در تمامی جهان است» (مزمور ۱۰۵: ۷)، و به این ترتیب پرستندگان را توصیه می کند که فراموش نکنند که «خدای ما» نیز خداوند متعال تمام جهان است و محبت بیکران او شامل تمامی مردم می شود (مزمور ۹۶: ۱، مزمور ۹۷: ۱). این، آشکارا، فراخوانی برای وفاداری برای هر نسل از ایمانداران است.

ما ادونتیست های روز هفتم، از دوران ابراهیم به بعد، چگونه باید خود را در این صف از مردم ببینیم؟ (غلاطیان ۳: ۲۹ را ببینید). چه درس هایی باید از این تاریخ بیاموزیم؟

۱۵ اسفند

سه شنبه

بیادآوردن تاریخ گذشته و توبه

مزمور ۱۰۶ را بخوانید. چه وقایع تاریخی و درسهایی در این مزمور برجسته شده است؟

مزمور ۱۰۶ رویدادهای مهم تاریخ اسرائیل از جمله خروج، سکونت در بیابان و زندگی کنعان را نیز تداعی می کند. این بر گناهان وحشتناک پدران تأکید می ورزد که در نسلی که به تبعید برده شد به اوج خود رسیده بود. بنابراین، مزمور، احتمالاً زمانی نوشته شده است که قوم در بابل بوده یا به وطن بازگشته بودند، و نویسندگان مزمور، با الهام از روح القدس، این حوادث تاریخی و درس هایی را که مردم باید از آنها می آموختند، برای قوم خدا بازگو کرد. این مزمور نیز، مانند سایر مزامیر، به وفاداری خدا به عهد فیض خود اشاره می کند، که به وسیله آن، قوم خود را در گذشته نجات داد (مزمور ۱۰۶: ۴۵). در آن ابراز امیدواری شده است که خداوند دوباره بر قوم نادم و تواب خود رحم و تفقد نماید و آنها را از میان امت ها جمع کند (مزمور ۱۰۶: ۴۷). درخواست برای رهایی کنونی یک آرزوی خیالی نیست، بلکه دعای ایمانی است که بر اساس اطمینان از رهایی خدا در گذشته (مزمور ۱۰۶: ۱-۳) و ویژگی وفاداری ناگسستنی خدا به عهدش با قومش می باشد.

یادآوری ناکامی های تاریخی اسرائیل در مزمور ۱۰۶ بخشی جدایی ناپذیر از اعتراف مردم به گناهان خود و موید این واقعیت است که آنها بهتر از اجداد خود نیستند. نسل حاضر اعتراف می کند که حتی از اجدادش بدتر است، زیرا عواقب گناهان نسل های گذشته را می داند و اینکه چگونه خداوند شکیبایی و فیض عظیم خود را در نجات آنها به کار برد، حتی اگر آنها در گذشته تعدا در راه های شیطانی گام برداشته بودند. اگر برای آنها چنین بود، به این بیندیشید که امروز چقدر بیشتر برای ما صادق خواهد بود، برای کسانی که از مکاشفه شخصیت خدا و فیض نجات دهنده او برخوردارند همانطور که در عیسی و صلیب آشکار گردیده است.

مژده مزمور ۱۰۶ این است که محبت لایزال خدا همیشه بر گناهان مردم غالب است (مزمور ۱۰۶: ۸-۱۰، ۳۰، ۴۳-۴۶). نقش کلیدی موسی و فینحاس در خاموش کردن شعله های غضب خدا، به اهمیت شفاعت مسیح برای ایمانداران اشاره می کند. فقط تجربه

شخصی از فیض خداست که می تواند داستان [تاریخ] گذشته را به داستان ما تبدیل کند. مزمور ۱۰۶: ۱۳ می گوید: «اما کارهای او را بزودی از یاد بردند، و مشورت او را انتظار نکشیدند». چرا انجام این مسئله در زندگی برای ما نیز آسان است؟

۱۶ اسفند

چهارشنبه

تمثیل تاکستان خداوند

مزمور ۸۰ را بخوانید. قوم خدا در این مزمور چگونه به تصویر کشیده شده اند و مشتاق چه امید بزرگی هستند؟

اسرائیل به عنوان تاکستانی به تصویر کشیده شده است که خداوند آن را از مصر، سرزمین ظلم از ریشه در آورد و در سرزمین غنی موعود کاشت. تصویر یک تاکستان، گزینش اسرائیل از سوی خداوند و مراقبت از پیش تعیین شده او را تداعی می کند. (همچنین پیدایش ۴۹: ۱۱ و ۱۲ و ۲۲؛ تثنیه ۷: ۷ - ۱۱ را بخوانید).

به هر حال، در مزمور ۸۰ تاکستان خدا تحت غضب اوست (مزمور ۸۰: ۱۲). انبیا نابودی تاکستان را به عنوان نشانه ای از داوری خدا یاد کرده اند زیرا انگور فاسد شده است (اشعیا ۵: ۱-۷، ارمیا ۲: ۲۱).

با این حال، مزمور ۸۰ به دلایل قضاوت الهی نمی اندیشد. با توجه به اعماق فیض خدا، مزمورنویسان از اینکه خدا می تواند حضور خود را برای مدت طولانی از قوم خود دریغ کند، متحیر است. تنش بین غضب و داوری خدا از یک سو، و فیض و بخشش خدا از سوی دیگر، نویسنده مزمور را می ترساند که مبادا غضب الهی غالب شود و قوم را کاملاً نابود سازد (مزمور ۸۰: ۱۶).

اعداد ۶: ۲۲ - ۲۷ را بخوانید. چگونه این برکت توسط مزمور ۸۰ بکار برده شده است؟

بند ترجیح مزمور وعده هارون در مورد برکت پیوسته خدا نسبت به قومش را یادآوری می کند (اعداد ۶: ۲۲-۲۷) و این امید را برجسته می سازد که فیض خدا بر علل بدبختی مردم غالب شود: «ای خدا ما را باز آور و روی خود را روشن کن تا نجات یابیم» (مزمور ۸۰: ۳؛ همچنین ۷: ۸۰، ۱۹ را ببینید).

واژه عبری برای «احیا» در اینجا از یک واژه رایج به معنای «بازگشت» برگرفته شده است، و بارها و بارها در کتاب مقدس استفاده شده و خدا قوم خود را که سرگردان شده‌اند، دعوت می‌کند تا به سوی او بازگردند. این ارتباط تنگاتنگی با ایده توبه، بازگشت از گناه و برگشتن به سوی خداست. «آنگاه به آنها دلی خواهم داد تا مرا بشناسند که من خداوند هستم. و آنها قوم من خواهند بود و من خدای آنها خواهم بود، زیرا آنها با تمام قلب خود به سوی من باز خواهند گشت» (ارمیا ۲۴: ۷).

چگونه توبه را به عنوان راهی برای بازگشت به سوی خدا تجربه کرده اید؟

۱۷ اسفند

پنجشنبه

برتری خداوند در تاریخ

مزمور ۱۳۵ را بخوانید. چه وقایع تاریخی در مزمور برجسته شده است؟ نویسنده مزمور چه درس‌هایی را از آن برگرفته است؟

مزمور ۱۳۵ قوم خدا را فرا می‌خواند تا خداوند را برای نیکویی و وفاداری اش که در خلقت نشان داده شده است حمد گویند (مزمور ۱۳۵: ۶ و ۷) و در تاریخ نجات اسرائیل در زمان خروج (مزمور ۱۳۵: ۸ و ۹) و در فتح سرزمین موعود (مزمور ۱۳۵: ۱۰ - ۱۲) این فراخوان را داده شده بود.

خداوند فیض خود را با برگزیدن قوم اسرائیل به عنوان ملک خاص خود نشان داد (مزمور ۱۳۵: ۴). «ملک خاص» رابطه عهدی متمایز بین خداوند و قوم او را بیان می‌کند (تثنیه ۷: ۶-۱۱؛ اول پطرس ۲: ۹، ۱۰). انتخاب اسرائیل بر اساس اراده مقتدرانه خداوند بود، و از این رو، اسرائیل هیچ برتری بر سایر مردمان ندارد. مزمور ۱۳۵: ۶، ۷ نشان می‌دهد که اهداف حاکمیت خداوند برای جهان با اسرائیل آغاز نشد، بلکه با خلقت آغاز شد. بنابراین، اسرائیل باید با فروتنی نقش تعیین شده خود را در راستای اهداف نجات بخش خدا برای کل جهان ایفا نماید. بازگویی اعمال بزرگ خدا بخاطر قومش (مزمور ۱۳۵: ۸-۱۳) در این وعده به اوج خود می‌رسد که خدا قوم خود را «داوری» خواهد کرد و بر آنها شفقت خواهد داشت (مزمور ۱۳۵: ۱۴). داوری در اینجا، تأیید ستم‌دیدگان و فقرا توسط خداوند است (مزمور ۹: ۴، مزمور ۷: ۸، مزمور ۵۴: ۱، دانیال ۷: ۲۲). وعده این است که خداوند از دلیل قوم خود حمایت خواهد کرد

و از آنها دفاع خواهد کرد (تثنیه ۳۶:۳۲). بنابراین، مزمور ۱۳۵ با هدف الهام بخشیدن به قوم خدا برای اعتماد به خداوند و وفادار ماندن به عهد خود با اوست.

وفاداری خداوند به قومش، نویسنده مزمور را وادار می‌کند که عدم وجود بت‌ها و برتری یگانه خداوند در جهان را تأیید کند (مزمور ۱۳۵: ۱۵-۱۸). اتکا به بتها، پرستندگان آنها را مانند بت‌هایشان ناامید و ناتوان می‌کند (مزمور ۱۳۵: ۱۸). مزمور نشان می‌دهد که خدا را باید به عنوان خالق و منجی قومش ستود. این به طرز شگفت‌انگیزی در دو نسخه تکمیلی فرمان چهارم از فرامین دهگانه بیان شده است (خروج ۲۰: ۸-۱۱، تثنیه ۵: ۱۲-۱۵). چون قدرت خداوند در خلقت و تاریخ در جهان کم‌نظیر است، آفریده‌های خدا باید همیشه بر او تکیه کنند و تنها او را بپرستند. به عنوان پروردگار و نجات‌دهنده ما، تنها او باید پرستش شود، و پرستش هر چیز یا هر کس دیگری، بت پرستی محسوب می‌شود.

چگونه می‌توانیم اطمینان یابیم که در زندگی خود چیزی بعنوان بت نداریم؟ چرا ممکن است بت پرستی ساده‌تر از آن چیزی باشد که ما تصور می‌کنیم؟

۱۸ اسفند

جمعه

اندیشه ای فراتر: اعمال ۷ و عبرانیان ۱۱ را بخوانید. بر اساس گفته عهد جدید هدف نهایی رهبری خدا بر قومش در تاریخ چیست؟

مزامیر تاریخی، گواه قدرتمندی بر وفاداری خدا نسبت به قومش می‌باشد. هر رویدادی در تاریخ قوم خدا یک گام از پیش تعیین شده بود که به سوی تحقق نهایی وعده الهی منجی جهان در شخص عیسی ناصری انجامید. حتی آزمون‌هایی که اکثراً قوم خدا را آشفته می‌کرد و آنها را به این فکر می‌انداخت که خدا آنها را رها کرده است، تحت کنترل حاکمیت خدا و بخشی از مشیت او بود، زیرا خدا برترین پروردگار تاریخ است. نویسنده مزمور، بطور ماهرانه این حقیقت را بیان می‌کند که حتی بی‌وفایی مردم نیز نمی‌تواند خدا را از ایمان به قومش و تحقق وعده‌هایش باز دارد. با این حال، افراد و گروه‌هایی که توبه نکرده‌اند، از برکات عهد کنار گذاشته شدند، و سرانجام مفتضحانه آنان به عنوان هشدار پایدار است که چگونه زندگی بدون خدا یا مخالفت با او انسان‌ها را نابود می‌کند.

مزامیر فرزندان خدا را در همه زمان‌ها تشویق می‌کند که به خداوند امیدوار باشند و به او وفادار بمانند. «ما چیزی برای ترسیدن برای آینده نداریم، مگر اینکه طریقی را که خداوند ما را هدایت کرده است و آموزه‌های او در تاریخ گذشته خود را فراموش کنیم». - مرجع زیر: Ellen G. White, Life Sketches of Ellen G. White, p. 196

برای اینکه قوم خدا بدون ترس پیش بروند، باید حقایق تاریخ خود را بدانند. الن جی وایت به ایمانداران توصیه می‌کند که مزمور ۱۰۵ و ۱۰۶ را «حداقل یک بار در هفته» بخوانند. - مرجع زیر: Testimonies to Ministers and Gospel Workers, p. 98

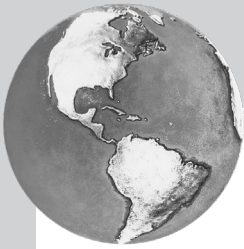
تاریخ قوم خدا نشان می‌دهد که تمام وعده‌هایی که خدا در کلام خود داده است، محقق خواهد شد. این شامل وعده های الهی در مورد مراقبت فردی زمان حاضر و وعده های آینده در مورد بازگشت دوباره مسیح است که پادشاهی عدالت و صلح خدا را در زمین جدید برقرار خواهد کرد.

سوالاتی برای بحث:

۱. یادآوری رهبری وفادارانه خدا از قومش در تاریخ چه برکاتی دارد؟ عواقب فراموشی یا نادیده گرفتن درس های گذشته چیست؟ چگونه می‌توانیم همان اصل را در مورد خود به کار ببریم، همانطور که یک کلیسا فراخوانده شده است تا همان کاری را انجام دهد که اسرائیل کهن برای انجام آن فراخوانده شده بود؟

۲. مزامیر چگونه ما را تشویق می‌کند که مراقبت آینده نگر خدا را در زندگی مان تشخیص دهیم و با صبر و شکیبایی به شیوه های مقتدر خدا اعتماد کنیم، حتی زمانی که آنچه که باید، اتفاق نمی‌افتد؟

۳. چگونه می‌توانیم مطالعه تاریخ قوم خدا را در عبادات شخصی و جمعی خود برجسته‌تر کنیم؟ چگونه می‌توانیم در گفتن تاریخ معاصر قوم خدا به فرزندانمان هدفمندتر عمل کنیم؟

بدون کار، بدون غذا (قسمت ۶)

نوشته: اندرو مک چسنی

پس از اینکه سکول از کار کردن در چندین سبت امتناع کرد، افسر فرمانده او متوجه شد که نمی‌تواند سرباز جوان را مجبور کند با عذاب وجدان کار کند. افسر گفت: «پس، تو نمی‌توانی در روز شنبه در ارتش کار کنی؟». سکول گفت: «درست است، من نمی‌توانم در روز سبت کار کنم». «از جمعه عصر تا شنبه عصر؟». «بله، من نمی‌توانم کار کنم». «پس تو نمی‌توانی در این ۲۴ ساعت غذا بخوری». «چرا؟»

«اگر کار نمی‌کنی، نیازی به خوردن خوراک هم نداری. خوردن هم به نوعی کار کردن است. همچنین مقداری از خوراک در روز سبت تو تهیه می‌شود، بنابراین نباید آن را بخوری».

سکول تنها نان می‌خورد و چای می‌نوشید، زیرا سایر جیره‌های نظامی حاوی گوشت خوک بود، اما او قبول کرد که نان و چایی که در روز سبت تهیه شده بود را نخورد. او به عنوان یک ادونتستی روز هفتم که به تازگی غسل تعمید گرفته بود، مطمئن نبود که غذاهای تهیه شده در روز سبت ممنوع باشد اما او نیاز داشت که پاسخی بدهد که انتظارات افسر را برآورده کند. اگر از کار سر باز می‌زد و نان و چای می‌خواست، افسر فکر می‌کرد نسبت به خداوند وفادار نیست. چند ماه گذشت و آشپزهای ارتش شروع به پختن یک وعده غذایی در هفته بدون گوشت خوک کردند. این تنها غذایی بود که سکول می‌توانست بخورد اما فقط در روز سبت تهیه و سرو می‌شد.

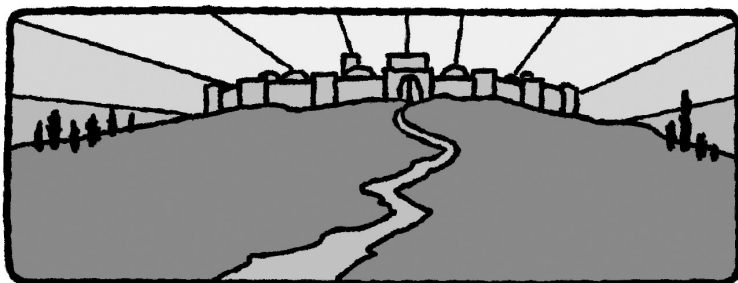
سکول دعا کرد: «خدایا، لطفاً، لطفاً، آیا می‌توانی روز سرو این غذا را از شنبه به یکشنبه تغییر دهی؟ آیا این کار را برای من انجام می‌دهی؟» او یک ماه دعا کرد تا این وعده به روز یکشنبه منتقل شد. یکشنبه یک روز تفریحی برای سربازان بود، زمانی که آنها می‌توانستند با بازی فوتبال، بسکتبال و سایر ورزش‌ها کمی آرامش بگیرند. سکول آرزو کرد که ای کاش

روز تفریحشان در روز شنبه بود. امتناع از بازی کردن فوتبال برای او آسان‌تر از امتناع از کار کردن در هر سبت است.

او دوباره دعا کرد: «خدایا شرمندم، اما آیا می‌توانم یک چیز دیگر از تو بخواهم؟ آیا می‌توانی روز تفریحمان را از یکشنبه به شنبه منتقل کنی تا نیازی نباشد هر شنبه توضیح دهم که چرا نمی‌توانم کار کنم؟»
یک هفته پس از تغییر روز سرو وعده غذایی بدون خوک به یکشنبه، روز تفریح سربازان نیز ناگهان به روز شنبه تغییر پیدا کرد.

سکول سکولیک یک کارآفرین مرفه و یک ادونتیستی وفادار روز هفتم در کشور مونته‌نگرو است. ادامه داستان او را هفته آینده خواهید خواند. از شما برای هدایای بشارتی مدرسه سبت که به گسترش خبر بازگشت بزودی عیسی در مونته‌نگرو و در سراسر جهان کمک می‌کند، سپاسگزاریم.

اشتیاق برای خدا در صهیون

بعد از ظهر سبت

برای مطالعه این هفته بخوانید: مزمور ۸۴؛ مکاشفه ۲۱: ۳؛ مزمور ۱۲۲؛ مزمور ۸۷؛ غلاطیان ۳: ۲۸ و ۲۹؛ متی ۲۸: ۱۸ - ۲۰؛ مزمور ۴۶؛ مزمور ۱۲۵.

آیه حفظی: «جان من مشتاق بلکه مدهوش گشته است برای صحنهای خداوند! دل من و پیگرم برای خدای زنده فریاد برمی آورد» (مزمور ۸۴: ۲).

سروده های صهیون ترانه های شادمانه ای است که زیبایی صهیون را جلوه گر می کند و از قدرت مطلق خداوند سخن می گوید که از کوه مقدس خویش فرمانروایی می کند. این مزامیر اغلب شایستگی های خانه خداوند را می ستاید و عشق و علاقه به حرم مطهر را ابراز می کند که می تواند در سایر مزامیر نیز یافت شود. بسیاری از این مزامیر توسط پسران قورح سروده شده است که تجربه مستقیمی از برکت خانه خداوند را بعنوان سرایندگان معبد داشته اند (اول قرن تیان ۶: ۳۱ - ۳۸) و همچنین دروازه بانان معبد بوده اند (اول قرن تیان ۹: ۱۹).

چه چیزی صهیون را منشأ امید و شادی می کند؟ صهیون نماد حضور زنده خدا در میان قومش بود. همانطور که قوم اسرائیل قوم برگزیده خدا هستند (تثنیه ۷: ۶)، صهیون نیز کوه برگزیده خداست (مزمور ۷۸: ۶۸، مزمور ۸۷: ۲). خدا از صهیون فرمانروایی می کند (مزمور ۹۹: ۱، ۲) و معبد خود را نیز در صهیون بنا کرد (مزمور ۸۷: ۱). بنابراین صهیون محل برکت و پناهگاه الهی است. صهیون اغلب به موازات، یا حتی به صورت مترادف با اورشلیم و مکان مقدس، مرکز کار نجات خدا برای جهان کهن، خوانده می شود.

برکات صهیون تا اقصی نقاط جهان سرازیر می شود زیرا شخص و فیض خداوند از مرزهای هر مکان مقدس فراتر می رود. صهیون، شادی بخش همه مردم جهان است (مزمور ۴۸: ۲) و تأیید می کند که تمام زمین از آن خداست.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت ۲۶ اسفند - ۱۶ مارس آمادگی داشته باشید.

یک روز در صحن‌های تو بهتر است از هزار سال

مزمور ۸۴: ۱ - ۴ را بخوانید. چرا مزمورسرا اشتیاق دارد تا در حرم مطهر ساکن باشد؟

سراینده مزمور خواهان اینست که با «اشتیاق» و «دلدادگی» حرم مطهر را محل دائمی خود قرار دهد تا بتواند برای همیشه نزد خدا باشد (مزمور ۸۴: ۱، ۲). حضور زنده خدا (مزمور ۸۴: ۲) حرم مطهر را به مکانی منحصر به فرد تبدیل می‌کند. در حرم مطهر، پرستندگان می‌توانند «زیبایی خداوند را ببینند» (مزمور ۲۷: ۴؛ همچنین مزمور ۶۳: ۲ را ببینید) و «از نیکی خانه شما راضی شوند» (مزمور ۶۵: ۴). در مزمور ۸۴، شادمانه‌ای بی‌نظیری در رابطه با خدا حاصل می‌شود که عبارت است از ستایش او (مزمور ۸۴: ۴)، قدرت یافتن در او (مزمور ۸۴: ۵)، و اعتماد به او (مزمور ۸۴: ۱۲). حرم مطهر جایی است که چنین رابطه‌ای از طریق عبادت و همنشینی با ایمانداران رشد و پرورش می‌یابد. حضور زنده خدا در حرم مطهر، لمحّه‌ای است از ملکوت پر جلال خدا که طعم زندگی جاودان را به پرستندگان نشان می‌دهد.

مزمور ۸۴: ۵ - ۱۲ را بخوانید. چه فرد دیگری می‌تواند توسط حرم مطهر برکت یابد؟

برکات خداوند به عنوان پرتوهایی از حرم مطهر توصیف شده است که ابتدا به کسانی که در حرم مطهر خدمت می‌کنند، می‌رسد (مزمور ۸۴: ۴)، سپس به زائرانی که در راه حرم مطهر هستند (مزمور ۸۴: ۵-۱۰) و در نهایت به آنها می‌رسند. تا پایان عمر زمین انتظار ملاقات با خدا در حرم مطهر، ایمان زائران را تقویت می‌کند (مزمور ۸۴: ۷). در حالی که مسافر عادی در سفر طاقت فرسا قوت خود را از دست داده و ضعیف می‌شود، زائران حرم مطهر هر چه به حرم مطهر نزدیکتر می‌شوند قدرتشان بیشتر می‌شود.

فرزندان خدا حتی زمانی که به طور فیزیکی از حرم مطهر خارج می‌شوند، با داشتن یک زندگی شایسته، همچنان نشانه حرم مطهر خدا را با خود دارند (مزمور ۸۴: ۱۱)، که مشخصه عادلانی است که وارد حرم مطهر خداوند می‌شوند (مزمور ۱۵: ۱، ۲). خداوند «خورشید» نامیده می‌شود و نشان می‌دهد که برکات حرم مطهر، مانند بارقه‌های خورشید، تا اقصی نقاط زمین تابیده می‌شود (مزمور ۸۴: ۱۱). بنابراین، کسانی که از طریق ایمان با خدا می‌مانند، بدون توجه به این که در چه مکانی هستند، فیض او را دریافت می‌کنند.

مکاشفه ۳:۲۱ را بخوانید. در بازتاب حرم مطهر زمینی چه امیدی برای ما آشکار می شود؟
نصیر این تجربه چگونه خواهد بود؟

۲۱ اسفند

دوشنبه

برای صلح و سلامتی اورشلیم دعا کنید

مزمور ۱۲۲: ۱ - ۵ را بخوانید. زائران و پرستندگان پس از رسیدن به اورشلیم چه شور و احساسی داشتند؟ آنها امید داشتند تا در اورشلیم چه چیزی را بیابند؟

مزمور ۱۲۲ بیانگر شادی و هیجان زائران در بدو ورود به اورشلیم است. زیارت اورشلیم موقعیت‌های شادی بخشی بود که قوم خدا سه بار در طول سال گرد هم می آمدند تا نیکوئی و رحمت خدا را نسبت به خود در گذشته و در حال به یاد آورند (تثنیه ۱۶: ۱۶). اورشلیم مرکز زندگی قوم بود زیرا حاوی «شهادت اسرائیل» (مزمور ۱۲۲: ۴) و تالار و دیوان داوری بود (مزمور ۱۲۲: ۵). «شهادت اسرائیل» اشاره به حرم مطهر دارد که گهگاهی «خیمه شهادت» نامیده می شد (اعداد ۱: ۵۰) و مشتمل بر «تابوت شهادت» (خروج ۲۵: ۲۲) بود. تالارهایی که برای داوری تعیین شده اند، نظام قضایی اورشلیم را به تصویر می کشند (دوم سموئیل ۸: ۱۵). از این رو، زیارت در زمانی واقع می شد که انسان می توانست در طلب و استحصالی عدالت باشد. وفاداری به خدا و اجرای عدالت در خصوص مردم هرگز از هم جدا نیست.

مزمور ۱۲۲: ۶ - ۹ را بخوانید. دعای اصلی قوم خدا چه بود؟

دعا برای صلح اورشلیم، درخواست برکات خدا برای شهر و ساکنان و اتحاد عابدان است و باعث می شود تا صلح و آرامش در میان آنها گسترش یابد (مزمور ۱۲۲: ۸). اورشلیم [اور + شلیم] تنها در صورتی می توانست [شهر صلح] باشد که بین خدا و قومش و همچنین در میان خود فرزندان خدا صلح وجود داشته باشد. بنابراین، دعا برای صلح اورشلیم از قوم خدا طلب می کند که در صلح با خدا و یکدیگر زندگی کنند. در صلح اورشلیم، مردم به کامیابی نائل خواهند شد (مزمور ۱۴۷: ۱۲-۱۴).

مزامیر به ما می آموزد که دعا برای نیکبختی جامعه ایمانی باید موضوع اصلی دعای فرزندان خدا باشد زیرا تنها قوم قوی و متحد خدا می توانند بشارت دهنده صلح و نجات خداوند به جهانیان باشند. (یوحنا ۱۳: ۳۴، ۳۵).

دعا برای صلح اورشلیم همچنان یک امتیاز و مسئولیت برای ایمانداران است زیرا امید به ظهور آخرالزمان پادشاهی صلح خدا را زنده نگه می‌دارد که نه تنها شهر اورشلیم، بلکه کل جهان را در بر خواهد گرفت. (اشعیا ۵۲: ۷؛ اشعیا ۶۶: ۱۲، ۱۳؛ مکاشفه ۲۱-۲۲).

اکنون چه راه‌های عملی وجود دارد که بتوانیم برای هماهنگی بین خودمان به عنوان یک قوم تلاش کنیم؟

۲۲ اسفند

سه شنبه

صهیون - خانه تمامی ملتها

مزمور ۸۷: ۱ و ۲ را بخوانید. چه چیزی صهیون را به مکانی ارجمند تبدیل می‌کند؟

مزمور ۸۷ سرودی است که از صهیون به عنوان شهر برگزیده و محبوب خدا تجلیل می‌کند. بنیان معبد خدا در کوه صهیون است (مزمور ۲: ۶، مزمور ۱۵: ۱). در آخرالزمان، صهیون بلندترین قله دنیا خواهد بود، که نشان‌دهنده برتری حاکمیت خداوند بر کل جهان است (مزمور ۹۹: ۲، اشعیا ۲: ۲، میکاه ۴: ۱). مزمور ۸۷ از صهیون به عنوان «کوه‌ها» یاد می‌کند تا عظمت آن را برجسته سازد (مزمور ۱۳۳: ۳). خداوند دروازه‌های صهیون را «بیشتر از تمام خانه‌های یعقوب» دوست دارد (مزمور ۸۷: ۲) و بیانگر برتری صهیون بر سایر مکان‌های اسرائیل است که در گذشته محل تجمع ویژه قوم خدا بودند، مانند شیلو و بتل. بنابراین، مزمور تأیید می‌کند که پرستش واقعی خدا در مکان برگزیده و به روشی است که مقرر گردانیده است.

مزمور ۸۷: ۳ - ۷ را بخوانید. از چه چیزهای با شکوهی در مورد صهیون در آن گفته شده است؟

جلال صهیون تمام ملل را به سمت خدا جلب می‌کند، بنابراین مرزهای پادشاهی خداوند گسترش می‌یابد تا کل جهان را در بر بگیرد. توجه کنید که خدا با سایر ملت‌ها به عنوان شهروندان درجه دوم رفتار نمی‌کند، حتی اگر صهیون به عنوان زادگاه روحانی تمامی افرادی به تصویر کشیده شده باشد که خداوند را به عنوان منجی خود پذیرفته‌اند.

ثبت نام افراد بر اساس محل تولد آنها انجام شده است (نحمیا ۷: ۵، لوقا ۲: ۱-۳). مزمور سه مرتبه بیان می‌کند که ملت‌ها در صهیون متولد می‌شوند، به این معنی که خداوند هویت

جدیدی به آنها می‌دهد و تمام امتیازات فرزندان مشروع و قانونی صهیون را به آنها عطا می‌کند (مزمور ۸۷: ۴-۶).

مزمور ۸۷ به نجات یهودیان و غیریهودیان و متحد شدن آنها در یک کلیسا از طریق خدمت نجات بخش مسیح اشاره می‌کند (رومیان ۳: ۲۲؛ رومیان ۱۰: ۱۲؛ غلاطیان ۳: ۲۸، ۲۹؛ کولسیان ۳: ۱۱). تصویر مزمور از کامیابی صهیون یادآور رؤیای دانیال از تبدیل شدن ملکوت خدا به کوهی عظیم است که تمام زمین را پر می‌کند (دانیال ۲: ۳۴، ۳۵، ۴۴، ۴۵) و «مَثَل عیسی درباره رشد پادشاهی خدا به درختی عظیم که میزبان پرندگان آسمان است» (متی ۱۳: ۳۲).

آمادگی صهیون برای پذیرش همه مردم چگونه در مأموریت بزرگ کلیسا برای موعظه انجیل به هر ملتی تحقق می‌یابد (متی ۲۸: ۱۸-۲۰)؟ چگونه این ایده با دعوت ما برای موعظه پیام های سه فرشته مطابقت دارد؟

۲۳ اسفند

چهارشنبه

آرامش و امنیت صهیون

مزمور ۴۶: ۱ - ۷ را بخوانید. دنیا در اینجا از زبان شعر چگونه به تصویر کشیده شده است؟

مزمور توصیف واضحی از جهان آشفته را ارائه می‌دهد، که با تصاویر بلایای طبیعی با شدت بی سابقه ای نشان داده شده است (مزمور ۴۶: ۲، ۳). تصویر آبهای آشفته اغلب ملتهای سرکش و مشکلات مختلفی را که شریران در جهان ایجاد می‌کنند به تصویر می‌کشد (مزمور ۹۳: ۳، ۴؛ مزمور ۱۲۴: ۲-۵). به همین ترتیب، در مزمور ۴۶، تصاویر بلایای طبیعی، جهان تحت کنترل کشورهای بی‌امنی را به تصویر می‌کشند که در حال جنگ هستند (مزمور ۴۶: ۶).

به وضوح این جهانی است که عاری از معرفت و شناخت خداست، زیرا خدا در میان قوم خود می‌باشد و جایی که خدا ساکن باشد، در آنجا صلح و آرامش بوفور برقرار است (مزمور ۴۶: ۴، ۵). با این وجود، گرچه جهان او را طرد می‌کند، ولی خدا دنیا را رها نمی‌کند. خداوند با حضور در میان قوم خود در جهان حضور دارد. به عبارت دیگر، فارغ از این که چیزهای بد ظاهر شوند، حضور خدا در اینجاست، در دنیا، و ما می‌توانیم از دانستن این حقیقت بنیادین، امید و دلگرمی شخصی بگیریم.

خداوند، که پناهگاهی عالی است، سرچشمه صلح و امنیت پایدار صهیون است. واژه ای که امنیت صهیون را برجسته می‌سازد، «اگرچه» در مزمور ۴۶: ۳ می‌باشد. اگر چه دنیا در خروش و آشوب است، ولی قوم خدا در امنیت هستند. این نشان می‌دهد که بطور کلی صلح و آرامش نتیجه عدم آزمونها و مشقات نیست، بلکه هدیه خداوند به فرزندان مورد اعتمادش

است. اعتماد بی قید و شرط به خدا می تواند به فرزند خدا در میانه طوفان، آرامش و امنیت بدهد (متی ۸: ۲۳ - ۲۷). سوالی که مطرح می شود این است: آیا خداوند جهان را با گزینه ها و اقدامات مخرب برای همیشه به حال خود رها می کند؟

مزمور ۴۶: ۶-۱۱ را بخوانید. واکنش خدا به خشونت و نابودی در جهان چیست؟

خدا با همان قدرت کلامی که زمین را آفریده بود، زمین را ذوب می کند (مزمور ۴۶: ۶). با این حال، ذوب به نابودی ختم نمی شود، بلکه به نو شدن ختم می شود. توجه داشته باشید که خداوند صلح و آرامش خود را از صهیون تا اقصای زمین گسترش می دهد. خدا جنگ ها را متوقف خواهد کرد و ابزارهای نابودی را که ملل شریر برای آوردن ظلم به جهان به کار بردند، اظفا خواهد کرد (مزمور ۴۶: ۹). این امید بزرگی است که مسیحیان دارند، که در بازگشت دوباره عیسی رخ خواهد داد.

چگونه بیاموزیم که در دنیایی که این همه آشفتگی دارد، از صلح و آرامش واقعی برخوردار باشیم و به خدا اعتماد کنیم؟

۲۴ اسفند

پنجشنبه

پایدار و استوار مانند کوه صهیون

مزمور ۱۲۵: ۱، ۲ را بخوانید. کسانی که به خدا اعتماد دارند چگونه در اینجا به تصویر کشیده شده اند؟

کسانی که به خداوند توکل می کنند با کوه صهیون، نماد پایداری و قدرت قیاس می شوند. منظره باشکوه کوه‌های اطراف شهر اورشلیم به نویسنده مزمور الهام شد تا به حتمی بودن محافظت الهی اذعان کند (مزمور ۵: ۱۲، مزمور ۳۲: ۷، ۱۰). برخلاف کوه‌هایی که توسط شریران اداره می‌شوند و به دریاها پرتاب می‌شوند (مزمور ۴۶: ۲)، دوام چشمگیر کوهی که اورشلیم بر روی آن ساخته شده است، اعتماد عمیقی را القا می‌کند. در مواجهه با واقعیت دردناکی که اکثراً به نظر می‌رسد در آن شرارت غالب می‌شود، اعتماد به محافظت خدا حتی بیشتر می‌شود. با این حال، حتی در میان آن شرارت، قوم خدا می‌توانند امیدوار باشند.

مزمور ۱۲۵: ۳ - ۵ را بخوانید. فرد پارسا و عادل چگونه وسوسه شده است؟ چه درسی برای ما در اینجا وجود دارد؟

فرزندان خدا می توانند در اثر موفقیت شیران نسبت به نجات و رستگاری خود ناامید و دلسرد شوند و شاید وسوسه شوند که راه آنها را دنبال کنند (مزمور ۷۳: ۲-۱۳، مزمور ۹۴: ۳). استواری حداکثری کوه صهیون نمی تواند به کسانی که از خداوند دور می شوند امنیت دهد. به مردم همچنان آزادی داده می شود تا «دست به شرارت بیالیند» (مزمور ۱۲۵: ۳) و «به راه های کج خود روی آورند» (مزمور ۱۲۵: ۵). خداوند عادل است و افرادی را که در عصیانگری باقی مانده اند، با دیگر گناهکارانی که توبه نکرده اند داوری خواهد کرد. در اینجا از قوم خدا دعوت گردیده است تا در ایمان و توکل به خداوند ثابت قدم باقی بمانند، همانطور که کوه صهیون پناهگاه ثابت آنهاست. یعنی حتی زمانی که ما چیزها را درک نمی کنیم، باز هم می توانیم به نیکوئی خدا اعتماد کنیم.

ورود گناه به جهان، تجسم مسیح، تجدید حیات، قیام، و بسیاری از موضوعات دیگر که در کتاب مقدس ارائه شده است، اسرار بسیار عمیقی هستند که ذهن انسان، قادر به توضیح یا حتی درک کامل آن نیست. اما دلیلی نداریم که در کلام خدا شک کنیم زیرا نمی توانیم اسرار مشیت او را درک کنیم. . . همه جا شگفتی هایی فراتر از قدرت ماست. آیا باید متحیر باشیم که در دنیای روحانی نیز اسراری وجود دارد که نمی توانیم آنها را درک کنیم؟ مشکل تنها در ضعف و کوته فکری انسان است. خدا در کتاب مقدس شواهد کافی در مورد شخصیت الهی آنها به ما داده است، و ما نباید در کلام او شک کنیم زیرا نمی توانیم تمام اسرار مشیت او را درک کنیم.» - الن جی وایت، گام هایی به سوی نور، صفحه ۱۰۶، ۱۰۷.

۲۵ اسفند

جمعه

اندیشه ای فراتر: بر پیام اشعیا ۴۰ و اشعیا ۵۱: ۱ - ۱۶ تعمق کنید.

سرودهای صهیون تعهدی مطلق به اندیشناک بودن بر صهیون و امید زنده به سلطنت مقتدر خدا را ارائه می کند. در حالی که بسیاری از برکات حرم مطهر الهی در این زندگی تجربه می شود، امید به کمال زندگی و شادی در صهیون در آینده برقرار می شود. بسیاری از فرزندان خدا با اشک در آرزوی صهیون آسمانی هستند (مزمور ۱۳۷: ۱). به خاطر سپردن صهیون نه صرفاً اندیشه ای گاه به گاه، بلکه مستلزم یک ذهن راسخ و آگاه برای زندگی مطابق با آن خاطره زنده است (خروج ۱۳: ۳، خروج ۲۰: ۸).

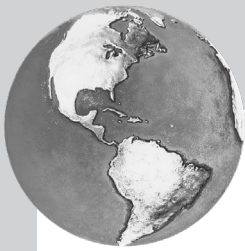
بنابراین، خواندن سرودهای صهیون عزم پرشور برای زنده نگه داشتن امید به بازگرداندن پادشاهی خدا در زمین جدید است (مکاشفه ۲۱: ۱-۵). «در آنجا ذهن های جاودانی، شادمانی

فناناپذیر عجایب قدرت خلاق و اسرار محبت نجات دهنده را مورد تفکر قرار می دهند. دشمنی ظالم و اغوا کننده برای وسوسه به فراموش کردن خدا وجود نخواهد داشت. همه موهبت ها توسعه خواهند یافت و همه ظرفیت ها ازدیاد خواهند یافت. کسب دانش مغز را خسته و انرژی ها را تحلیل خواهد داد. در آنجا بزرگترین طرح هارا می توان به انجام رساند، عالی ترین آرزوها را تحقق داد، اعلاترین رویاها را تحقق بخشید و با این وصف ارتفاعات بیشتری برای تسخیر به وجود خواهد آمد و شگفتی های جدیدی را تحسین نمود، حقایق جدیدی را کشف نمود، امور تازه ای که قدرت های فکری روحانی و جسمی را به کار می کشند. - مرجع زیر: Ellen G. White, The Great Controversy, p. 677.

تعهد به فراموش نکردن صهیون، بیعت تلویحی زائران خداوند است که هرگز این دنیا را به عنوان وطن خود نخواهند پذیرفت، بلکه منتظر آسمان های جدید و زمین جدید هستند. بنابراین، مزامیر صهیون را می توان توسط ایمانداران تمامی نسل های سرودخوانی شود که آرزوی زندگی در اورشلیم جدید را دارند. (مکاشفه ۳: ۱۲). سرودهای صهیون ما را تشویق می کنند تا با امید چشم انتظار جهان آخرت باشیم، ولی ما را نیز ملزم می کنند تا در این دنیای کنونی عامل فیض خداوند باشیم.

سوالاتی برای بحث:

۱. چگونه اصول روحانی و الهیاتی را که بر قوم خدا در صهیون، مکانی تحت اللفظی در اورشلیم متمرکز است، در نظر داشته باشیم و آنها را در کلیسا و مأموریت آن در جهان به کار ببریم؟
۲. امروزه، ایمانداران چگونه در حرم مطهر خداوند می توانند ساکن شوند؟ (یوحنا ۱: ۱۴ - ۱۸ و عبرانیان ۱۲: ۲۲ - ۲۴).
۳. چگونه صهیون به شهر همه امتهای تبدیل خواهد شد که در مزمور ۸۷ پیش بینی شده است؟ (رومیان ۵: ۱۰، افسسیان ۲: ۱۱-۱۶، کولسیان ۱: ۱۹-۲۳).
۴. چگونه به فردی واکنش نشان می دهید که به واقعیت کامیابی شرارت و بدکاری اشاره می کند در حالی که بسیاری از مردم «خوب» رنج می برند؟ نظر شما چیست؟ چرا مهم است که اذعان کنیم که اکنون پاسخ کاملی برای همه چیز در اینجا نداریم؟

لاغر شدن (قسمت ۷)

نوشته: اندرو مک چسنی

سکول بعد از بازگشت به پادگان پس از یک دوره کوتاه استخراج زغال سنگ روی یک کوه، به فرمانده خود اطلاع داد که حتی در جنگ بوسنی که ادامه دارد، همراه خود اسلحه حمل نخواهد کرد.

او گفت: «من نمی‌خواهم به مردم شلیک کنم». فرمانده پافشاری کرد: «تو باید سلاح داشته باشی، در غیر این صورت، به جای یک سال، باید دو سال خدمت کنی. افراد غیر رزمی باید به جای یک سال خدمت در ارتش، دو سال خدمت کنند».

سکول گفت: «مهم نیست، من سلاح حمل نمی‌کنم». فرمانده سکول را نزد یک افسر اطلاعاتی فرستاد. فقط سربازانی که دچار مشکل حادی بودند نزد افسر فرستاده می‌شدند. او می‌توانست سربازان را زندانی کند.

سکول موقعیت خود را برای افسر توضیح داد. افسر گفت: «بسیار خوب. یک اسلحه بردار و اگر به خط مقدم اعزام شدی، آن را پس بده، به این ترتیب به جای دو سال فقط یک سال خدمت خواهی کرد».

سکول گفت: «منظورتان چیست؟» افسر گفت: «با حمل اسلحه در حین آموزش موافقت کن، اما بعد از آموزشی که دریافت خواهی کرد به جای میدان جنگ می‌توانی در بخش مخابرات خدمت کنی».

سکول موافقت کرد. او به کار اداری منصوب شد و با تایپ کردن بر روی یک چاپگر تلفنی به اجرای ارتباطات نظامی کمک می‌کرد. روز سبت برای سکول چالشی بزرگتر از اسلحه بود. به دلیل جنگ، سکول باید به سرعت آموزش می‌دید تا بتواند با چاپگر تلفنی کار کند، اما او از شرکت در جلسات آموزشی در روز شنبه امتناع کرد.

خوراک گوشتی نیز یک چالش بود. جیره های نظامی با گوشت خوک تهیه می شد. والدین سکول از ارسال پول برای خرید خوراک خودداری کردند زیرا امیدوار بودند که او رژیم خوراکی خود را تغییر دهد. سکول دعا کرد: «لطفاً مرا مانند دانیال برکت بده، او تصمیم گرفت خوراک ناپاک نخورد و من هم می خواهم همین کار را بکنم».

فرمانده سکول نمی دانست چه کند.

او پرسید: «آیا روز شنبه می خواهی کار کنی؟».

سکول گفت: «خیر».

«آیا پیشنهادی در این مورد داری؟»

«خیر».

«آیا گوشت می خوری؟».

«خیر».

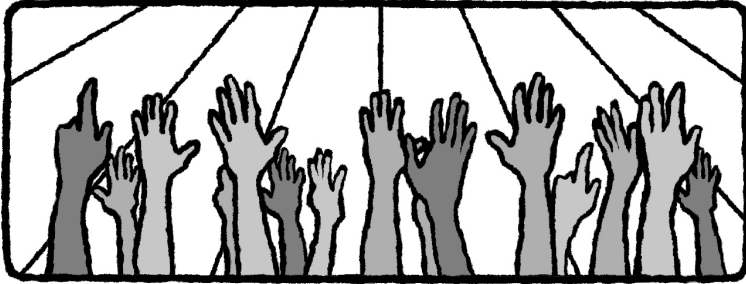
«آیا پیشنهادی در این مورد داری؟»

«خیر».

تنها چیزی که سکول می توانست بخورد نان و چای بود. طی مدت چهار ماه او ۵۰ پوند (۲۳ کیلوگرم) از وزنش را از دست داد و به ۱۳۷ پوند (۶۲ کیلوگرم) رسید. او خیلی لاغر شده بود.

سکول سکولبیچ یک کارآفرین مرفه و یک ادونتستی وفادار روز هفتم در کشور مونته نگرو است. ادامه داستان او را هفته آینده خواهید خواند. از شما برای هدایای بشارتی مدرسه سبت که به گسترش خبر بازگشت بزودی عیسی در مونته نگرو و در سراسر جهان کمک می کند، سپاسگزاریم.

عبادتی که هرگز پایان نمی پذیرد

بعد از ظهر سبت

برای مطالعه این هفته بخوانید: مزمور ۱۳۴؛ اشعیا ۴۲: ۱۰-۱۲؛ مکاشفه ۱۴: ۳؛ مزمور ۱۵؛ مزمور ۱۰۱: ۱-۳؛ مزمور ۹۶؛ مکاشفه ۱۴: ۶-۱۲؛ یوحنا ۴: ۲۳ و ۲۴.

آیه حفظی: «خداوند را خواهم سرباید تا زنده می باشم. برای خدای خود تسبیح خواهم خواند تا وجود دارم» (مزمور ۱۰۴: ۳۳).

همانطور که تجربه ما از فیض و قدرت خدا افزایش می یابد، ترغیب می شویم تا به همراه نویسنده مزمور بپرسیم: «دین خود را به خداوند چگونه ادا کنم، برای همه احسانهایی که به من کرده است؟» (مزمور ۱۱۶: ۱۲). پاسخ اجتناب ناپذیر این است که متعهدانه در زندگی به خدا وفادار باشیم.

در مزامیر، اسرائیل تنها یک قوم نیست، بلکه یک «کنگره عظیم» است (مزمور ۲۲: ۲۲، ۲۵؛ مزمور ۳۵: ۱۸). آشکار است که اسرائیل فراخوانده شده است تا خدا را پرستش نموده و پیک شهادت او برای قومهای دیگر باشد زیرا خداوند می خواهد که تمام جهان در پرستش به قوم او ملحق شوند. قوم خداوند در زمره عادلانی شمرده می شوند که خداوند را می پرستند و امیدشان به او و محبت اوست.

پرستش خداوند در جماعت به عنوان عبادت ایده آل تلقی می شود. این بدان معنا نیست که دعا و ستایش فرد در اسرائیل معنایی ثانوی به خود می گیرد. در مقابل، پرستش فردی خدا، مروج و رشد دهنده پرستش جمعی است (مزمور ۲۲: ۲۲، ۲۵)، در حالی که به نوبه خود پرستش فردی قابلیت خود را در حد اعلی در رابطه نزدیک با جامعه بسط می دهد. جامعه پرستش را «شورای صالحان» نیز می نامند (مزمور ۱۱۱: ۱). راستگوها خدا را می شناسند (مزمور ۳۶: ۱۰) و توسط خدا شناخته می شوند (مزمور ۳۷: ۱۸)، و این تجربه در تمام جنبه های وجودی آنها نفوذ می کند.

*درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت ۴ فروردین ۱۴۰۳ - ۲۳ مارس آمادگی داشته باشید.

دستان خود را به سوی حرم مطهر برافرازید

مزمور ۱۳۴ را بخوانید. عبادت در کجا برقرار می شود؟ نتیجه عبادت پروردگار چیست؟

مزمور ۱۳۴ برکت کاهنی منتسب به هارون را در اعداد ۶: ۲۴-۲۶ (همچنین مزمور ۶۷: ۱) به یاد می آورد و برکت را به عنوان اصل اساسی و نتیجه رابطه بین خدا و اسرائیل برجسته می سازد. مردم در حرم مطهر خدا را برکت می دهند و خداوند قوم خود را از صهیون برکت می دهد. برکات همه زندگی را شامل می شود زیرا خداوند خالق آسمان و زمین است. ذکر صهیون به عنوان محل برکات ویژه الهی بر پیمان عهد خداوند با قومش تأکید می کند. بنابراین در عهد فیض اسرائیل از این امتیاز استفاده می کند که خداوند را برکت دهد و از سوی او برکت یابد.

مزمور ۱۸: ۱؛ مزمور ۳۶: ۱؛ مزمور ۱۱۳: ۱؛ مزمور ۱۳۴: ۱ و ۲ و مزمور ۱۳۵: ۱ و ۲ را بخوانید. در اینجا پرستندگان چگونه به تصویر کشیده شده اند؟

مزامیر اغلب عبادت کنندگان را به عنوان خادمان خداوند نشان می دهد. «خادمان خداوند که شبانگاه در خانه خداوند به خدمت می ایستید» (مزمور ۱۳۴: ۱)، احتمالاً به نگهبانی شبانه توسط لاویان (اول تواریخ ۹: ۲۳-۲۷) یا پرستش خدا توسط لاویان اشاره دارد که هم در روز بود و هم در شب (اول تواریخ ۹: ۳۳).

بخاطر این که بنی اسرائیل خدای نادیدنی را می پرستیدند، که نمی توانست در قالب هیچ تمثالی نمایش داده شود، حرم مطهر به مکانی اطلاق می شد که بازتاب دهنده جلال خداوند و فراهم کردن محیطی امن برای مردم گناهکار به منظور نزدیک شدن به پادشاه مقدسشان بود. ابتکار این عمل توسط خود خداوند بود و موازین آن با قوانین و احکام وی تنظیم گردیده بود. «با نزدیک شدن به او، یعنی به آن سنگ زنده که آدمیان رد کرده اند اما نزد خدا برگزیده و گرانهاست. شما نیز چون سنگهای زنده به صورت عمارتی روحانی بنا می شوید تا کاهنانی مقدس باشید و به واسطه عیسی مسیح، قربانیهای روحانی مقبول خدا را بگذرانید» (اول پطرس ۲: ۴، ۵). به گفته پطرس، آنچه ما در اینجا می بینیم، بیان عهد جدید از همان اعتقاداتی است که در این مزامیر ارائه شده است، برای تمام کارهای خوبی که برای آنها انجام داده بود.

ما به عنوان ایمانداران عهد جدید، نقش کاهنی نیز داریم که به واسطه آن دعوت شده ایم تا رسانه ای برای بشارت انجیل به جهان باشیم. موثرترین راه هایی که می توانیم این کار را انجام دهیم چیست؟

دوشنبه

۲۸ اسفند ۱۴۰۲

برای خداوند سرودهای تازه بسرایید

مزمور ۳:۳۳، مزمور ۴۰:۳، مزمور ۹۶:۱، مزمور ۹۸:۱، مزمور ۱۴۴:۹ و مزمور ۱۴۹:۱ را بخوانید. موضوع متداول در این آیات چیست؟

مزامیر مردم را فرا می خواند تا «سرود تازه» بخوانند. «سرود تازه» در اینجا چیست؟ دلیل «سرود تازه» شناخت تازه از عظمت و حاکمیت خداوند بر جهان و سپاسگزاری از مراقبت و نجات او به عنوان خالق و داور زمین است. رهایی از دشمنان و از مرگ، و عنایت خاص خدا نسبت به اسرائیل، برخی از انگیزه های شخصی تر برای خواندن «سرود تازه» است. در حالی که سایر سرودها نیز خداوند را به خاطر محبت و شگفتی های ستایش می کنند، «سرود تازه» سرود ویژه ای است که نوید مجدد شادی، و تجدید بیعت به خدا را ابراز می کند. تجربه جدید رستگاری الهی مردم را برمی انگیزد تا خداوند را به عنوان خالق و پادشاه خود بشناسند. موضوع های متداول در مزامیر که از «سرود تازه» خبر می دهند عبارتند از اعتماد به خدا، ستایش کارهای شگفت انگیز او، و رهایی از مصیبت و موارد دیگر.

اشعیا ۴۲:۱۰-۱۲، مکاشفه ۵:۹ و مکاشفه ۱۴:۳ را بخوانید. چه چیزی را در مورد «سرود تازه» از این آیات کتاب مقدس می توانیم استنباط کنیم؟

قوم خدا، اسرائیل، با عبارات مهرآمیز به عنوان «قومی نزدیک به او [خدا]» به تصویر کشیده شده اند (مزمور ۱۴۸:۱۴)، که دلالت بر این دارد که در بین تمامی آفریده های او، اسرائیل دارای جایگاه ویژه ای است، و از این رو موظف و امتیاز پرستش خداوند را دارد. بنابراین، کتاب مقدس ایمانداران تمامی نسلها را تشویق می کند تا سرود تازه را در ستایش منجی خود بخوانند، که شهادت منحصر به فرد آنها را در مورد نجات با خون بره دارد. یک «سرود تازه» می تواند سرود تازه ای را به تصویر بکشد که هیچ کس قبلاً آن را نشنیده است،

سرودی که یادآور تجربه‌ای زنده از فیض خدا در زندگی فرد است. «سرود تازه» با تازگی اش نوید دهنده انتظار تجربه بی نظیر و بی سابقه عظمت خداوند در آینده است. عبادت واقعی فراتر از قربانی‌ها و پیشکش‌هاست و منعکس کننده رابطه ای زنده با خداست که همیشه تازه و پویاست. به معنایی، می توان به سادگی گفت که «سرود تازه» بیانی تازه از عشق ورزی و قدردانی هر روزه ما از کاری است که خدا برای ما انجام داده است.

در زندگی خود روی برکات خدا تمرکز کنید. اگر قرار باشد سرود تازه ای بخوانید، آن سرود چیست؟

۲۹ اسفند ۱۴۰۲

سه شنبه

خداوندا کیست که در خیمه تو ساکن گردد؟

مزمور ۱۵ را بخوانید. چه کسانی شایسته اند تا در حضور خداوند او را بپرستند؟

پاسخی که در این مزمور داده شده خلاصه الزاماتی است که قبلاً در احکام خدا و انبیا بیان گردیده است: کسانی که اعمالشان («در قلب او») و شخصیتشان («در قلب او») می باشد (تثنیه ۶: ۵ و میکاه ۶: ۶-۸ را ببینید)، بازتابی از خدا هستند. حرم مطهر مکانی مقدس بود و همه چیز در آن از جمله کاهنان تقدیس شده بودند. بنابراین، قدوسیت لازمه ورود به محضر خداوند است. قدوسیت اسرائیل باید جامع باشد، عبادت را با اخلاق متحد کند و در همه جنبه های زندگی اعمال شود. احکام به قوم خدا داده شد تا آنها را قادر سازد تا با بزرگترین قابلیت و توانایی خود اقدام کنند، یعنی به عنوان پادشاهی کاهنان زندگی کنند. کاهنیت سلطنتی شامل زندگی مقدس در محضر خدا و آوردن برکات عهد به سایر ملت‌هاست.

مزمور ۲۴: ۳-۶ و مزمور ۱۰۱: ۱-۳ را ببینید. مقدس بودن به چه معنایی است؟

«قلب کامل» بزرگترین صفت عابد در پیشگاه خداوند است. واژه عبری تمیم، «کامل»، مفهوم «کمال» و «جامعیت» را می‌رساند. تاک «کامل» یعنی یک تاک سالم و بی عیب و نقص (حزقی ۱۵: ۵). حیواناتی که به عنوان قربانی تقدیم می شوند باید تمیم یا بدون عیب باشند (لاویان ۲۲: ۲۱-۲۴). گفتار «کامل» کاملاً صادقانه است (ایوب ۶۳: ۴). بنابراین یک

«قلب کامل» یک «قلب پاک» (مزمور ۲۴: ۴) یا یک قلب درستکار (مزمور ۱۵: ۲) است. خدا را می‌جوید (مزمور ۲۴: ۶) و با بخشش خدا بازیابی می‌شود (مزمور ۵۱: ۲-۱۰). زندگی بی‌عیب و نقص از اعتراف به فیض خدا و عدالت او سرچشمه می‌گیرد. فیض الهی به بندگان خدا الهام می‌شود و آنها را قادر می‌سازد که در خداترسی زندگی کنند، که به معنای زندگی بدون مانع با خدا و تسلیم در برابر کلام اوست. زندگی فداکارانه و پرهیزگار، ستایش خداوند را به همراه دارد و خود را نمی‌ستاید. توجه داشته باشید که بیشتر الزامات مزمور ۱۵ به صورت منفی بیان شده است (مزمور ۱۵: ۳-۵). این برای جلب عنایت خدا نیست، بلکه برای اجتناب از اموری است که ما را از خدا جدا می‌سازد.

چگونه می‌توانیم آگاهانه انتخاب کنیم تا از چیزهایی که ما را از خدا دور می‌کند، اجتناب کنیم؟ برخی از این کارها چیست و چگونه می‌توانیم از انجام آنها اجتناب کنیم؟

چهارشنبه

اول فروردین ۱۴۰۳

جلال او را در میان ملتها بازگوید

مزمور ۹۶ را بخوانید. در این مزمور به کدامیک از جنبه‌های مختلف عبادت اشاره شده است؟

عبادت شامل سرود خواندن برای خداوند (مزمور ۹۶: ۱، ۲)، ستایش نام او (مزمور ۹۶: ۲)، اعلام نیکوئی و عظمت او (مزمور ۹۶: ۳، ۴)، و آوردن هدایا به معبد اوست. (مزمور ۹۶: ۸). علاوه بر این ویژگی‌های نام آشنای پرستش، مزمور ۹۶ یکی از جنبه‌های نه چندان آشکار عبادت را برجسته می‌کند، برای نمونه، بُعد بشارتی اعلام پادشاهی خداوند به مردمان دیگر (مزمور ۹۶: ۲، ۳، ۱۰).

با این حال، سرود خواندن، حمد و ستایش خداوند، آوردن هدایا، و بشارت انجیل، اعمالی از هم جدا نیستند، بلکه بیان‌های گوناگون از پرستش هستند. اعلان نجات خدا به همه ملت‌ها، موجب قوام و مقام پرستش می‌گردد. توجه کنید که چگونه دلایل عبادت با پیامی که به مردمان دیگر اعلام شده است مطابقت دارد: «زیرا خداوند عظیم است» (مزمور ۹۶: ۴)، «زیرا جمیع خدایان قوم‌ها بت هستند، لیکن خداوند آسمان‌ها را آفرید» (مزمور ۹۶: ۵)، «خداوند سلطنت می‌کند» (مزمور ۹۶: ۱۰)، و «زیرا او برای دآوری زمین می‌آید» (مزمور ۹۶: ۱۳). بنابراین، هدف بشارت این است که مردمان دیگر را با قوم خدا و در نهایت کل خلقت در پرستش خداوند متحد سازد (مزمور ۹۶: ۱۱-۱۳).

پرستش از شناخت درونی خداوند، یعنی خالق، پادشاه و داور سرچشمه می‌گیرد (مزمور ۹۶:

۵، ۱۰، ۱۳). بنابراین، عبادت شامل یادآوری اعمال گذشته خدا (خلقت)، تجلیل از شگفتی‌های کنونی او (حمایت خدا از جهان و سلطنت فعلی او)، و چشم انتظار بودن برای اعمال آینده او (داوری آخر زمان و زندگی جدید در آسمان و زمین جدید است).

داوری در مزامیر به معنای بازگرداندن نظم الهی صلح، عدالت و رفاه در جهانی است که در حال حاضر زیر بار بی‌عدالتی و رنج بسر می‌برد. از این رو، کل زمین در انتظار داوری‌های خدا شادی می‌کند (مزمور ۹۶: ۱۰-۱۳، مزمور ۹۸: ۴-۹). این واقعیت که خداوند یک داور عادل است، علاوه بر این، باید مردم را تشویق کند تا او را با قدوسیت و «عرشه و لرز» پرستش کنند، و باید آنها را از بی‌مبالاتی در پرستش برحذر دارد (مزمور ۹۶: ۹). عبادت دربرگیرنده شادی، وجد و اطمینان بسیار (مزمور ۹۶: ۱، ۲، ۱۱-۱۳) و از طرفی هم ترس و خوف مقدس (مزمور ۹۶: ۴، ۹) است.

درخواست مزمور ۹۶ از جهان برای پرستش خالق و داور در اعلامیه‌های انجیل خدا برای جهان، در پیام‌های سه فرشته مکاشفه ۱۴: ۶-۱۲ منعکس شده است. از بسیاری جهات به نظر می‌رسد که این مزمور حاوی این پیام آخر زمان است: آفرینش، رستگاری («انجیل ابدی»)، پرستش و داوری. همه چیز آنجاست.

این مزمور را با پیام‌های سه فرشته مقایسه کنید (مکاشفه ۱۴: ۶-۱۲). از چه طریقی این پیام آخر زمان همان حقایق اساسی را تعلیم می‌دهد که موظف به اعلان آن به جهان هستیم؟

۲ فروردین

پنجشنبه

هنگامی که خدا از هدایای قربانی‌ها خشنود نمی‌گردد

مزمور ۴۰: ۶ - ۸، مزمور ۵۰: ۷ - ۲۳ و مزمور ۵۱: ۱۶ - ۱۹ را بخوانید. این آیات به چه موضوع مهمی اشاره می‌کنند؟ چرا خدا از قربانی‌هایی که در کلامش مقرر کرده است، خشنود نمی‌گردد (خروج ۲۰: ۲۴)؟

سرایندگان مزمور نیز مانند انبیا، سوء استفاده‌های مختلف از عبادت را نکوهش می‌کنند. نکته اصلی آنها در این آیات، بی‌زاری خداوند از قربانی‌ها و اعیاد اسرائیل نیست، بلکه دلایل چنین تنفیری است: فاصله مهلک بین عبادت و روحانی بودن.

خدا قوم خود را به خاطر قربانی‌ها و پیشکش‌های سوختنی سرزنش نمی‌کند، بلکه به خاطر شرارت‌ها و اعمال نامنصفانه‌ای که در زندگی شخصی خود انجام داده‌اند، ملامت می‌کند

(مزمور ۵۰: ۸، ۱۷-۲۱). مزامیر علیه قربانی و عبادت موعظه نمی کند، بلکه علیه قربانی بیهوده و عبادت پوچ که در بی عدالتی این عابدان نشان داده شده است. هنگامی که وحدت بین ابراز ظاهری عبادت و انگیزه باطنی صحیح برای عبادت از هم می‌پاشد، مناسک معمولاً به خودی خود اهمیت بیشتری نسبت به تجربه واقعی نزدیک شدن به خدا پیدا می‌کند. یعنی شکل‌های پرستشی، یعنی مراسم و شعائر مذهبی، جای نزدیک شدن به خدا و اهمیت او را می‌گیرد. [به عبارتی دیگر، مراسم و مناسک اصل شده و خدا به فرع و حاشیه کنار زده می‌شود].

یوحنا ۴: ۲۳، ۲۴ را بخوانید. عیسی در اینجا به چه نکته‌ای اشاره می‌کند که دقیقاً با آنچه مزامیر امروز درباره آن هشدار می‌دهد مطابقت دارد؟

قربانی‌ها به تنهایی کافی نیستند. این قربانی‌ها چه فایده‌ای داشتند اگر قلب کسانی که آنها را تقدیم می‌کردند از توبه و ایمان و اندوه گناه پر نمی‌شد؟ تنها زمانی که با توبه و شکرگزاری صادقانه همراه می‌بود، قربانی‌های گاوهای نر می‌توانست خداوند را به عنوان «قربانی‌های عدالت» خشنود سازد (مزمور ۵۱: ۱۹، همچنین مزمور ۵۰: ۱۴ را ببینید). عیسی به نقل از اشعیا آن را اینگونه بیان کرد: «این مردم با زبان خود به من احترام می‌گذارند، اما دلشان از من دوراست» (متی ۱۵: ۸). مشکلاتی که نویسندگان دیدند همان مشکلاتی بود که عیسی با برخی از مردم، به ویژه رهبران، در طول خدمت زمینی خود مواجه شد.

چگونه می‌توانیم اطمینان حاصل کنیم که ما ادونت‌یست‌ها با این همه نور و دانشی که داریم، در دام این اندیشه که فقط شناخت حقیقت و آئین‌های حقیقت کافی است، نیفتیم؟

۳ فروردین ۱۴۰۳

جمعه

اندیشه‌ای فراتر: فصل «چگونه دعا کردن»، صفحات ۳۹ - ۴۲ از کتاب «فراخوانی برای جدا شدن» را از نوشته‌های الن جی وایت بخوانید.

ضرورت توبه، در کانون عبادت است، توبه واقعی: «توبه شامل اندوه برای گناه و روی گردانی از آن است. ما از گناه دست نمی‌کشیم مگر اینکه آلودگی گناه را ببینیم. تا زمانی که قلباً از آن دور نشویم، هیچ تغییر واقعی در زندگی رخ نخواهد داد.

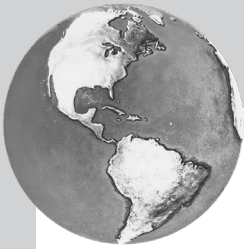
«بسیاری هستند که ماهیت واقعی توبه را درک نمی‌کنند. عده زیادی از این که گناه کرده اند ناراحت می‌شوند و حتی به ظاهر اصلاحاتی را انجام می‌دهند زیرا می‌ترسند که کار نادرست آنها خود باعث رنج و عذاب شود. اما این توبه مفهوم کتاب مقدسی ندارد. آنها به جای گناه از رنج می‌نالند. وقتی عیسو دید که حق نخستزادگی را برای همیشه از دست داده

است، بسیار اندوهگین شد. بلعام که از فرشته ای که با شمشیر کشیده در راه او ایستاده بود، وحشت کرده بود، به گناه خود اعتراف کرد که مبادا جان خود را از دست بدهد؛ ولی هیچ توبه واقعی برای گناه، رویگردانی و تغییر جهت، و بیزاری از گناه در او وجود نداشت. یهودای اسخریوطی، پس از خیانت به خداوندش، فریاد زد: «گناه کردم و باعث ریختن خون بیگناهی شدم» (متی ۲۷: ۴). - الن جی وایت، گامهایی بسوی نور، صفحات ۲۲ و ۲۳.

«گرچه خداوند در معابد ساخته دست بشر ساکن نمی شود با این حال با حضور در گردهمایی قوم خود آنرا حرمت می بخشد. او وعده داد وقتی که مردم گرد هم آیند تا او را جستجو کنند به گناهان خویش اعتراف نمایند و برای یکدیگر دعا کنند او با روح القدس، ایشان را ملاقات خواهد نمود. ولی کسانی که جمع شده تا او را عبادت نمایند باید شرارت خود را کنار بگذارند. در غیر اینصورت جمع آنان سودی نخواهد داشت زیرا که زیبایی قدوسیت وی و روح و حقیقت او در جایی که شرارت وجود دارد متجلی نمی شود. در چنین مواردی خداوند می گوید: (این مردم به زبان خود به من احترام می گذارند اما دلشان از من دور است. عبادت آنان باطل است زیرا رسوم بشری را بجای احکام الهی به مردم تعلیم می دهند. متی ۱۵: ۸ و ۹). کسانی که خدا را عبادت می کنند باید (با روح و راستی او را پرستش کنند. یوحنا ۴: ۲۳)» - الن جی. وایت، انبیا و پادشاهان، صفحه ۵۰.

سوالاتی برای بحث:

۱. بزرگترین پیشکش پرستندگان به خدا چیست؟ (مزمور ۴۰: ۶ - ۱۰ رومیان ۱۲: ۱ و ۲).
۲. عبادت فردی و جمعی چگونه به هم مرتبط هستند؟ چرا ما واقعا به هر دو نیاز داریم؟ چگونه هر یک دیگری را تقویت می کند؟
۳. بسیاری از مردم عبادت را فقط مربوط به دعا، سرود خواندن و مطالعه کتاب مقدس و ادبیات روحانی می دانند. در حالی که این فعالیت ها برای عبادت ضروری است، آیا عبادت محدود به آنها است؟ چند نمونه از شیوه های عبادی دیگر را ذکر کنید.
۴. الن جی وایت نوشت: «نباید به خدمت خداوند به عنوان کارهای ناراحت کننده و پریشان کننده نگاه کرد. پرستش خداوند و شرکت در کار او باید لذت بخش باشد.» - گامهایی بسوی نور، صفحه ۱۰۳. چگونه پرستش خداوند می تواند لذت بخش شود؟

بدون ما اما با کلاه (قسمت ۸)

نوشته: اندرو مک چسنی

سکول از حضور دو نفر دیگر در ارتش که روز سبت را نگاه می‌داشتند، مطلع شد: یک افسر ارتش که برای غسل تعمید آماده می‌شد و یک مرد مسن که در یک خانواده ادونتیست‌های روز هفتم به دنیا آمده بود. جنگ بوسنی بیداد می‌کرد و افسر ارتش تلاش کرد تا سکول را متقاعد کند که در شرایط بحرانی، نیاز به اقدامی جدی دارد و باید خودش را با شرایط وفق دهد. او گفت: «اکنون یک زمان خاص است و باید آنچه را که به تو می‌دهند بخوری. تو می‌توانی بعد از ترک ارتش وظیفه خودت را ادا کنی، اما اکنون باید برای سلامتی‌ات غذا بخوری».

بنظر سکول آن افسر ارتش یک ادونتیست واقعی نبود. او مانند والدین بی‌ایمان سکول صحبت می‌کرد و سکول نمی‌خواست گوشت بخورد. سکول آرزو داشت با سربازی که در خانواده‌ای ادونتیست متولد شده بود دیدار کند. می‌خواست در مورد اینکه چه بخورد یا اگر به جبهه اعزام شد چکار کند، از او راهنمایی بگیرد؛ یا حداقل فقط با یکدیگر دعا کنند. او خیلی احساس تنهایی می‌کرد.

یک روز، آن شخص را در سالن غذاخوری دید که به سکول اشاره کرد. سکول تماشا کرد که مرد با یک بشقاب سوسیس خوک و لوبیا قهوه‌ای سرخ شده در چربی خوک نشسته بود، سوسیس‌ها را جدا کرد و لوبیاها را خورد. درگیری در وجود سکول درگرفت. با خودش فکر کرد: «او غذای ناپاک می‌خورد. آیا تو دیوانه‌ای؟ خیلی وزن کم کرده‌ای و دیگر توانی نداری فقط چون نمی‌خواهی چیزی بخوری! او را نگاه کن. او باهوش است وقتی سربازی‌ات تمام شد، می‌توانی هر چه می‌خواهی بخوری».

سکول قدمی به سمت صف سرویس غذا برداشت. سپس یک قدم دیگر برداشت. او مدت‌ها بود که تنها نان با چای خورده بود، و حال بسیار گرسنه بود. چند قدم دورتر از غذا ایستاد. او فکر کرد: «من نمی‌توانم این کار را بکنم. اگر خدا برای من مرد، من نیز به او وفادار خواهم بود».

پس از چند ماه، بهار فرا رسید و سکول از برگ های جوانه زده درختان خورد. او همچنین علف هایی می خورد که از کودکی می دانست قابل خوردن هستند. پس از گذشت چهار ماه از خدمت سربازی، از پادگان خارج شد تا اولین غذای خود را با قاشق بخورد. یک کشیش ادونتیست او را برای صرف خوراک به خانه اش دعوت کرد.

اندکی پس از آن، سکول به پایتخت صربستان، شهر بلگراد فرستاده شد تا زیر نظر ژنرال ارشد ارتش خدمت کند. او یکی از بهترین تایپیست های ماشین های چاپگر تلفنی در کشور بود. پادگان جدید او تنها ۲۰ دقیقه با یک حوزه آموزشی ادونتیست روز هفتم فاصله داشت. او در موقعیت جدیدش هر زمان که می خواست اجازه خروج از پادگان را داشت و تقریباً هر روز در آن حوزه آموزشی ادونتیست ها، خوراک گیاهی می خورد. سکول یقین داشت که خداوند پاداش وفاداری اش را می دهد».

سکول در ارتش از سلامتی خوبی برخوردار بود. او یک بار هم بیمار نشد و فقط موهایش را از دست داد. او با مو وارد ارتش شد و بدون هیچ مویی آنجا را ترک کرد. او می گوید انگار خدا می گفت: «اگر به من وفادار باشی، از تو مراقبت خواهم کرد. بله مشکلاتی خواهی داشت. بله، تو موهایت را از دست داده ای اما مشکلی نیست. من برای تو یک کلاه دارم».

در فصلنامه بشارتی سه ماهه سوم سال ۲۰۲۳، درباره زندگی سکول پس از اتمام سربازی اش خواهید خواند. همچنین می توانید آن را از سایت زیر دانلود کنید. از شما برای هدایای بشارتی مدرسه سبت که به گسترش خبر بازگشت بزودی عیسی در مونته نگرو و در سراسر جهان کمک می کند، سپاسگزاریم.

bit.ly/adult

در خداوند منتظر بمانید

بعد از ظهر سبت

برای این هفته مطالعه کنید: مزمور ۲۷: ۱۴؛ رومیان ۸: ۱۸ - ۲۵؛ مزمور ۱۳۱: ۱؛ متی ۱۸: ۳؛ مزمور ۱۲۶: ۹۲؛ مرقس ۱۶: ۱ - ۸؛ دوم پطرس ۱: ۱۹.

آیه حفظی: «برای خداوند منتظر باش و قوی شو و دلت را تقویت خواهد داد. بلی منتظر خداوند باش» (مزمور ۲۷: ۱۴).

در ادامه مطالعه مزامیر در این سه ماهه به هفته آخر رسیدیم. سفر روحانی از طریق تجربه بخت کبریا، ما را به پیشگاه خالق، پادشاه و داور برده است؛ از طریق شادی های رهایی بخش الهی، بخشش و رستگاری؛ از طریق لحظات تسلیم غم و اندوه شدن؛ و از طریق وعده های باشکوه حضور ابدی خدا و انتظار پرستش جهانی بی پایان خدا. با این حال، سفر همچنان ادامه دارد، زیرا ما به امید آمدن خداوند زندگی می کنیم، زمانی که آرزوی ما برای خدا تحقق نهایی خود را خواهد یافت. اگر ختم کلامی وجود داشته باشد که بتوانیم از مزامیر اقتباس کنیم، آن کلام، «در خداوند منتظر بمانید» می باشد.

انتظار برای خداوند، امری بیهوده و نومیدانه در بُعد زمانی نیست. در عوض، انتظار برای خداوند، امری است که توکل و ایمان می طلبد، و این توکل و ایمان در عمل نشان داده می شود. انتظار برای خداوند، غروب غم انگیز ما را با انتظار صبح روشن متحول می کند (مزمور ۳۰: ۵، مزمور ۱۴۳: ۸). قلب ما را با امید و آرامش دوباره تقویت می کند. به ما انگیزه می بخشد تا با سختکوشی کار کنیم و از مزارع ماموریت خداوند، خوشه های پر حاصل درو کنیم (مزمور ۱۲۶: ۶، متی ۹: ۳۶-۳۸). انتظار خداوند هرگز ما را خجل نخواهد نمود، بلکه اجر فراوان خواهد داشت، زیرا خداوند به تمام وعده های خود امین و وفادار می باشد (مزمور ۳۷: ۷-۱۱، ۱۸، ۳۴؛ مزمور ۷۱: ۱؛ مزمور ۱۱۹: ۱۳۸، ۱۳۷).

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای ۱۱ فروردین ۱۴۰۳ - ۳۰ مارس آمادگی داشته باشید.

دعوت به صبر

مزمور ۲۷: ۱۴؛ مزمور ۳۷: ۷ و ۹ و ۳۴؛ مزمور ۳۹: ۷؛ مزمور ۴۰: ۱؛ مزمور ۶۹: ۶؛ غلاطیان ۵: ۵ و رومیان ۸: ۱۸ - ۲۵ را بخوانید. این آیات از قوم خدا درخواست چه کاری را دارند؟

شاید یکی از بزرگترین استرس‌های زندگی استرس انتظار باشد. مهم نیست که ما چه کسی هستیم، کجا زندگی می‌کنیم، جایگاه ما در زندگی چیست، لیکن همه ما گاهی باید منتظر چیزهایی باشیم. از منتظر ماندن در صف فروشگاه گرفته تا انتظار برای شنیدن یک آگهی بهداشتی، منتظر می‌مانیم - کاری که همیشه دوست نداریم، درست است؟

پس انتظار برای خدا چیست؟ مفهوم انتظار برای خداوند نه تنها در مزامیر یافت می‌شود، بلکه در سراسر کتاب مقدس به وفور یافت می‌شود. واژه کاربردی در همه اینها استقامت می‌باشد. استقامت اوج تعهد ما برای امتناع از تسلیم شدن در برابر ترس از ناامیدی است که به نحوی خداوند برای ما برطرف نخواهد کرد. فرزند فداکار خدا صبر می‌کند، با یقین می‌داند که خداوند امین است و منتظران او می‌توانند اعتماد کنند که اگر وضعیت خود را به او بسپاریم، می‌توانیم مطمئن باشیم که او آن را به بهترین نحو انجام خواهد داد، حتی اگر در آن زمان انجام دهیم. لزوماً آن را اینگونه نمی‌بینم.

انتظار برای خداوند چیزی فراتر از معطل ماندن بیهوده است. این اشتیاق شدید برای خداست که با تشنگی شدید در زمین خشک مقایسه می‌شود (مزمور ۶۳: ۱). نویسنده مزمور منتظر برکات بسیاری از جانب خداوند است، اما اشتیاق او برای نزدیک شدن به خدایش از هر خواسته و نیاز دیگری در زندگی فراتر می‌رود.

همانطور که در پولس می‌خوانیم، در این آیه شگفت‌انگیز در رومیان، خدا و کل خلقت منتظر نو شدن جهان و دیدار متبارک خدا و قومش در آخر زمان هستند. او می‌نویسد: «جهان خلقت با اشتیاق تمام در انتظار ظهور پسران خداست» (رومیان ۸: ۱۹).

چه وعده باورنکردنی!

با این حال، در حالی که منتظر نجات نهایی و وصال مجدد با خدا هستیم، با وجودی که «تمام خلقت از دردی همچون درد زایمان می‌نالد» (رومیان ۸: ۲۲)، خداوند همچنان از طریق روح القدس با قوم خود می‌ماند.

در این اثنا، ما فرا خوانده شده ایم تا حامل شهادتی (اعمال رسولان ۱: ۴-۸) برای نقشه نجات باشیم که در خلقت جدید به اوج خود می‌رسد. این خلقت تازه، در نهایت، همان چیزی است که ما در انتظارش هستیم، تحقق نهایی امیدهای ما مسیحیان ادونتیسست، که خود نام ادونتیسست (منتظران ظهور)، حاوی ایده‌امیدی است که در انتظارش هستیم. ما صبر می‌کنیم،

اما می دانیم که صبر ما بیهوده نیست. مرگ و قیام مسیح، در آمدن نخست، تضمین ما از بازگشت دوباره اوست.

الان از خدا چه انتظاری دارید؟ چگونه بیاموزیم که با ایمان و توکل منتظر بمانیم، به خصوص زمان آنچه را که برایش دعا می کنیم هنوز نرسیده است؟

دوشنبه

۶ فروردین

آرامش یک کودک از شیر گرفته شده

مزمور ۱۳۱ را بخوانید. این مزمور در مورد رابطه ما با خدا به ما چه می آموزد؟

قوم خدا در جهانی زندگی می کنند که ایمانداران را می آزارد، دنیایی که تقریباً برای همه پر از وسوسه و سختی است. این اعتقاد تازه که او فرزند خداست و برای زندگی خود به خدا وابسته است، نویسنده مزمور را تسکین و آرامش می بخشد و او را وادار به اعتراف می کند که غرور او فاقد ارزش است. فرییکاری غرور باعث می شود تا افراد مغرور خود محور شوند و نتوانند به فراسوی خود نگاه کنند. از اینرو کبر و غرور از مشاهده این واقعیت که خداوند در اعلی می باشد کور است.

در مقابل، عادلان چشم بر خدا دارند (مزمور ۱۳۳: ۱، ۲). اعتراف به عظمت خداوند آنان را متواضع و از خودخواهی و جاه طلبی بیهوده رها می سازد. نویسنده مزمور اعتراف می کند که به دنبال «کارهای بزرگ» و «چیزهای بسیار والا» نیست (مزمور ۱۳۱: ۱). این عبارات کارهای خدا را در جهان توصیف می کنند که فراتر از درک انسان است. علم مدرن به ما نشان داده است که حتی «ساده ترین» چیزها می توانند به طرز باورنکردنی پیچیده و بسیار فراتر از درک ما باشند، حداقل در حال حاضر. در واقع: هر چه بیشتر در خصوص دنیای فیزیکی بیاموزیم، اسرار بیشتری در برابر ما ظاهر می شود.

در همین حال، اصطلاح موجود در مزمور ۱۳۱: ۲، «مثل کودکی که از شیر مادر گرفته شده»، تصویری قدرتمند از کسی است که آرامش می یابد و در آغوش خدا آرام می گیرد. این به رابطه محبت آمیز یک کودک با مادرش در مراحل مختلف زندگی دوران نوجوانی آن کودک اشاره می کند. خدا از طریق از شیر گرفتن ما از جاه طلبی ها و غرورهای بی اساس، ما را با تغذیه غذای جامد آشنا می کند، «که اراده فرستنده خود را به جا آورم و کار او را به کمال رسانم» (یوحنا ۴: ۳۴، همچنین عبرانیان ۵: ۱۲-۱۴). اعتماد کودکانه [اعتماد کامل] نشان داده شده در مزمور ۱۳۱، ایمان فرد بالغی را نشان می دهد که در دشواری های زندگی آزموده شده و فهمیده که خدا در کلامش صادق و وفادار است.

توجه نویسندگان مزمور در پایان بر نیکبختی قوم خداست. در نهایت، ما دعوت شده ایم تا از تجربه خود با خدا برای تقویت کلیسای او استفاده کنیم. یعنی از آنچه که ما شخصاً از وفاداری و نیکوئی خدا آموخته ایم، می‌توانیم آنرا با افرادی که به هر دلیلی همچنان در ایمان خود در کلنجار هستند در میان بگذاریم. شهادت ما در مورد مسیح حتی می‌تواند در خود کلیسا باشد، جایی که بسیاری نیاز دارند که او را شخصاً بشناسند.

«آمین، به شما می‌گویم، تا دگرگون نشوید و همچون کودکان نگردید، هرگز به پادشاهی آسمان راه نخواهید یافت» (متی ۱۸: ۳). عیسی در اینجا چه می‌گوید؟ این ایده به چه معناست؟

۷ فروردین

سه شنبه

با ترنم درو خواهند نمود

مزمور ۱۲۶ را بخوانید. چه چیزی به قوم خدا نیرو و امید می‌دهد؟ در این چارچوب چه گفته شده است که می‌توانیم در زندگی روزانه خودمان بکار ببریم؟

نجات‌های معجزه‌آسای خداوند در گذشته، منشا الهام پایان‌ناپذیری برای قوم خدا و منبع امید آنها برای آینده است. رهایی گذشته به قدری بزرگ بود که می‌توان آن را به‌عنوان تجربه‌ای که به واقعیت تبدیل شد توصیف کرد (اشعیا ۲۹: ۷، ۸). توجه داشته باشید که نسلی که در مزمور ۱۲۶ خداوند را به خاطر رهایی گذشته قوش از اسارت ستایش می‌کند (مزمور ۱۲۶: ۱) در حال حاضر در اسارت است (مزمور ۱۲۶: ۴).

با این حال، شادی و آرامش گذشته از طریق سرودها زنده می‌شود و متناسب با تجربه کنونی است. نسل‌های جدید تاریخ کتاب مقدس را زنده نگه می‌دارند و خود را در میان کسانی که وقایع را از نزدیک دیدند بشمار می‌آورند. بنابراین، یک ایمان زنده، اعمال بزرگ خدا برای قومش در گذشته را به عنوان کاری که خداوند برای ما انجام داده است گرامی می‌دارد، و نه صرفاً کارهایی که خداوند فقط برای آنها انجام داده باشد (نسل‌های گذشته ایمانداران).

در واقع، خاطره گذشته، امیدی را برای زمان حال تازه می‌کند. تصویر «نهرهای جنوب» (مزمور ۱۲۶: ۴) اصطلاحی قدرتمند از عمل ناگهانی و قدرتمند خدا بخاطر قومش می‌باشد. منتهی‌الیه یهودیه منطقه ای بیابانی و خشک بود. این نهرها به طور ناگهانی جاری شده و پس از بارندگی‌های شدید در فصل بارندگی پر از آب‌های خروشان می‌شدند. باران‌های اولیه و دیررس نقش مهمی در موفقیت سال کشاورزی داشتند (تثنیه ۱۱: ۱۴، تثنیه ۲۸: ۱۲). به همین

ترتیب، تصویر کاشتن در اشک و درو کردن در شادی (مزمور ۱۲۶: ۵، ۶) نوید قدرتمندی از خداوند است که ما را از یک زمان حال دشوار به آینده‌ای شاد می‌رساند.

پایان فصل برداشت زمانی بود که زائران عبری عهد کهن، میوه‌های فصل را به معبد خدا در اورشلیم می‌آوردند (خروج ۳۴: ۲۲، ۲۶). مضمون برداشت یک درس روحانی اثرگذار برای مردم آن زمان بود. همانطور که کار سخت کاشت و مراقبت از مزارع، باغ‌ها و تاکستان‌ها با لذت حاصل از برداشت فراوان اجر داده می‌شود، سختی‌های کنونی قوم خدا نیز با شادی رستگاری در آخرالزمان اجر داده خواهد شد. تصویر برداشت بزرگ به احیای پادشاهی خدا بر روی زمین در رجعت دوباره مسیح اشاره دارد (عاموس ۹: ۱۳-۱۵، متی ۹: ۳۷). اما در اینجا نیز موضوع انتظار مطرح می‌شود، همانطور که در مورد برداشت محصول، ما باید منتظر بمانیم تا ثمره و نتایج کار خود را ببینیم.

به مواقعی بیندیشید که به وضوح و بدون تردید خداوند را در زندگی شما یا در زندگی دیگران کار می‌کند. چه امیدی از آن تجربیاتی که در حال عبور از آن هستید می‌توانید برای خود برداشت کنید؟

۸ فروردین

چهارشنبه

انتظار در سبت خداوند

مزمور ۹۲ را بخوانید. کدام دو جنبه از روز سبت در این سرود برای روز سبت برجسته شده است؟

شکرگزاری از خدا برای کارهای بزرگ دستانش (مزمور ۹۲: ۴، ۵) و تصویر عدنی از عادلان (مزمور ۹۲: ۱۲-۱۴) به وضوح به آفرینش اشاره می‌کند، که اولین جنبه‌ای است که یادآور روز سبت می‌باشد. مزمور همچنین خداوند را به خاطر پیروزی او بر دشمنان به عنوان خدای عدالت اعتلا می‌بخشد (مزمور ۹۲: ۷-۱۵) و بنابراین موضوع دوم سبت - رهایی از شرارت (تثنیه ۵: ۱۲-۱۵) را تقویت می‌کند. پس، مزمور ۹۲ خدا را به خاطر آفرینش گذشته و حفظ کنونی جهان تمجید می‌کند، و به امید آخر زمان در صلح و نظم ابدی الهی اشاره می‌کند. مردم می‌توانند از استراحت روز سبت بهره‌مند گردند، زیرا خدا در «اعلی» می‌باشد (مزمور ۹۲: ۱). موقعیت برتر او در اعلی‌علین به او برتری بی‌ظیری نسبت به دشمنانشان می‌دهد.

با این حال، اگرچه خداوند در اعلی و در آسمان است، برای نجات کسانی که او را می‌خوانند

پایین می‌آید. کار خلقت خداوند و به ویژه رستگاری آن خلقت، باید مردم را به پرستش خدا و خدادوستی برانگیزد. به هر حال، زندگی یک مخلوق سقوط کرده، بدون امید به رستگاری، چیزی نیست که بخواهد بطور خاص از آن هیجان زده شود. ما عشق می‌ورزیم، رنج می‌بریم، می‌میریم - و این کار را بدون هیچ امیدی انجام می‌دهیم. از این رو، ما خداوند را نه تنها به عنوان خالق خود بلکه به عنوان نجات دهنده خود ستایش می‌کنیم.

«روغن تازه»، تجدید عهد نویسنده مزمور را برای خدمت به خدا به عنوان خادم متعهد به او بیان می‌کند (مزمور ۹۲: ۱۰). مسح با روغن برای تقدیس افراد برگزیده مانند کاهنان و پادشاهان انجام می‌شد (خروج ۴۰: ۱۵، اول سموئیل ۱۰: ۱). با این حال، نویسنده مزمور یک واژه عبری غیرمعمول، (بل ال)، را برای توصیف مسح خود انتخاب کرد که معمولاً مسح خادمان خدا را به تصویر نمی‌کشد، بلکه به معنای «آغشته شدن» روغن با سایر قسمت‌های پیشکش است (خروج ۲۹: ۲؛ لاویان ۲: ۴، ۵). استفاده منحصر به فرد نویسنده مزمور از (بل ال) نشان می‌دهد که نویسنده مزمور می‌خواهد خود را به عنوان قربانی زنده به خداوند معرفی کند و تمام وجود خود را به خدا تقدیم کند (رومیان ۱: ۱۲).

تعجب آور نیست که در مزموری که به سبب اختصاص دارد، افکاری در مورد تقدیس بیابیم، زیرا سبت نشانه اینست که خداوند قوم خود را تقدیس می‌کند (خروج ۳۱: ۱۳). تصاویر درختان خرما و سروهای لبنان، قوم خدا را در حال رشد در ایمان و قدردانی واقعی از اهداف و محبت شگفت‌انگیز خدا به تصویر می‌کشد. سبت نشانه عهد ابدی خداوند با قومش می‌باشد (حزقیال ۲۰: ۲۰). بنابراین، استراحت روز سبت برای قوم خدا ضروری است، زیرا به آنها قدرت می‌دهد تا با اعتماد به خداوند منتظر بمانند تا به تمام وعده‌های عهد خود عمل کنند (عبرانیان ۴: ۱-۱۰).

مزمور ۹۲ را دوباره بخوانید. چه امید بزرگی در آنجا به ما داده می‌شود، و چگونه می‌توانیم، حتی در حال حاضر، از آنچه می‌گوید آرامش و تسلی بیابیم؟

۹ فروردین

پنجشنبه

صبحگاهان شادی رخ می‌نماید

مزمور ۵: ۳، مزمور ۳۰: ۵، مزمور ۴۹: ۱۴، مزمور ۵۹: ۱۶، مزمور ۹۲: ۲، مزمور ۱۱۹: ۱۴۷، دوم پطرس ۱: ۱۹ و مکاشفه ۲۲: ۱۶ را بخوانید. بطور نمادین چه زمانی از روز به عنوان زمان رهایی الهی بتصویر کشیده شده است و چرا؟

در مزامیر، صبح معمولاً زمانی است که رستگاری خدا پیش بینی می‌شود. صبح، لطف و عنایت خدا را آشکار می‌کند، که به شب طولانی ناامیدی و سختی پایان می‌دهد (مزمور ۱۳۰: ۵، ۶). در مزمور ۱۴۳، رهایی خدا، تاریکی کنونی مرگ (مزمور ۱۴۳: ۳) را به روشنایی یک صبح

جدید (مزمور ۱۴۳: ۸) و قرار گرفتن در گودال (مزمور ۱۴۳: ۷) را به اقامت در «زمین هموار» (مزمور ۱۴۳: ۱۰) تبدیل می کند.

مرقس ۱۶: ۱ - ۸ را بخوانید. اتفاق صبحگاهی گفته شده در اینجا چیست، و چرا برای ما بسیار اهمیت دارد؟

صبح قیام عیسی مسیح راه را برای صبح جاودان نجات خدا برای همه کسانی گشود که به نام او ایمان دارند. شاگردان عیسی قدرت کامل این وعده را در مزمور ۳۰: ۵ تجربه کردند: «شبی ممکن است سراسر به گریه بگذرد، ولی صبحگاهان شادمانی رخ می نماید»، در هنگامی که خداوند قیام کرده را ملاقات کنند. تنها به فیض خدا و محبت بی قید و شرط اوست که گریه ما به شادی مبدل می شود (مزمور ۳۰: ۵، ۷).

همانطور که ستاره صبح، تولد یک روز جدید را اعلام می کند، ایمان نیز از واقعیت جدید زندگی ابدی در فرزندان خدا خبر می دهد (دوم پطرس ۱: ۱۹). عیسی ستاره درخشان و صبح نامیده می شود (مکاشفه ۲۲: ۱۶)، که ما مشتاقانه منتظریم تا پادشاهی خود را که دیگر شب، شرارت و مرگ در آن وجود نخواهد داشت، برقرار کند (مکاشفه ۲۱: ۱-۸، ۲۵). در پایان، بیش از هر چیز دیگری، این همان چیزی است که وقتی از انتظار خداوند صحبت می کنیم، منتظر آن هستیم. و مطمئناً ارزش انتظار را دارد.

«مسیح در کنار مقبره شکافته شده یوسف، با پیروزی اعلام کرد که: «من قیامت و حیات هستم». فقط خدا می توانست چنین سخنانی را بر زبان آورد. تمامی مخلوقات با اراده و قدرت خدا زندگی می کنند. آنان حیات خود را از خداوند دریافت می کنند. از عالی ترین فرشتگان تا پست ترین حیوانات، همه از منبع بیکران حیات الهی تغذیه می شوند. فقط او که با خداوند یکی است می تواند بگوید که من اختیار دارم آن را مجدداً بازستانم. مسیح به واسطه الوهیتش اختیار داشت تا زنجیرهای مرگ را از هم بگسلد. - مرجع زیر: Ellen G. White, The Desire of Ages, p. 785—

گفته شده است که مرگ از بدو تولد در سلول های ما حک شده است. اگرچه برای ما موجودات سقوط کرده درست است، قیام عیسی در مورد موقتی بودن مرگ چه وعده ای به ما داده است؟ چرا هرگز نباید فراموش کنیم که مرگ برای ما گذراست؟

۱۰ فروردین

جمعه

اندیشه ای فراتر: فصل «در مسیح رشد کنید»، صفحات ۶۷ - ۷۵ از کتاب «گامهایی بسوی نور» از نوشته های الن جی وایت را بخوانید.

مزامیر، فریادهای پرشور خود را بمنظور انتظار برای خداوند بیان می کند. «در حضور خداوند آرام باشید و صبورانه انتظار او را بکشید» (مزمور ۳۷: ۷). وقتی انتظار برای ما ناگواری،

عدم اطمینان و تنهایی ببار می آورد، باید حواریون را در روز معراج عیسی به آسمان به یاد آوریم (اعمال رسولان ۱: ۴ تا ۱۱). عیسی در مقابل چشمان آنها به آسمان برده شد، در حالی که آنها رها شدند تا منتظر بازگشت او در روزی در آینده نامعلوم باشند. چه کسی تا به حال بیش از حواریون آن روز اشتیاق شدیدتر برای دریافت برکت خدا را تجربه کرده است؟ آنها مطمئناً آرزو داشتند که «خداوندا، الان ما را با خود ببر». با این حال، به آنها دستور داده شد که منتظر وعده پدر و بازگشت عیسی باشند. اگر گمان کنیم که شاگردان مملو از یأس و ناامیدی شده اند، شگفت زده خواهیم شد. آنها به اورشلیم بازگشتند و دقیقاً همان کاری را انجام دادند که عیسی از آنها خواسته بود - آنها منتظر عطای روح القدس بودند و سپس انجیل را با قدرت به جهان موعظه کردند (اعمال رسولان ۱: ۱۲-۱۴، اعمال رسولان ۲).

فرمان خداوند ما برای انتظار بر او غیرممکن است، مگر اینکه او کار خود را از طریق روح القدس در ما انجام داده باشد. هر چقدر هم که هیجان داشته باشیم با ضعف بشری نمی توانیم در برابر فشاری که بر ما وارد می شود مقاومت کنیم.

فقط یک چیز می تواند ما را تحمل پذیر کند و آن هم ماندن در عیسی مسیح است، یعنی رابطه شخصی با او. «زیرا خداست که با عمل نیرومند خود، هم تصمیم و هم قدرت انجام آنچه را که خشنودش می سازد، در شما پدید می آورد» (فیلیپیان ۲: ۱۳). ما همانطور که او کار کرد کار خواهیم کرد. ما همان روحیه را از خود نشان خواهیم داد. و بدین ترتیب، با دوست داشتن او و ساکن شدن در او، « بلکه با بیان محبت آمیز حقیقت، از هر حیث تا به حدّ او که سر است، یعنی مسیح، رشد خواهیم کرد» (افسسیان ۴: ۱۵). - مرجع زیر:

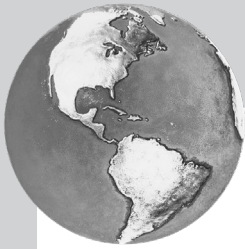
Ellen G. White, Steps to Christ, p. 75—

سوالاتی برای بحث:

۱. چرا انتظار در زندگی روحانی ما اهمیت دارد؟ در مورد تجربیات انتظار برخی از قهرمانان ایمان کتاب مقدس بحث کنید. چگونه انتظار باعث تطهیر و تقویت ایمان آنها شد؟ (رومیان ۴: ۱۹-۲۲، عبرانیان ۱۱).

۲. پایان انتظار ما چیست؟ (مزمور ۳۷: ۳۴-۴۰). یعنی در مورد وقتی که همه مسائل بالاخره حل شد به ما چه وعده ای می دهند؟ مثلاً در این آیات چه امیدی به عدالتی می یابیم که مدتهاست در این زندگی از دست رفته است؟

۳. چرا، تا آنجا که به مردگان مربوط می شود و تجربه ای که از مرگ داشته اند (جامعه ۹: ۵)، انتظار آنها برای عیسی تقریباً به پایان رسیده است؟ چه امیدی در پاسخ نهفته است؟

والدنی‌ها در لهستان

نوشته: اندرو مک‌چسنی

ریشارد یانکوفسکی نتوانست پلیس را راضی کند که دست از سر او بردارد. هر بار که او غرفه‌ای برای فروش کتاب «نبرد عظیم»، نوشته خانم الن جی وایت، و دیگر کتاب‌ها در یکی از ساحل‌های تفریحی شهر بالتیک در کشور لهستان برپا می‌کرد، سر و کله پلیس می‌شد و از او می‌خواست که غرفه و کتاب‌هایش را جمع کند.

پس از مدتی انتشارات خانگی کلیسای ادونتیست روز هفتم لهستان شماره ویژه‌ای از مجله «نشانه‌های زمان» را منتشر کرد و رهبران کلیسا نسخه‌هایی از آن را برای اعضای دولت لهستان ارسال کردند. یکی از وزیران دولت این موضوع را به قدری پسندید که نامه‌ای نوشت و از شهرهای سراسر لهستان خواست تا از توزیع آن حمایت کنند. ریشارد نامه و نسخه‌ای از مجله را برای شهردار شهر تفریحی که در آن با پلیس به مشکل خورده بود، برد. شهردار تحت تأثیر قرار گرفت. او وزیر دولت را می‌شناخت و گفت: «او استاد دانشگاه من بوده است. البته که تو می‌توانی آزادانه این مجله را در اینجا توزیع کنی».

ریشارد پرسید: «آیا می‌توانم مجوز کتبی از شما داشته باشم؟»
شهردار نامه‌ای نوشت و به ریشارد داد.

ریشارد نامه را گرفت و دوباره غرفه کتابش را در خیابان برپا کرد. او مجله «نشانه‌های زمان» را همراه با کتاب «نبرد عظیم» و کتاب‌های دیگر در غرفه خود قرار داد. طولی نکشید که دوباره سر و کله پلیس پیدا شد. افسر پلیس گفت: «تو نمی‌توانی کتاب‌های خود را در شهر ما بفروشی».

ریشارد گفت: «ببین، من نامه‌ای از شهردار دارم».

مأموران پلیس نامه را با دقت خواندند و سپس سلام نظامی دادند.

افسر دیگر گفت: «بسیار خوب، می‌توانی بمانی».

اما این پایان ماجرا نبود.

اندکی بعد، مادر بزرگی در کنار غرفه کتاب ایستاد. یک نفر مدتی قبل کتاب «نبرد عظیم» را به او داده بود و او آن را برای نوه‌اش خوانده بود. نوه‌اش آن را بسیار پسندیده بود، به ویژه تصویری از جوانان والدنسیایی که به طور مخفیانه کلام خدا را با به خطر انداختن جان خود در قرون وسطی به اشتراک می‌گذاشتند. مادر بزرگ به ریشارد گفت که نوه‌اش می‌خواهد مانند والدنسی‌ها باشد. او فهمیده که باید مانند آنها باشد، به هر قیمتی که شده به کلام خدا وفادار باشد. مادر بزرگ گفت: «او غرفه شما و کتاب «نبرد عظیم» را دید و به من گفت: «مادر بزرگ، والدنسی‌ها در شهر ما هستند». بنابراین، مادر بزرگ به نزد ریشارد آمده تا در مورد نوه‌اش به او بگوید. او نیز بعداً به کلیسای ادونتیست روز هفتم پیوست.

از شما برای هدایای آخرین سبت سه ماهه در سال ۲۰۱۷ که به ساخت یک استودیو برای «شبکه صدای امید لهستان» کمک کرد، سپاسگزاریم. ریشارد یانکوفسکی رئیس کلیسای ادونتیست روز هفتم و سخنان دائمی شبکه صدای امید، در لهستان است.

به کلیسای جهانی جهت تبلیغ و توزیع کتاب «نبرد عظیم» در سال ۲۰۲۳ و ۲۰۲۴ پیوندید. جهت اطلاعات بیشتر، به سایت زیر مراجعه کنید و یا از کشیش خود بپرسید.

greatcontroversyproject.com